

ISSN 1334-4498

ČASNI SLUGA BOŽJI **DOBRI OTĀC**

Anti**C**

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEGA FRA ANTE ANTICA
God. XLIX. (2019.) < Broj 1-2 (173-174) < Cijena 15 kuna

God XLI. (2019.)
Broj 1-2 (173-174)

Za sve što se u ovom glasilu navodi ili naziva "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sveta Crkva.

Izdavač lista:

Provincijalat Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja
Trg Gaje Bulata 3, HR - 21000 Split

Osnivač lista:

Franjevački samostan MBL
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik:

Dr. fra Josip Šimić

Uređuje Uredničko vijeće:

Nikica Ajdučić, Antica-Nada Čepulić,
Frano Doljanin, Mate Matić,
Asumpta Strukar, Josip Šimić

Adresa uredništva:

Vicepostulatura Sl. B. fra A. Antića,
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb
telefon: (01) 46 60 031
E-pošta: sluga.bozjidoa@gmail.com

*Novčane priloge za list i milodare
slati na račun:*

HPB - Hrvatska poštanska banka
2390001-1100028072
IBAN HR22 23900011100028072
SWIFT HPBZHR2X

Cijena: 10 kuna, dvobroj 15 kuna,
inozemstvo 3 € ili 3 \$

Godišnja pretplata 50 kn, Europa 12 €,
Prekoceanske zemlje 20 \$

Lektor:

Prof. Domagoj Grečl

Prijelom i grafička priprema:

Ljiljana Zlatić, DENONA, HR – 10000
Zagreb

Tisk:

DENONA, HR – 10000 Zagreb

ISSN 1334-4498

Naslovna stranica:

Lik časnog služe
Božjega na jednoj
od prvih sličica.

Zadnja stranica:

Antićeva 2019.:
Euharistijsko slavlje
– propovijed.

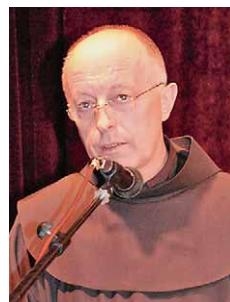
SADRŽAJ

- 3 Riječ urednika**
- 4 Trodnevница za Antićeva 2019.**
- 14 Proslava Antićeva 2019. (54. obljetnica smrti Časnoga sluge Božjega)**
- 18 Proslava 48. obljetnice prijenosa tijela časnoga sluge Božjega**
- 22 Antićeva duhovna obnova u Vancouveru**
- 25 Antićeva nedjelja u San Joséu**
- 36 Iz odgojiteljskog djelovanja č. sl. Božjega oca fra A. Antića - pomoćnik u novicijatu (11)**
- 37 Karizme oca Antića (11)**
- 38 Učitelj duhovnog života - savjetnik vjernicima (11)**
- 40 Antićevi nagovori redovnicama (5)**
- 43 Hodočašća**
- 45 Pročitali smo za Vas**
- 48 Zahvale, preporuke, uslišanja i svjedočanstva**
- 52 Naši pokojnici**
- 61 Fra Josip Šimić: Pučka pobožnost u kršćanskoj misli i nauku nakon Drugoga vatikanskog koncila**
- 62 Milodari u fond Vicepostulature, pretplate na list i honorari**
- Antićeva pisma učiteljicama** 17, 21, 35, 42, 43, 44, 47, 51

Fotografije: gđa Jožica Frkanec - Foto Nana, gospoda Danira Skelin, fra Josip Šimić, gosp. Boran Vigurić, Portali Hrv. kat. župe Uznesenja Marijina San Jose i Hrv. kat. župe Prečistog srca Marijina Vancouver.

Poštovane štovateljice i štovatelji oca Antića, dragi čitatelji!

U ruci držite prvi ovogodišnji dvobroj lista časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića u kojem možete pročitati mnoge zanimljive priloge. Neki od tih tekstova do sada nisu bili objavljivani. I dalje vam preporučujemo da se molite za čudo, tj. za Božju pomoć u teškim situacijama i nevoljama koje vas mogu zadesiti po zagovoru Časnoga sluge Božjega, koji nas rado kod Boga zagovara. Ove godine se navršava 120 godina od polaska Časnoga sluge Božjega u pučku školu u Zatonu (1899.) i 100 godina od njegova imenovanja za meštra novaka u Zaostrogu (1919.).

U ovom dvobroju donosimo izvještaj o proslavi 54. obljetnice smrti Časnoga sluge Božjega. Proslavi je prethodila trodnevница u kojoj su propovijedali dr. fra Ivica Jurić (prvi i drugi dan), magistar bogoslova Antićeve provincije na Trsteniku u Splitu i profesor na KBF-u Sveučilišta u Splitu, koji je progovorio o Antićevoj *Posveti života za braću klerike* i o njegovoj poniznosti kao uspješnoj odgojnoj metodi. Treći dan trodnevnice propovijedao je mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman, koji je istaknuo Antićevo neumorno dijeljenje Božjeg milosrđa. Nakon euharistijskog slavlja predstavljena je knjiga dugogodišnje suradnice u Vicepostulaturi s. M. Asumpte Strukar *Milosrđa djelitelj*, koju je predstavio gosp. Neno Kužina, televizijski novinar i voditelj. Na 54. obljetnicu smrti Časnoga Sluge Božjega euharistijsko slavlje predvodio je varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak. On je progovorio o fra Anti kao o neugasivom svjetioniku vjere u strašnim i mračnim vremenima komunizma. Istaknuo je svjedočanstvo kardinala Franje Kuharića o Časnom služi Božjem. Istaknuo je kako je i fra Anti, kao i blaženom kardinalu bilo zabranjeno javno djelovanje, te ih zato trebamo još bolje upoznati i moliti im se za hrvatski narod. Naglasio je da je jako važno da se naši mladi pripremaju za ovogodišnju Biblijsku olimpijadu učeći o hrvatskim svećima, blaženicima, slugama i službenicima Božjim. Pročitajte i izvještaj o proslavi 48. obljetnice prijenosa fra Antina tijela s groblja Mirogoj u crkvu Majke Božje Lurdske. Slavlje je predvodio fra Ivan Maletić. Donosimo i izvještaj o Antićevoj duhovnoj obnovi u Vancouveru u Kanadi i Antićevoj nedjelji u San Joséu u Kaliforniji.

Nastavljamo s napisima o *Odgojiteljskom djelovanju Sluge Božjega* (11), *O njegovim karizmama* (11), *O njegovu odgojiteljskom djelovanju* (11) i *O njegovim nagovorima Sestrama Pohoda Marijina* (5). Donosimo i kratke izvještaje o hodočašćima na grob Sluge Božjega. U rubrici Pročitali smo za vas donosimo napis u portalu *Dnevno* (7. 11. 2018.), što je Padre Pio rekao dvjema zagrebačkim gospodama o fra Anti. Također donosimo što je akademik Josip Bratulić u knjizi *Svetost i čovječnost - rasprave o hrvatskoj hagiografiji* napisao o fra Anti. Možete pročitati i izvještaje o predstavljanju šibenskih duhovnih velikana u Europskom parlamentu u Bruxellesu zalaganjem euro-zastupnice gđe Ivane Maletić, a o čemu su pisali *Glas Koncila* i *Šibenski list*. U *Hrvatskom slovu u razgovoru* s gđom Ankom Krstić-Legović gđa Katarina Iskra spominje fra Antu. Pročitajte i izvještaje o proslavi Antićeva 2019. u *Glasu Koncila i Bratu Franji*.

U rubrici Zahvale, preporuke uslišanja i svjedočanstva donosimo 6 različitih pisama zahvalnih štovatelja o. Antića. Donosimo i smrtopise fra Šimuna Čugure, fra Branka Mijića, fra Ivana Buljevića i gosp. Antuna Živkovića. Na kraju donosimo Antićeva pisma i popis milodara, honorara i pretplata.

Na kraju Vas pozdravljam riječima Časnoga sluge Božjega: »*Isus je vaš cilj i život... Sve za Boga, sve za Krista!*« (AP III/13).

Vaš fra Josip Šimić

TRODNEVNICA

U svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu proslavi 54. obljetnice smrti časnoga sluge Božjega o. fra Ante Antića 4. ožujka 2019. prethodila je trodnevница 1.-3. ožujka. Kako u trodnevnicama, tako i na samom Antićevu 2019. u euharistijskom slavlju sudjelovao je jako velik broj vjernika. Prva dva dana trodnevnice euharistijsko slavlje predvodio je i propovijedao dr. sc. fra Ivica Jurić, magistar franjevačkih bogoslova u franjevačkom

samostanu na Trsteniku u Splitu i profesor pastoralne teologije na KBF-u Sveučilišta u Splitu. Prvi dan trodnevnice euharistiju su suslavili o. vicepostulator fra Josip Šimić i o. Jure Šimunović. Drugi dan trodnevnice euharistiju su suslavili o. vicepostulator fra Josip Šimić i fra Ivan Maletić. U trodnevnicama su pjevali župni zbor, dječji zbor i zbor Frame.

PRVI DAN TRODNEVNICE <>

PETAK 1. 3.: FRA IVICA JURIĆ

Na početku propovijedi propovjednik je pošao od liturgijskih čitanja dana koja su jako bogata, različita tematikom i nadahnjujuća za naš duhovni rast. Ukratko, u prvom čitanju slušali smo o vrijednosti pravog prijateljstva koje je uspoređeno s velikim blagom. Otpjevni psalam nam govori o vjernosti prema Bogu koja se pokazuje u prianjanju uz njega svim srcem i slijedeći njegove zapovijedi. U evanđelju nas Isus poučava pravom Božjem planu sa brakom. Ukratko, brak nije samo sredstvo emocionalnog zadovoljenja pa da onda posljedično može biti sastavljen od kojih god osoba i trajati dok to zadovoljenje traje, već je po Božjem promislu jedinstveni i nerazrješivi duhovni savez muškarca i žene, savez ljubavi i bezuvjetnog predanja po uzoru na odnos između Krista i Crkve.

Iz njega nastaje najbolji mogući ambijent za nastanak i rast novog života preko kojeg roditelji postaju stvarateljski suradnici Božji i graditelji društva i temelj na kojem počivaju i Crkva i društvo u cijelini. Riječ je o vjernosti i predanju Bogu i bračnom drugu.

Može li se čovjek tako predati Bogu i čovjeku da zaboraviti sebe danas kad individualistička filozofija života sve više potiče

kulturu narcizma i ravnodušnosti prema drugima? Može, postoje ljudi koji su bili do kraja predani Gospodinu svjedočeći to svoje predanje kroz svakodnevno zauzimanje za druge ljudе. Takav je bio i o. fra Ante Antić.

»Već i sami naslovi djela koje su napisali autori oduševljeni fra Antonom Antićem dovoljno govore o njemu i snazi njegova predanja Gospodinu: tako jedan naslov glasi *Glasnik vječne ljubavi*; drugi *Svetlo u tami*, treći opet *Kristu suobličen*, zatim *Božji Duh ljubavi*, *Tješitelj čudotvorni* itd. (...) Ako je

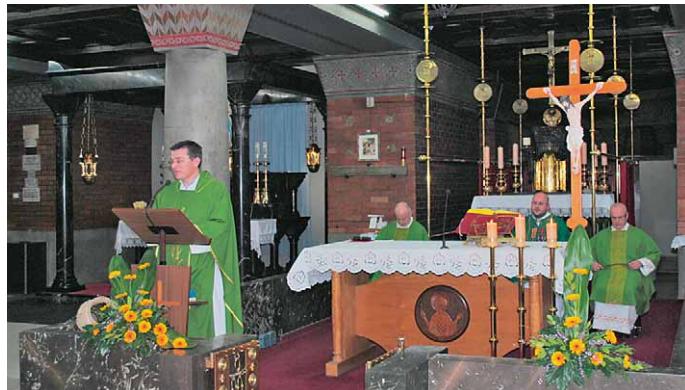
za ikoga vrijedila ona mudra misao koja glasi - tko sve preda u Božje ruke, Božju ruku će vidjeti u svemu – onda je to Dobri otac Antić.

To se možda ponajbolje vidi u poznatoj *Posveti njegova života za povjerenu braću klerike* (1926.). Naime, u njoj on predaje i posvećuje, kako sam kaže, cijeli svoj slabi život Blaženoj Djevici Mariji, Kraljici svih svetih, za duhovni napredak povjerene mu braće klerika. Svoju molbu upućuje Presv. Srcu Marijinu, sjedinjen s Presv. Srcem Isusovim, te za klerike usrdno moli da “budu puni ljubavi Očeve, mudrosti Sina i dobrote Duha Svetoga. Neka budu redovnici po primjeru sv. Oca Franje, apostoli sv. Crkve po primjeru Petra i Pavla, vjerna djeca Marijina po primjeru sv. Ivana”.

Iz navedenih riječi posvete sasvim jasno se razabire Antićeva čežnja za Bogom i želja da i njegova braća za istim teže te budu što sličnija Gospodinu po uzoru na Utemeljitelja; da budu odani sinovi Crkve i Marijina djeca.

Predanje Bogu na franjevački način, ljubeći sve ljudе bez razlike i sve stvoreno poradi Boga a Njega samoga iznad svega, bila je temeljna karakteristika Antićeve duhovnosti. Iz nje su proizlazile njegove sve molitve, njegov nadahnjujuće ustrajni i plodni rad s ljudima, osobito preko sakramenta isповijedi, preko kojeg je nebrojenim ljudima u ona teška i nemirna vremena svjedočio i približio Boga ljubavi, utjehe i snage.

No nije Antić ostao samo kod duhovne utjehe, premdа je ona za njega (i za nas) od izuzetne i primarne važnosti, nego je vođen Providnošću na doista snalažljiv način pronašao načine kako da materijalno pomogne ljudima u potrebi, osobito siromašnim studen-tima. Ako Antić i nije poznavao poznate riječi francuskog pjesnika i romanopisca Viktora Hugoa: “*Tko daruje siromašnima, posuđuje Bogu*”, on je jedan od onih koji ih je sasvim sigurno ispunio. Doista, pred Bogom ćemo imati samo ono što smo darovali drugima. To

su „stvari“ nematerijalne prirode (ljubav, dobrota, solidarnost, radost...), koje se dije-ljenjem umnažaju a ne smanjuju.

(...) Ako smo spremni Kristu darovati cijeli život (...), kako onda to predanje njemu zapne nekad na običnim malim stvarima? Kako se to dogodi da od predanja i oduše-vljenosti za Bogom dode čovjek do apatije, ili čak gore, do gorčine života u kojoj mu je ostalo još samo dovoljno snage za vlastita mala zadovoljstva (...)?

Još bih nešto istaknuo: predano živjeti u odnosu prema drugoj bliskoj osobi ne znači najprije nešto činiti za nju, već otkriti joj njezinu vrijednost; otkriti joj da je plemenita, lijepa, važna, da je njezin život dragocjen. Ljubav se tako pokazuje prvo u dobroti i u poštovanju osobe u njezinoj različitosti. Tko usreći drugoga, najviše je sebi pomogao. Tko naprotiv misli samo na svoje zadovolj-stvo, teško će ga pronaći jer je ono u rukama drugih i daruje se kao uzdarje. Dobri otac Antić to je jako dobro znao.

Jedna misao zorno predviđa njegovu duhovnost, premdа moram priznati da me podsjeća na misli poznate svetice Terezije Avilske: „Neka te ništa ne uznemiruje. Sve napasti, smetnje bilo s obzirom na prošlost, sadašnjost ili budućnost, prezri, odbaci kao zamke sotonske. Mirno i pouzdano slušaj, nosi svagdanji svoj križ i veselo uvijek budi.“

Neka nam Gospodin udijeli upravo tu ležernost svojstvenu njegovim trubadurima. Amen.«

DRUGI DAN TRODNEVNICE <> SUBOTA 2. 3.: FRA IVICA JURIĆ

»Drage sestre i braćo, jučer smo govorili o predanju Gospodinu osobito ističući primjer predanog služenja o. fra Ante Antića. Večeras ćemo govoriti o tomu kakav je Bog i kakvi mi trebamo biti da bismo se njemu svidjeli. Gospodin je sama dobrota i pravednost: grešnike on na put privodi. On ponizne u pravdi vodi i uči malene putu svome (Ps. 25, 8-9). I neće dopustiti da itko propadne od onih koji se Njemu utječu. (...) On je smiraj naših čežnji (...), utočište našeg nemira. (...) Očekuje nas i veseli se našem povratku. To je najzornije prikazao Krist u onoj prekrasnoj prisposobi o izgubljenom sinu. Otac iz te priče u biti je paradigma Oca nebeskog i njegova odnosa prema nama grešnicima. (...) On je prijatelj svih a osobito onih u velikoj potrebi jer, kako on reče, ne treba zdravima liječnik već bolesnima. A bolesnima, i na tijelu i na duši, on je najbolji liječnik. Njegovo milosrđe mijenja čovjeka; njegova vjera daje snagu, njegova nada ne očara pa razočara već osmišljava život i izvor je njegove ljepote unatoč svemu.

On je prijatelj svih grešnika. Prijatelj koji ne želi da to i ostanu. On im stoga dolazi prvi i pruža ruku. Podiže ih iz živog blata zamaštosti grijeha, od oholosti koja plete mrežu

drugim grijesima. Sve to čini i preko divnog sakramenta pomirenja kojim čovjek sebe obnavlja, čisti i Bogu slični čini. Osobito to čini preko svećenika njemu potpuno predanih poput sluge Božjega o. fra Ante Antića, koji je tako brižno i ustrajno preko tog divnog sakramenta liječio umornu dušu, tješio žalosne, uzdizao klonule (...).

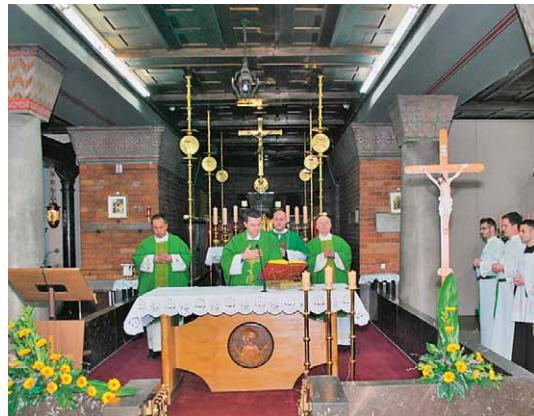
Bog (...) nikad ne ostavlja one koji se u njega ufuju jer ljubav je njegova vječna, kako smo u psalmu čuli. On ostaje vjeran dokraj. (...) On ostaje vjeran svojim obećanjima a ne našim željama. To dvoje treba dobro razlikovati jer naše želje i Njegova obećanja, tj. Njegova volja mogu ali i ne moraju biti uskladjeni (...).

Fra Ante Antić to je uspio. I zato nam je uzor. U jednom pismu on piše: „Šutjeti o sebi, to je poniznost. Šutjeti o tudim pogreškama, to je ljubav.“ I na drugom mjestu: „U rukama sam Božjim! Neka sa mnom radi po svojoj svetoj Volji. Htio bih da me Njegova sveta Volja svega okupira, ispuni i da sam joj savršeno predan. Bože moj, sve one naslage moje volje Ti poruši, poravnaj i sredi da s Tobom isto mislim, hoću, radim i govorim!“ «

Propovjednik je istaknuo dalje da je fra Ante potpuno pripadao Kralju nad kraljevi-

ma, Gospodaru nad gospodarima, onomu koji se malenim učini kako bi nas uzvisio. On je jedini pravednik koji stoji nasuprot bezglavoj rulji koja kamenuje pravednike. Za razliku od njih, njega više zanima grešnik kojega želi, a ne njegov griješnik. Ta mogućnost spasenja ostvaruje se preko prihvaćanja njega svog Spasitelja i njegove pedagogije a to je navještaj milosrđa koje je, kako to neuromorno svjedoči papa Franjo, najjači magnet koji odvaja grešnika od grijeha i čini ga samostalnim. S druge strane stoje oni koji zanemaruju ili čak preziru Božje milosrđe živeći u grijehu. Zaboravljuju da Isus voli grešnike, ali ne zato što su grešnici već zato što su ljudi, njegova stvorenja. Zato je i došao u nemoći i oskudici kao dijete da ih privoli a ne prisili da ga slijede. Prisila bi samo sve pokvarila i potamnila Božju ljubav. Propovjednik je zaključio: »Božja ljubav podrazumijeva slobodu i ona čini čuda. Poput najjačeg magneta privlači ljude sebi i mijenja ih. Dostojevski pišući o takvoj ljubavi, dakle, o Kristu ističe: „Ja vjerujem da nema ničeg divnjeg, dubljeg, simpatičnijeg,

razumnijeg, ljudskijeg i savršenijeg od Krista. Kad bi mi netko mogao dokazati da je Krist van istine, i kada bi istina zbilja isključivala Krista, ja bih radije ostao s Kristom, nego s istinom. Bez Krista sve odjednom postaje odvratno i grešno. Pokažite mi nešto bolje od Krista! Pokažite mi vaše pravednike koje ćete staviti na mjesto Krista.“ Dao Gospodin da mu poput njegova sluge fra Ante Antića predano služimo i budemo produžena ruka njegova milosrđa. Amen.«

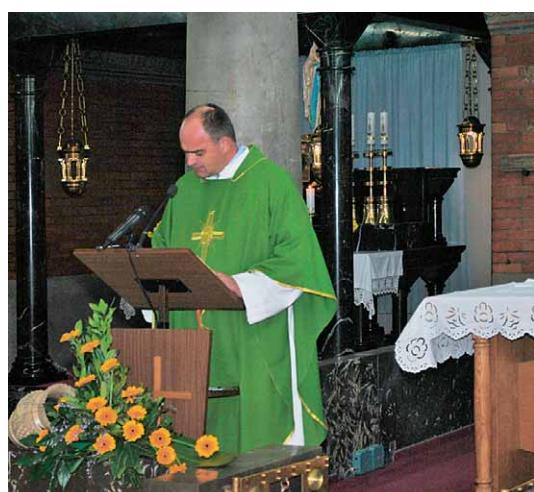
TREĆI DAN TRODNEVNICE <> NEDJELJA 3. 3.: MNP. O. PROVINCIJAL FRA JOŠKO KODŽOMAN

Treći dan trodnevnice, na uočnicu Antićeva, euharistijsko slavlje predvodio je i propovijedao mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman. Euharistiju su suslavili o. vicepostulator fra Josip Šimić, o. gvardijan fra Mate Matić, mons. dr. sc. Matija Berljak, umirovljeni profesor KBF-a, i o. Mato Miloš, OCD, vicepostulator kauze sluge Božjega Gerharda Stantića, s kojim su došla i dvojica karmeličanskih bogoslova.

Mnp. o. provincijal je posebno naglasio veliki primjer fra Antina ustrajnog i predanog služenja svima koji su k njemu dolazili: svećenicima, redovnicima, redovnicama i vjernicima laicima.

Iz propovijedi mnp. o. provincijala donosimo jedan doista upečatljivi ulomak u kojem on govori o predanom životnom služenju oca

Antića u suradnji s Božjom milošću: Ako ga i nismo osobno susreli, znamo da je po

svemu bio nekako osrednji čovjek, prosječan čovjek. Možda čak u nekim stvarima i hendi-kepiran. Možda čak, kako to danas ljudi znaju, zbog svojeg izgleda hendi kepirani, jer se uvijek negdje, s nekim uspoređuju. Ali ne! Njemu je Gospodin dao tu milost, to neko duhovno razumijevanje, koje mu je pomoglo prebroditi sve te svoje ljudske hendi kepe i što više čak učiniti ga sposobnim da je i drugim ljudima u njihovim nevoljama, u njihovo-

vim nesnalaženjima da im je pomogao nekako otkriti to svjetlo na kraju tunela, da im je nekako tim svojim jednostavnim riječima donosio život, donosio im je nadu. Postignu nešto veliko, postaju važni i značajni i nitko im više ne može stati na kraj. Tko je kao oni? Polude od obijesti. Poniznost je naglašavao, molitvu i poniznost. Kaže se: Molitva je način kako čovjek duhovno sazrijeva, raste. I kaže molio se sam, molio se za druge. Preporučivao se bez imalo ustručavanja u molitve drugih ljudi. Nije smatrao da su njihove molitve manje vrijedne ili važne od njegovih svećeničkih molitava. Smatrao je da kroz taj oblik toga molitvenog zajedništva, zapravo raste neko duhovno jedinstvo ljudi, prvenstveno Kristovih vjernika, ali i neki osjećaj crkvenosti.«

PREDSTAVLJANJE KNJIGE MILOSRĐA DJELITELJ

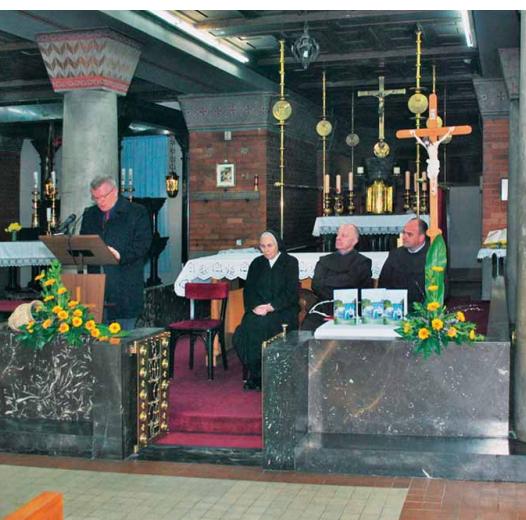
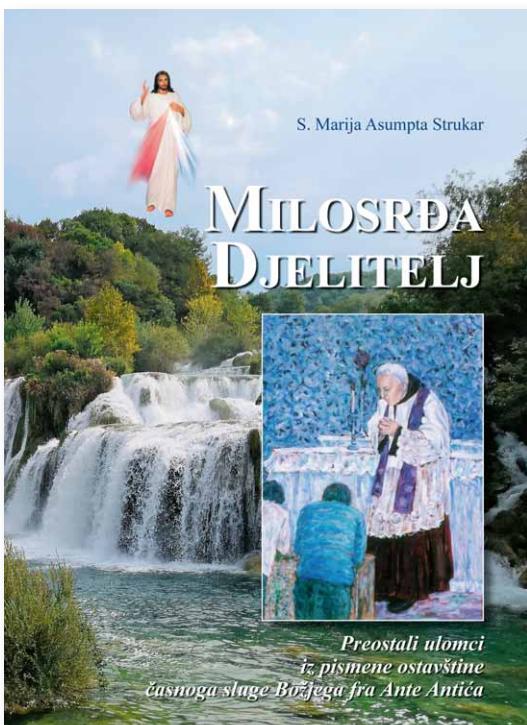
S. M. ASUMPTE STRUKAR

Nakon euharistijskog slavlja na treći dan trodnevnice uslijedilo je predstavljanje knjige *Milosrđa djelitelj*, Preostali ulomci iz pismene ostavštine časnoga služe Božjega fra Ante Antića [Vicepostulatura DOA, Zagreb 2019.] s. Marije Asumpte Strukar, nekadašnje suradnice u Vicepostulaturi. Predstavljanje je otvorio o. vicepostulator fra Josip Šimić. Knjigu je predstavio poznati televizijski novinar, urednik i voditelj gosp. Neno Kužina, čiji govor donosimo u cijelosti. Nakon njega progovorila je i autorica knjige. Predstavljanje je zaključio mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman.

Neno Kužina

Prepuštimo se Božjim planovima

Vas strpljive, znanja željne i fra Ante Antiću duhom vjerne, srdačno pozdravljam. Teško je govoriti o osobama čije samo segmente ili dijelove života poznajemo, premda neprestance otkrivamo njihove životne tajne kroz svjedočanstva i spise. Otac Antić rođen je 16. travnja 1893. u Prvić Šepurinama na otoku Prviću u njegovoj - ali i mojoj - Šibenskoj biskupiji, što me posebno

potaknulo da prema spoznajama i tehničkim mogućnostima prije dva desetljeća, pripremajući dokumentarac o dobrom franjevcu, uronim u njegov sveti život. Iako nije službeno, uvjeren sam da će fra Ante skoro biti uzdignut na čast oltara, jer naša ljudska isčeščivanja ne poznaju Božju volju. Jedno su naša htijenja, jer bismo u ovom užurbanom svijetu željeli sve na brzinu riješiti, a drugo su Božji planovi. Svetost i kreosti života o. Antića nitko ne može pobiti, a predani rad Vicepostulature, vjerujem, urodit će plodom.

Sjetim se riječi, »*Dok je srca, bit će i Kroacie*«. Tome dodajem: dok je molitve, zadržavanja pokraj groba dičnoga franjevca, dok je iskrenog i dubokog razmišljanja o svemu što je fra Ante za života učinio, neupitno je njegovo proglašenje blaženim.

To je prepoznala i u to vjeruje jednostavna, skromna i nadasve vrijedna članica Druž-

be sestara Naše Gospe, sestra Marija Asumpta Strukar koja se proteklih desetljeća nije umorila. I nije ni nadu ni vjeru izgubila. Rođena 5. veljače 1942. u Vitezu u Bosni i Hercegovini, s nepuna je tri mjeseca ostala siroče. Ratni vihor pokosio je njezine roditelje, Stjepana i Anu. Djatinjstvo je sa svoja četiri brata i jednom sestrom koja se proteklih dana preselila Kralju kojem sve živi, provela u Rumi, u Srijemu, kod velikodušnih posvojitelja Stjepana i Anice Paj. Školovala se u Rumi i Beogradu, a pri KBF-u Sveučilišta u Zagrebu završava studij na Katehetskom institutu. Kao vjeroučiteljica i orguljašica aktivno slijedi karizmu Družbe – poučavanje i odgoj djece.

Iza nje su 32 godine predanog rada u Vicepostulaturi oca Ante Antića, od kojih 15 službeno, a 17 - iz ljubavi. Prije ove, *Milosrđa djelitelj* na 296 stranica, u kojoj su sadržani preostali ulomci iz pismene ostavštine časnoga sluge Božjega o. Ante Antića, još su dvije knjige: *Svećenik sam Kristov - Antićeva pisma svećenicima i Na svetost pozvane - Antićeva pisma redovnicama*.

Sve ovo, tiskom objavljeno, niti su koji ma se veze opsežna cjelina u Kauzi za proglašenje blaženim. Valja nastaviti vezati niti, posebice dok još ima živih svjedoka, a i onih koje se mole o. Antiću, koji posjećuju njegov grob, onih po čijem su se zagovoru dogodila čovjeku neobjašnjiva životna iskustva, bilo u bolesti, ozdravljenju, patnji.

Kruna dosadašnjih publikacija o ocu Antiću

»Svaka nova knjiga o časnom sluzi Božjemu ocu fra Anti Antiću, pogotovo kad ju je napisala osoba koja ga je poznавала i još k tome s njime surađivala u njegovu apostolatu, jest velik doprinos za upoznavanje njegove svetosti«, napisao je u svojoj recenziji isusovac, pater Božidar Nagy, postulator Kauze apostola hrvatske mladeži bl. Ivana Merza. On naglašava kako nam je »autorica knjige, časna sestra Marija Asumpta, koja je od početka bila angažirana i u službenom odvijanju crkvenog postupka za beatifikaciju oca Antića, uspjela veoma uvjerljivo opisati nje-

gov lik i njegovu svetost na temelju izvornih dokumenata njegove pisane ostavštine od kojih su mnogi do sada bili nedostupni javnosti. Osim njihova prijepisa, tu su i mnogi njihovi faksimili što nam još više približava lik oca Antića kad čitamo originale tih dokumenata pisane njegovim čitkim rukopisom. Kroz sve ove tekstove oca Antića, koje nam je autorka veoma pregledno rasporedila po tema ma, dobivamo jasan i kompletan uvid u duhovni portret oca Antića čije karakteristike s. Asumpta na kraju knjige formulira ovim riječima: svećenik i redovnik, euharistijski pobožnik, odgojitelj, duhovni otac, vjerni sin majke milosrđa, prorok, prosvjetljeni ispo vjednik, djelitelj milosrđa. Sva ta svetačka svojstva oca Antića izranjavaju u svome svjetlu iz svakog njegova dokumenta. Za mene osobno ova knjiga predstavlja krunu svih dosadašnjih publikacija o ocu Antiću, jer nam uvjерljivo i dokumentirano približava i njegovu svetost i duhovnu poruku koja zrači sa svake stranice njegove pisane duhovne baštine«.

U uvodu knjige *Milosrđa djelitelj* autorka podsjeća kako je fra Ante tijekom života bio okružen zidinama starih samostana, skri ven u sjeni, tišini, jednostavnosti svakodnevice i običnosti. Ipak, mnogi ga pronađoše te u svjetlu milosnih susreta otkriše njegovu neobičnost.

Lik i djela ovoga duhovnog velikana našega vremena potvrđili su na različite načine mnogi svjedoci. Tisuće ispisanih stranica svjedočanstava i zahvala za primljene milosti, nekoliko monografskih i povijesnih izložaba, više od 40 umjetničkih ostvarenja, uključujući i dokumentarni film. U svjetlu njegova lika nadahnjivali su se pjesnici i glazbenici, a različiti pisci ostvarili više od 30 životopisa. Tri zbornika radova vrsnih znanstvenika, sa 50 predavanja održanih na tri simpozija ujedinili su svoje stavove prikazujući njegove karizme i djela, njegovu baštinu u duhovnoj obnovi Hrvatske i njegov posvećeni život. Dodamo li više od 170 objavljenih brojeva glasila *Dobri otac Antić* te više desetaka tisuća bibliografskih jedinica objavljenih u raznim publikacijama, evan-

đeoski rečeno, grad je to velik, sagrađen na gori, koji se ne može sakriti.

Poticaj za prikupljanje preostalih ulomaka za ovu knjigu sveta je Godina Milosrda (2015./2016.) koju je za Katoličku crkvu proglašio papa Franjo. U toj Godini u Crkvi su posebno zablistala dva lika: sv. Leopold Bogdan Mandić i sv. Padre Pio, označeni kao sveci isповjetaonica. S. Asumpta sigurno nije bila jedina koja je ovim svećima poželjela pridružiti i fra Antu Antića kome je isповjetaonica bila sveto mjesto, gdje je odvajao dragocjeno od bezvrijedna, bio Božja usta i Milosrda djelitelj.

Bio je svima sve

Slugu Božjega fra Antu Antića upoznao je i blage uspomene kardinal Franjo Kuharić i to za svoga župnikovanja u Samoboru gdje je fra Ante dolazio u franjevački samostan na oporavak. Kardinal je svjedočio kako mu je ovaj franjevac u to vrijeme bio isповjednik koji mu je davao dragocjene i dalekovidne savjete, kao da je gledao u njegovu budućnost. U predgovoru knjige Živka Kustića *Tješitelj čudotvorni*, onodobni zagrebački nadbiskup i kardinal Franjo Kuharić piše kako je »*Otac Antić (...) čovjek duboke vjere, vjernik križa i Euharistije, uvijek u Marijinu društvu (...). Sav darovan Bogu, ne veže se ni uz koju osobu – zato da bi mogao biti svima sve – a opet s toliko pažnje prema svakoj osobi kao da mu je ona jedina briga. U dubokoj ukorijenjenosti u Boga i u ljudsku svakodnevnicu otac Ante Antić tipičan je predstavnik onih najboljih franjevaca na našim prostorima i u našoj povijesti koji su, zaljubljeni u Krista i Crkvu, založeni za čovjekovo otkupljenje, davali svjedočanstvo kako hijerarhijsko svećeništvo nije posredništvo koje otuđuje, nego služenje koje povezuje čovjeka i narod s Bogom(...).* Našem sekulariziranom dobu osobito su potrebni sveci koji su uronjeni u svakodnevnicu života ljudi, da bi u njoj bili pomoć braći i svjedoci da je moguće snagom Duha živjeti zahtjevnost Evandelja. Važno je u naše doba u ovoj

našoj konkretnoj Crkvi razumjeti poruku oca Antića o neizmjernoj veličini Božje časti i neizmjerivoj bliskosti Božje skrbi za svakoga čovjeka u kakvim god okolnostima živio«, napisao je pastir Crkve zagrebačke, Franjo.

O. Ante je živio u župi koju je oduvijek opsluživao biskupijski svećenik, ali kao dječak vidje jednom u selu nepoznata svećenika franjevca. Majci Tadi nedugo zatim reče: ja bih htio biti kao onaj »furešti pop«, koji je neki dan kod nas rekao misu. Dakako, nije znao za razliku između biskupijskih i redovničkih svećenika, ali »furešti« ga je - što bi značilo stranac - privukao. Majka Tade nije imala nikakvu teološku naobrazbu, samo je znala da je sveti Ante došao po ono što mu je obećano u oluji na izlazu iz šibenske luke na putu iz Zatona prema otoku Prviću. Otac Toma se uplašio za ženu, ali još više za dijete u njezinoj utrobi. Pokraj kapelice svetog Ante na rtu poluotoka Martinska, reče: »*Sveti Ante, daj da dođemo sretno kući i da mi žena rodi sina; ako nas uslišiš, nadjenut ćemo malome ime Ante i dat ćemo ga za svećenika.*« Ime mu tako i nadjenuše, a što se svećeništva tiče, to su prepustili Bogu.

Otac je umro u 40. godini, kad je Ante bilo 6 godina. Ispod trulog drvenog poda u obiteljskoj kući probijala je morska voda. Marko, Kata, Marija i Tomica pomriješe u prvoj godini života. Marija Eufemija doživjela je šestu, Genoveva devetnaestu, Ivan dvadeset šestu, a samo njih troje doživjet će priličnu dob. Ante, koji se zvao i Marko, sedamdeset drugu, Lovre sedamdeset petu i Iva sedamdeset osmu.

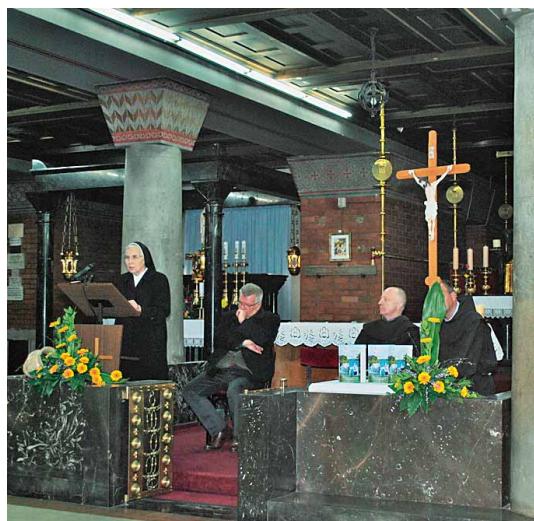
Dijeleći s majkom skrb za obitelj, Ante je marljivo učio i svakog dana ministirao župniku don Vici. U Zatonu je završio šesti razred, da bi u jesen 1905., kad mu je bilo 12 godina, došao u Gospin Sinj, u sjemenište. Bog mu je bio otac, Provincija majka. Njoj će do smrti pripadati, u nju se ugraditi služeći onome čemu Provincija oduvijek služi: Bogu i narodu.

A mi? Bogu se molimo da napose njegova subraći dade snage za veći zamah u dovr-

šenju cjelovitog postupka kojim će se fra Antu Antića i službeno ubrojiti u ljude na časti oltara. Fra Ante, znam da čuješ ovu želju, znam da prepoznaćeš spisateljski i sveopći žar s. Marije Asumpte i da si moćan. Neka bude volja Božja, a naše molitve i svjedočanstva neka Te uzdignu na čast oltara.

Riječ autorice knjige S. M. Asumpte Strukar

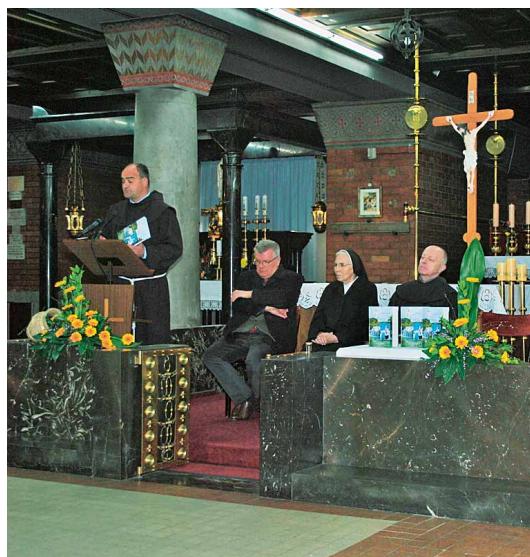
Nakon svega do sada rečenog, gotovo da nije potrebno ništa više dodati. Ipak, dužnost mi je uputiti vam nekoliko misli o nastanku ove knjige *Milosrda djelitelj*. Lik fra Ante Antića, ovoga duhovnog velikana našega vremena, netom vam je prikazao naš uvaženi novinar i urednik na HTV-u Neno Kužina. Promicatelj vjere Kongregacije za kauze svetih Mons. Carmelo Pellegrino u završnoj relaciji kaže: »*Sluga Božji predstavlja jednu od najzanimljivijih osoba hrvatske Katoličke crkve u 20. stoljeću*« (»*Discussione del Congresso Relatio et vota Congressus peculiaris supervirtutibus servi Dei Antonii Antić*, die 26 novembris an. 2013 habitu, Romae 2014, 180). Na tisuće stranica i na različite načine potvrdili su to mnogi svjedoci. Sve to otkriva nam što mnogi misle, pišu i govore o fra Anti Antiću. Držala sam potrebnim sakupiti preostale ulomke iz pismene ostavštine časnoga sluge Božjeg, (usp. Mk 6,43), po toj duhovnoj baštini objaviti što Antić govori nama, te otkriti vrijednost neprolazne hrane koju on nama nudi da bismo živjeli novim životom i postali jedno s Kristom. Na početku ovoga zahtjevnog rada morala sam se odlučiti na koji način pristupiti stvaranju ove knjige držeći se nekih određenih norma: – da li je raditi strogo objektivno (da se niti jednom riječju ne spominje autor) ili – subjektivno (da se osjeća prisutnost i stav autora i da autor često daje svoje osobno mišljenje)? Budući da ova knjiga nije znanstveni rad, a ni udžbenik, ja sam odabrala srednji put: nastojala sam objektivno opisati Antićeva djela, no na više mesta dajem svoj sud o njegovu radu. Uz

pet poglavљa rasporedeih po temama, Dodatak ovoj knjizi svojevrsni je Antićev životopis. Fotografije iz njegova života kronološki prikazane, uz poeziju fra Vladimira Tadića posvećenu ocu Antiću, jedinstvena je harmonija Antićeva života. U zahtjevan rad na stvaranje ove knjige upustila sam se na poticaj mnogih Antićevih štovatelja, kojima i ovim putem zahvaljujem. Posebno dragocjene savjete, poticaje i podršku dali su mi i ostavili kao baštinu, sada već u vječnost preseljeni: dugogodišnji vicepostulator fra Vladimir Tadić (†.2016.), fra Vicko Kapitanović (†.2015.) i fra Bonaventura Duda (†.2017.). Za njihovu dragocjenu baštinu i nevidljivu andeosku blizinu; za svu radost i ohrabrenje koje osjećam pred Bogom radi njih, najusrdnijom molitvom uzvraćam zahvalu Bogu (usp. 1 Sol 3,9). Hvala i ovdje prisutnima, ocu provincijalu fra Jošku Kodžomanu i vicepostulatoru fra Josipu Šimiću na spremnosti za izdanje ove knjige. Uvijek dobri i vjerni ohrabritelji bijahu mi prečasni Milan Osrečki, fra Zdravko Lazić, o. Božidar Nagy DI, o. Anto Gavrić OP, te mnogi stručni savjetnici, među kojima posebno: Neno Kužina, prof. Domagoj Grečl, Marijan Osman, Ljiljana Zlatić, te uvijek revno osoblje u tiskari Denona. Podršku i poticaj iskazali su mi mnogi prijatelji, svećenici, redovnice, posebno s. Snježna

Stjepandić Kéeri Božje ljubavi (postulatorica u kauzi blaženih Drinskih mučenica), s. Dobroslava Mlakić Presvetog Srca Isusova (postulatorica u kauzi službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić) i s. Cecilija Pleša, uz dobrohotne članice Družbe sestara Naše Gospe kojoj pripadam, na čelu s vrhovnom poglavicom s. Martinom Koprivnjak.

S posebnim zanimanjem, molitvom i pri-godnom pomoći, pratili su ovaj rad vidljivi i nevidljivi andeli - dragi članovi moje obitelji - posebno Marija i Darko Osrečki, Ivana i Vedran Strukar, te Valerija, Cecilija i Rudolf Mozer. Svima spomenutima, kao i mnogim neimenovanima, izražavam svoju trajnu i srdačnu zahvalnost uz molitvu: »*Neka je hvaljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac Milosrđa i Bog svakovrsne utjehe*« (2 Kor 1, 3). Ova jednostavna knjiga, pisana srcem, samo je jedan mali korak, nakon kojeg se može smjelije zakoračiti i dublje posegnuti u škrinju Antićeve pismene ostavštine, koja je s ovim prikupljenim ulomcima tek neznatno otvorena. Ovi preostali ulomci, prikupljeni i ponudeni na jednometu mjestu, otvaraju put za smjelije korake i dublje istraživanje. Prikupljala sam ih kroz više od 30 godina stalnog ili povremenog rada u Vicepostulaturi. Mislim da je ovo oproštaj i moj kraj na tom polju rada. No ova knjiga, daleko je od kraja. Ova knjiga je jedan novi početak. Uvod u dublje istraživanje za nova djela. Ova knjiga prva je stranica jedne nove knjige. Ova knjiga osvijetljeni je put novom, za sada nepoznatom autoru, koji je možda već sada ovdje među nama. Dobrohotnom čitatelju nudim pune košare preostalih ulomaka iz Antićeve pismene ostavštine, (usp. Mt 14,20) u nadi da će ovi krhki, suhi i stari ulomci postati svježa i poželjna duhovna hrana na iscrpljujućem putu života. Da se ne troši novac na ono što kruh nije i što ne siti, kako kaže prorok Izaija (usp. Iz 55,2), Antić u svojim spisima nudi svima obilnu duhovnu hranu i piće iz kristalno bistre rijeke života koja istječe iz Božjeg prijestolja (usp. Otk 22, 1). Željan obznanjivati i dijeliti Božje milosrđe, s anđelom iz Otkrivenja,

neumorno poziva: »*Tko je žedan, neka dođe; tko želi, neka badava uzme vode života*« (Otk 22, 17). I slika na koricama knjige, slapovi Krke, koje je Antić u svome životu toliko puta promatrao, pričaju nam o čudesnim slapo-vima Božjega milosrđa na kojima se Antić svakodnevno napajao, dok mu je Andeo pokazivao rijeku života. Crpeći snagu na izvoru Božjega milosrđa i sam je postao Milosrđa djelitelj. Ta bistra voda života, po prikazanim Antićevim spisima, obilno se razlijeva u ovoj knjizi i ima je dovoljno za sve nas. Tko je žedan, tko želi, neka uzme, okrijepi se i osnaži, jer kako kaže papa Franjo: Vlastitim riječima i djelima Crkva [a to smo mi] mora prenositi milosrđe, kako bi dotaknula srca svih ljudi i potaknula ih da ponovno pronađu put koji vodi k Ocu. Fra Ante Antić je taj put pronašao, mnoge tim putem vodio, a po svojim spisima u ovoj knjizi pokazao kako se postaje *Milosrđa djelitelj*.

Hvala svima. Hvala za pozornost. Hvaljen Isus i Marija!

Predstavljanje je zaključio mnp. Provincijal.

Sudionik

MONS. JOSIP MRZLJAK, BISKUP VARAŽDINSKI, PREDVODIO SLAVLJE

Euharistijsko slavlje na 54. obljetnicu smrti Časnoga sluge Božjega u zajedništvu s 15 svećenika prevodio je i propovijedao varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak. Suslavili su o. vicepostulator fra Josip Šimić, o. gvardijan fra Mate Matić, o. župnik fra Nikica Ajdučić, dekan prečasni Josip Golubić, mons. Zvonimir Sekelj, o. Božidar Nagy, postulator kauze bl. Ivana Merza, vlč. Marko Domiter, tajnik biskupa Mrzljaka, fra Zdravko Lazić, gvardijan franjevačkog samostana na Kaptolu, fra Juro Šimić, gvardijan franjevačkog kapucinskog samostana sv. Leopolda Mandića u zagrebačkoj Dubravi, o. Ratko Radišić, postulator kauze sl. Božjega Alekse Benigara, dominikanac fr. Ljudevit Lujo

Jedjud, fra Ante Crnčević, fra Vatroslav Frkin, vlč. Ante Rotim i jedan svećenik iz Riječke nadbiskupije. Na slavlju su bili i jedan dominikanski i jedan kapucinski bogoslov, kao i lijep broj redovnica. Slavlje je pjevanjem uzveličao zbor O. Ante Antić.

PROPOVIJED BISKUPA JOSIPA MRZLJAKA

Biskup je u propovijedi posebno istaknuo svjedočanstvo kardinala Franje Kuharića o časnom služi Božjem o. Antiću kao glasovitom isповједniku i duhovnom vodi. Također je istaknuo kako se za njegova života, zbog njegove bliskosti s vjernicima, posebno u njihovim problemima i potrebama i njegove isповједničke blagosti o njemu po Zagrebu, okolici, ali i šire raširio glas o njegovoj svetosti. I sam kardinal Kuharić bio je njegov pokornik. Časni sluga Božji o. Antić djelovao je tijekom jednoga od najturobnijih razdoblja povijesti crkve u Hrvata. Iako u tom vremenu nije bilo sredstava priopćivanja, koja bi o svemu izvještavala, ipak se moglo saznati, čuti i osjetiti da postoje ljudi, da postoje posebni ljudi koji se svemu tome hrabro odupiru i ne prepusta se toj i takvoj struji da ih nosi. Još prije Drugog svjetskog rata blaženi Alojzije Stepinac je na to upozoravao govorеći o vladavini komunizma kao velikoj opasnosti, upozoravajući da je to sustav koji se temelji na lažima o Bogu i čovjeku, koji će donijeti velika zla.

Uspoređujući djelovanje bl. Alojzija s onim o. Antića, istaknuo je da je obojici bilo zabranjeno javno djelovanje. Oni su zapravo bili u dubokoj šutnji, koja je glasno govorila, kako u onom vremenu tako i u ovom vremenu u kojem smo se odmakli od njihova zemaljskog života. Oni i danas sve snažnije govore. Dok iščekujemo proglašenje svetim bl. Stepinca i blaženim o. Antića, kao vjernici trebamo iskoristiti to vrijeme za njihovo bolje upoznavanje i još više njihovo nasljeđovanje. Jako je važno da ih dobro upoznamo i da ih slijedimo u čvrstoći njihove vjere.

Oni su nama blizu, posebno oni koji su naši suvremenici, jer su živjeli u našem svijetu i prolazili kroz neprilike i kušnje koje i mi prolazimo. Pitanje je kako ćemo prepoznati taj put koji nam oni pokazuju. Podsjetio je kako u ovogodišnjoj Biblijskoj olimpijadi naši mladi i djeca za temu imaju podatke o hrvatskim svecima, blaženicima, slugama i službenicama Božjim, točnije o njihovoj svetosti. Svi su oni na krštenju primili klic svetosti. Oni su shvatili da po njoj i za nju treba živjeti i onda kada to nije lako. Oni su primjer i nama.

Donosimo veći dio biskupove propovijedi: »Ne možemo tražiti neku ispriku i reći: pa oni su posebni. Ne, oni su ljudi kao i mi. Oni su ljudi kojima je na krštenju stavljena klica svetosti. Oni su nastojali da ta klica svetosti u njima raste. Oni su na neki način njegovali tu biljku svetosti. Oni su prepoznali te vrijednosti za koje se isplati živjeti i koje su nepromjenjive vrijednosti, koje se ne mijenjaju, za koje se može reći: ne možemo i ovako i onako.

Moramo imati samo jedan pravac, jedan smjer. I zato, kada slušamo u današnjem evangeliju pitanje mladića: „Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim vječni život?“ Isus ga je zavolio i pozvao ga, ali ovaj je mladić imao jedan teret, koji mu nije dozvolio da ide za Isusom. I zato Isus govori o tome kako je pogubno imati neki teret u životu, koji bi nas mogao odijeliti od hoda za Isusom. Dakako, taj hod za Isusom na razlike se način ostvaruje u našem životu. Tako da idemo svaki onim putem koji nam je Božja providnost odredila. A mi se evo odaživamo i želimo ići tim putem. Taj put sigur-

no nije uvijek ni lagan. Taj put je često onaj kada se uzima križ svagdanjega života. Ali jednostavno moramo imati taj cilj prema kojem čovjek ide.

Moramo znati na koji način treba osvojiti to Božje kraljevstvo, tu baštinu koja nam je namijenjena. Kako ići prema tome cilju. A sveci su upravo takvi putokazi koji nam pokazuju. I ne samo pokazuju, nego nam i pomažu. Oni su s nama. Oni nisu samo sjećanje, nisu samo uspomena, nisu samo neki biografski podaci. Oni su živa crkva i oni su s nama. I to ja ta snaga u nama ljudima, kršćanima, da onda idemo tim putem, vjerujući da na tom putu nismo sami, nego crkva nebeska, proslavljenica, ona je s nama na poseban način ona crkva koja nam je možda bliža, koju poznajemo. Mi znamo za mnoge svece i blaženike iz povijesti Crkve.

Sveti papa Ivan Pavao II. proglašavao je mnoštvo blaženika i svetaca upravo iz novijeg vremena. One ljudi koji su, možemo reći, naši suvremenici, koji nisu iz neke daleke prošlosti. Često mi govorio o svećima iz

prvih stoljeća. Što o njima znamo? Naprotiv, sveci naši suvremenici živjeli su u našem vremenu, tu s nama. Oni su nama blizu. Ne možemo reći da ih ne poznamo, i da su živjeli u nekom drugom svijetu. Oni su živjeli tu s nama i prolazili su kroz sve one životne poteškoće kroz koje i mi prolazimo. I sada je samo pitanje kako ćemo mi njih slijediti? Kako ćemo prepoznati taj put koji nam oni pokazuju? I zato je dobro sastajati se i slijediti ih, proučavati svaku njihovu riječ, svaku rečenicu, svaku njihovu gestu, i onda kada su govorili što su govorili, i onda kada su trpjeli kako su trpjeli. I kada su prolazili kroz svoje mučeništvo, na ovaj ili na onaj način. I ostali su tada čvrsti u vjeri, jer ih ništa nije priječilo. Nisu imali nikakav uteg, kao ovaj mladić u Evandelju, koji je imao veliko bogatstvo, pa mu je to bilo žao ostaviti. Njima ništa nije bilo žao ostaviti, nego su hrabro išli za Isusom. Takav je sigurno bio i fra Ante Antić. I nadamo se i vjerujemo da će nam još više biti blizu kada ga proglašimo blaženim. Kada će nam on biti još veće svjetlo u našem životu.

Zato mi je danas bilo drago čuti kako mladi našeg hrvatskog naroda uče i sjećaju se o tim našim svecima, blaženicima i slugama Božjim. Koje smo ovdje nabrojili, ali i o

mнogima drugima. Sigurno da treba proširiti taj popis i vidjeti i mnoge druge primjere. Ne moraju svi oni ni biti proglašeni blaženima i svetim, ali mogu biti uzor, mogu biti primjer kako treba ići putem kršćanskoga život, kako treba njegovati tu biljku svetosti koju smo na krštenju primili. Koja nam je na krštenju zasadena u našu dušu. Evo tu biljku svetosti treba njegovati, treba čuvati i dakako onda treba hrabro ići za Učiteljem, koji je ovom mladiću iz Evandelja rekao da pode za njim. On se je nažalost kolebao, ali treba hrabrosti poći za Isusom znajući da na tom putu nismo sami, nego da je ta živa proslavljenja Crkva na nebu s nama i da nam ona pomaže, da nas pred Božjim prijestoljem ona zagovara da se odazivamo i da idemo putem svetosti. Amen.«

Svaku večer u trodnevniči, i na samo Antićevu, svećenici i ministrianti išli su na grob Časnoga sluge Božjega izmoliti molitvu za njegovu beatifikaciju i za milosti po njegovu zagovoru.

Nakon euharistijskog slavlja nastavljeno je ugodno druženje na domjenku u samostanskoj dvorani.

Nazočnik

Pismo napisano strojopisom, br. str. 510 [Nastavak na str. 21]

Makarska, 11. III. 1937.

Ovo sveto vrijeme nutka me da Vas posjetim u Gospodinu. Istina, sve vrijeme kroz čitavu godinu za nas je spasonosno i korisno jer uvijek treba da vršenjem svojih staleških dužnosti ugađamo Bogu i tako stičemo zasluge za nebo. Sve je vrijeme Gospodinovo jer nam u svako doba i svaki čas daje svoje svete milosti i darove s kojima se možemo okoristiti za ovaj i za vječni život; sve je vrijeme tokom godine i naše vrijeme, jer u njemu mi možemo i moramo se služiti onim milostima koje nam dragi Bog daje i tako se obogatiti zaslugama za kraljevstvo nebesko. Ali ovo sveto korizmeno vrijeme na osobiti je način Gospodinovo, a za nas je dragocjenije jer će nam u njemu dati Gospodin više svojih svetih milosti osobito ako mi budemo tim milostima odgovarali.

[Nastavak na str. 21]

SLAVLJE 48. OBLJETNICE PRIJENOSA TIJELA OCA ANTIĆA

U subotu 15. prosinca 2018. svečano je proslavljenja 48. obljetnica prijenosa tijela večernjom misom, kojom je započela i pjevana Devetnica Božiću. Na zamolbu o. vicepostulatora slavlje je predvodio samostanski ekonom i voditelj radova izgradnje gornje crkve o. fra Ivan Maletić. Istaknuo je da je o. Antić uz one glavne kreposti imao i brojne druge darove koje Bog daje.

Uz predvoditelja slavlja suslavio je o. vicepostulator dr. fra Josip Šimić. Asistirao je bogoslov fra Željko Štrbac uz dvojicu ministranata. Nazočili su o. župnik fra Nikica Ajdučić, đakon fra Frano Bosnić i bogoslovi. Propovijed donosimo u cijelosti.

Izvanredni Božji darovi u životu fra Ante Antić

Pored uobičajenih sedam darova Duha Svetoga, koje primamo prilikom primanja sakramenta potvrde ili krizme, u Svetom pismu pobrojeno je još 18 darova Duha Svetoga, koje redovito nazivamo izvanrednim ili karizmatskim darovima, među kojima su: *dar govora u jezicima, dar spoznaja, dar lječenja, dar rasuđivanja, dar zbrinjavanja...* Zovemo ih izvanrednim jer ih Bog daje onima s kojima želi ostvariti posebno poslanje unutar Crkve, tj. onima koji žele da Bog preko njih ostvariti svoje poslanje unutar Crkve. Oni nisu potrebni pojedincu za spase-

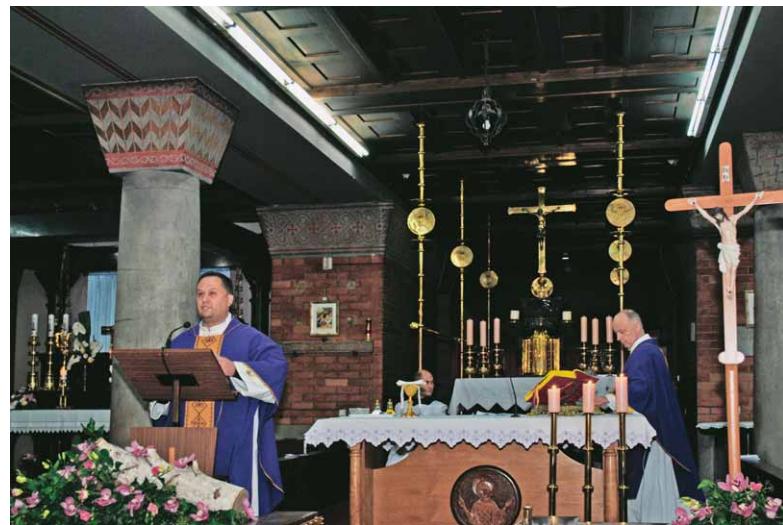

nje, kao što su potrebnii ovih sedam redovnih darova Duha Svetoga, ali oni mogu pomoći i u osobnom posvećenju i služe za izgradnju zajednice, tj. za lakše razumijevanje Božje volje unutar zajednice.

Toga je bio svjestan i fra Ante Antić, čije se četrdeset osme obljetnice prijenosa njegovih zemnih ostataka s Mirogoja u našu crkvu spominjemo. On se, kako svjedoče pobožne duše koje su u velikom broju njemu hrlile na savjet, razgovor, isповijed... obilno koristio tim darovima kao bi ih izgrađivao i njihove duše vodio Bogu. Njegov posvećeni život, ne samo u redovništvu i svećeništvu, već i osobno posvećenje Bogu davalо mu je otvorena vrata za svetost života. Svetost života nikad ne ostaje samo za sebe već se kao koncentrični krugovi širi i na sve one oko njega i zbog toga su ljudi rado željeli biti u njegovoj blizini, u njegovoj prisutnosti.

Njegovi izvanredni – karizmatski darovi pomagali su mu da može: otkrivati ljudske tajne i najskrovitije misli; proricati buduće događaje; izbavljivati ljudе od različitih životnih neprilika; pružati ljudima pomoć i utjehu u različitim prilikama života – posebno kad je u pitanju bila duhovna potreba; fra Ante je imao i dar ozdravljanja i u tom se isticao kad je bilo u pitanju lakše ili teže oboljenje; pomagao je u rješenju obiteljskih poteškoća: brak, posao, školovanje djece, zaposlenja, financijske poteškoće...

Sve su to bili Božji darovi koje je on dobio za korist zajednice kako bi ljudima pomagao u ovozemaljskim brigama i nevoljama i tako ih lakše privodio Bogu. Jedini fra Antin zadatak i uloga u ovom svijetu bila je ljudе privoditi Bogu, on je to spoznao u ranoj mладости i to je živio cijelog života.

Zbog toga i jest težio za tim da živi svetim životom jer je znao da je to jedini način da ispuni Božju volju u svom životu. I kao produkt te težnje da živi svetim životom, da živi s Bogom, nužno se prelijevao na ljudе oko njega i zbog toga su ljudi rado hrlili k njemu.

Hebrejska riječ **kadoš**, koja se obično prevodi s pridjevom *svet*, etimološki ustvari znači: *biti izdvojen*. Ali kad tu riječ prevodimo u značenju svetosti, onda ona znači: **biti izdvojen iz cjeline s točno određenom svrhom – ciljem**. Ta svrha – cilj, biti izdvojen iz cjeline, znači težiti za tim da tu cjelinu povežeš sa Svetim, tj. s Bogom. Polazeći s ovog etimološkog značenja riječi *svet*, možemo shvatiti ulogu fra Ante Antića u ovom svijetu. Bog ga izdvaja iz cjeline, oblikuje ga kako bi preko njega zajednicu u kojoj je živio, tj. kojoj je poslan mogao približiti Bogu, sjediniti ih s Bogom.

Zbog toga ga Bog, u njegovu procesu oblikovanja, duhovnog sazrijevanja prvo izdvaja iz zajednice, njegove tjelesne obitelji i poziva ga u Franjevačku obitelj, daje mu redovničko odijelo kao znak te izdvojenosti, i poziva ga na drugačiji stil života od onoga kojeg su živjeli njegova braća i sestre, rođaci i prijatelji u njegovu Zatonu gdje je odrastao...

Kad je Bog video da ga fra Ante želi slijediti u svetosti kroz molitvu i služenje braćи

ljudima, on ga obdaruje i izvanrednim – karizmatskim darovima, kako bi sebe, a i zajednicu kojoj je darovan, još lakše doveo k Bogu. Iz fra Antina života možemo vidjeti da uvijek Bog prvi intervenira u našem životu i kad mi prepoznamo, tj. kad se odazovemo tom Božjem pozivu, da Bog nastavlja djelovati i nas oblikovati za službu Njemu i drugim ljudima. Izvanredni darovi se daju onim ljudima u čijim srcima Bog vidi potpunu opredijeljenost za Njega – Boga, a to je fra Ante već od mladosti činio: bio Bogu u potpunosti posvećen. Drugim riječima, Bog izvanredne darove daje onima u čijim srcima vidi ljubav za Njega - Boga i brata čovjeka.

Bilo bi krivo misliti da je naš fra Ante bio bezgrešan, da je bio neporočna života i da je samo činio herojska djela kako obično smatramo da su sveci i živjeli. I on je imao svojih slabosti i životnih nesavršenosti, ali njegova veličina, veličina čovjeka koji želi živjeti Boga, nije u bezgrešnosti već u želji da mu Bog pokazuje slabosti i da ih on ispravlja. Zbog toga se fra Ante, kako svjedoče njegovi životopisci, gotovo svakodnevno ispovije-

dao jer je bio svjestan svoje grešnosti, malenosti i ovisnosti o Božjoj milosti koju je dobivao i za kojom je težio u sakramantu ispovijedi. A sakrament ispovijedi upravo to i jest: težnja čovjeka za obraćenjem uz pomoć Božje milosti.

Krivi pogled na svetost ima suprotan učinak na ono što je smisao svetosti. Krivi pogled na svetost čovjeka odvaja od Boga, obeshrabruje ga i ostavlja u uvjerenju da ne pripada zajednici svetih – Crkvi. Takvi ljudi novo središte svoga života pronalaze u ideologijama koje čovjeka kad-tad razočaraju i još više odvoje od smisla života tj Boga. Sveci su ljudi koji su, unatoč svojim manama i slabostima, svoj život slobodno osmislili u odnosu na Boga i na taj način i nama utri put kojim nam je ići kao bismo i mi lakše, ugleđavši se na njih, došli do Boga. Zato svetost pojedinih ljudi, obdarenih posebnim Božjim darovima, nužno utječe na društvo u kojem žive i u kojem djeluju, kao što je to činio i fra Ante Antić.

I ova, 48. obljetnica prijenosa fra Antina tijela s Mirogoja u našu crkvu MBL, poticaj

je i svima nama da svoje živote ne uspoređujemo u odnosu na ljude nego u odnosu na Boga, jer nas Krist potiče: *budite sveti kao što je svet Otac naš nebeski*. Tomu služe darovi, zbog toga ih Bog i daje svakom onom tko to želi i hoće

Fra Ante je znao da se najveći događaji ljudske povijesti ne događaju na svjetskoj sceni, koliko god nam to mediji tako prenosi li, već da se događaju u ljudskom srcu. Ratovi - začeli su se najprije u ljudskim srcima; svade, prijepori - sve se to najprije začinje u ljudskom srcu, kao i ljubav, opraštanje, mir... Tek kad u srcu odlučimo nekom oprostiti, to možemo i u vanjskom činu pružanjem ruke i izgovaranja riječi: *oprosti*. Zbog toga je fra Ante u molitvi, skrovitosti svoje sobe i kapele MBL u našem samostanu, koja je ponekad znala trajati i po cijelu noć, oblikovao svoje srce u odnosu na Boga, i upravo mu je Bog svoje darove davao u srce kako bi mogao ljudi privlačiti Bogu. To je ta simbioza - povezanost koja se u fra Antinu životu i ostvarila, zbog čega ga i smatramo svetcem i molimo se svemogućem Bogu da nam očituje tu istinu po čudu ozdravljenja koje je još potrebno kako bi to i Crkva priznala i potvrdila.

Smrću naših pokojnika, posebno ljudi koji su živjeli svetim životom, naša povezanost s njima ne prestaje nego se još i više pojačava. Zbog toga mi i nakon više od pedeset godina od fra Antine smrti rado dolazimo na njegov grob i molimo se svemogućem Bogu da nas

zagovorom časnog sluge Božjeg fra Ante Antića dragi Bog usliši u svim našim životnim potrebama, a osobito u onim u kojim se, kako već rekoh, fra Ante i dokazao: Otkrivanju ljudskih tajni i najskrovitijih misli kako bi se čovjek lakše ispjedio i zla odrekao; Proricanje budućih događaja koji se s nama imaju dogoditi da se na njih pripremimo; Izbavljanje od različitih životnih neprilika kako nam se kakvo zlo ne bi dogodilo; Pružanje pomoći i utjehe u različitim prilikama života, a to nam je svakodnevno potrebno; Ozdravljenja od oboljenja, a nema čovjeka koji nije bolestan ili u tijelu ili u duši; Rješenju obiteljskih poteškoća: kad su u pitanju bračni brodolomi ili pronalazak životnog partnera, pronalazak zaposlenja ili mira na poslu da savjesno možemo odraditi svoje poslove, školovanje djece, finansijske poteškoće... Sve to, a i još puno toga, čovjeku je potrebo da u miru ovozemaljskog života pronađe Boga: izvor svakog mira i spokoja.

Stoga nam je, draga braćo i sestre, moliti se dobrom Bogu, da i nas, poput oca Ante Antića, obdari milošću plodne i valjane molitve kako bismo i mi u dubini svoje duše otkrili darove Duha Svetoga koje nam Bog daje kako bi pomagali drugima da dođu do Boga. Da bi u tom i uspjeli, rado se molimo dobrom ocu Antiću da nam u tom i pomognе. Amen!

Antićev štovatelj

Pismo napisano strojopisom, br.. str. 510 [Nastavak sa str. 17]

Makarska, 11. III. 1937.

Ovo je vrijeme kad je Gospodin Isus umro za nas na križu da nas otkupi i spasi; ovo je vrijeme Njegove svete Muke, vrijeme spasenja. Zato trebamo da se što bolje pripravite da možete proslaviti Uskršnje Gospodinovo čistom dušom i da možete reći da ste uskrsnuli u Gospodinu.

A jer se i pobožnih duša uhvati svjetska prašina potrebno je očistiti svoje srce od »bezbrojnih pogrešaka i nemarnosti« koje su se možda uvukle u Vašu dušu, da uzvišenu tajnu Muke Kristove proslavite očišćenim tijelo i dušom.

[Nastavak na str. 35]

25. 11. SVETKOVINA KRISTA KRALJA <> ANTIĆEVA NEDJELJA

U nedjelju, na svetkovinu Krista Kralja svega stvorenoga 25. studenoga 2018. u Hrvatskoj župi Prečistog Srca Marijina u Vancouveru, koja je već proslavila pedesetu obljetnicu postojanja, Antićevom nedjeljom započeli su Antićevi dani. Voditelj duhovne obnove bio je fra Josip Šimić, vicepostulator postupka za proglašenje blaženim časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića, iz Zagreba, kojega su pozvali fra Slaven Milanović-Litre i fra Dujo Boban. Kako hrvatska župa ima dvije nedjeljne mise na hrvatskom, u 10. i u 11.15 sati, fra Josip je na prvoj misi ispovjedao, a drugu misu predvodio. Na početku euharistijskog slavlja istaknuo je kako danas na svetkovinu Krista Kralja svega stvorenoga završavamo vjernički hod kroz crkvenu godinu. Potom je vjernike kratko upoznao s osobom i sa životom, djelovanjem i duhovnošću Časnoga sluge Božjeg. Donosimo njegovo promišljanje u propovijedi.

Fra Ante izazov i uzor za nas

U našem vjerničkom životu općenito, a posebno u onom duhovnom trebamo, imati uzore koji će nam svojim primjerom pokazati kako služiti Kristu, Kralju naših duša, istaknuo je fra Josip. U tomu nam poseban primjer i poticaj pruža časni sluga Božji otac fra Ante Antić. On je u svojem fratarskom životu Krista stavio u središte upravo onako kako je to učinio sv. Franjo, koji se predstavljao kao glasnik Velikoga Kralja Krista. Zarobljeni našim svakodnevnim brigama i pogotovu našim ljudskim slabostima, mi to često zaboravljamo i to onda biva razlogom da zaboravimo Krista Kralja i da upadamo u grijehu.

Mnogima je tijekom prošlog stoljeća bilo pomalo čudno zašto je Crkva (papa Pio XI. 1925. s enciklikom *Quas primum* u prigodi 1600. obljetnice Nicejskog sabora) upravo u dvadesetom stoljeću uvela svetkovinu Isusa Krista Kralja svega stvorenoga. Umjesto moćnih kraljeva i kraljica, imali smo u prošlom stoljeću moćne i krvoločne diktatore i tri krvoločna sustava: komunizam, nacionalso-cijalizam i fašizam, u kojima nisu vladali vladari plave krvi, već gospodari spomenutih ideologija. Kada danas promatramo ovu papinu odluku, nije nam teško shvatiti da je ona bila uperena protiv tih bezbožnih sustava koji su se u to vrijeme pojavili. Neki su poput boljševizma već bili preuzeli vlast, dok su drugi bili na zacrtanom putu preuzimanja vlasti. Svi oni su nastupali mesijanski i govorili o demokraciji i blagostanju za njihove sljedbenike, a završili u krvavim zločinačkim tiranijama s više od 120 milijuna žrtava.

Uvodnjem ove svetkovine, papa Pio XI. nije imao na pameti samo ideju Kristova povijesno-spasenjskog kraljevstva, nego je imao u vidu i društvenu i državno-političku ideju i

viziju ideje Krista Kralja svega stvorenoga. Svjestan da je želja svih ljudi i svih naroda suživot u miru, pravdi, uzajamnom poštovanju i ljubavi, ponudio je svetkovinu Isusa Krista Kralja svega stvorenoga kao ideju vodilju koja jedino može ljude dovesti u jedno pravedno društvo, kako su ga ljudi tada zamišljali i kako ga još više mi danas zamišljamo.

Na početku trećeg tisućljeća nema više mnogo kraljeva i careva. Njihov ugled nije više tako velik i njihova je moć simbolična, svedena na protokolarnu zadaću predstavljanja njihovih naroda i država. I oni sami podliježu ustavu i zakonima njihovih zemalja, koje su parlamentarne monarhije. U mnogim slučajevima nije ostalo mnogo od njihova ugleda, koji je do kraja srozan, ne samo u žutom tisku već i u medijima općenito, zbog brojnih skandala različitih vrsta. Često ljudi kažu da im je ostala samo kruna, lijepa odjeća i godišnji prihod koji im daje država.

U svojim spisima, a pogotovo u svojim brojnim pismima koja je pisao svojim gojenicima, svećenicima, redovnicima i redovnicama, kao i vjernicima laicima, časni sluga Božji otac Antić posebno je naglašavao stavljanje Isusa u središte života, točnije nastojanje da nam život bude kristocentričan, da Krist bude kralj naših života. Kristocentričnost jest jedna od pet središnjih tema koje prožimaju Antićeve pisma. To nas ne treba čuditi, jer je franjevačka duhovnost duboko kristocentrična. To se odrazilo i na promišljanje velikih franjevačkih teologa, Bonaventure, Ivana Duns Škota i drugih. Časni sluga Božji od svojih mладенаčkih dana stavio je Krista u središte svojega života. Tako 1929. zapisuje: »Želim biti svet, ali

*u Isusu« i »Biti kao Isus, biti Isus uvijek i svagdje« (o. Ladislav Marković, *Zaljubljenik sakramenta pomirenja*, Zagreb 1980., 73). To je bila životna želja i cilj njegova života, oko kojih je neumorno nastojao i cijeli život to svjedočio. Živio je kristocentričnim životom u sebi, služeći Krista Kralja svega stvorenoga, i pružajući taj primjer svima s kojima je u samostanu živio, kao i svima koji su k njemu dolazili.*

Za Časnoga slugu Božjega kristocentričnost je svrha i središte svakoga kršćanskog života, posebno onoga redovničkoga i svećeničkoga, koja očituje primjer Kristova života u našem životu. Tomu treba težiti u punini našega kršćanskog života. On je tako počeo živjeti i djelovati već u novicijatu 1911./1912., kako to bilježi njegov novicijatski magistar i kako su kasnije potvrdila i mnoga njegova redovnička subraća (usp. o. Ladislav Marković, *Zaljubljenik sakramenta pomirenja*, Zagreb 1980., 71-72.). Pri kraju svojega zemaljskog života 1963. otac Antić piše: »Htio bih živjeti u neprestanoj sabranosti pred Njim, u Njemu i zajedno s Njime, tj. zajedno s Isusom u Bogu. Mogu priznati da mi to on - Isus - daje, ali osjećam da to mora biti veće, savršenije, potpunije, neprestano. Ja bih htio da na sve odgovorim u Isusu, s Isusom, po Isusu u Ocu, da je sve u

meni odraz milosti Duha Svetoga, života sjedinjenja s Kristom i u Kristu, i da nemam više svoje volje nego da slijedim volju Božju, kao što Isus (...) vrši volju Oca nebeskoga» (AP II/6,33).

Služeći Kristu Kralju svega stvorenoga, fra Ante nije zaboravljaо dvije druge Božanske osobe. Njegova kristocentričnost uvijek je bila trostveno usmjerena: »*Sva je naša snaga Isus. Mi se u Nj uzdamo, na Nj oslanjamo i s Njime, po Njemu, u Njemu dolazimo u Duhu Svetom Ocu Nebeskom*» (AP III/35). Sljedeći ulomci iz jednog pisma otkrivaju nam fra Antinu trostvenu kristocentričnost: »*Molim se, želim, čeznem da uvijek budem sjedinjen s Presvetim trostvom i da u njemu, s njime i po njemu neprestano, savršeno, ljubim, živim u njemu, s njime, za Nj, vršeći svetu volju, živeći Isusovim životom, nastavljajući njegov božanski život. Htio bih u Kristu, s Kristom, kao Krist proći još ovo malo vremena (...). Nemam drugih želja, nego se pretvoriti, preobraziti u Krista, da više nama mene, ništa moga u ničemu, nego u svemu Krist. Želim i molim ga da*

isprijem onaj kalež, kako on hoće, da trpim što on hoće, da sve zadovoljim što od mene traži njegova božanska ljubav» (AP II/6,33).

Za oca Antića Isus je Kralj kraljeva, čije kraljevstvo ne prolazi i nije od ovoga svijeta, makar se dijelom ostvaruje i u vremenu – u Crkvi. Krist i njegovo kraljevstvo jesu posve različiti od svih kraljeva i kraljevstava koje je ljudski rod upoznao u prošlosti i još više onih koje poznaje danas. Isus Krist i njegovo kraljevstvo u svemu su suprotnost zemaljskom pokazivanju moći, često brutalnom. Isusovo kraljevstvo temelji se na milosrđu, ljubavi, predanosti, služenju i spremnosti pomoći. Za razliku od još postojećih kraljevstava i dinastija koji su izgubili svako dostojanstvo i poštovanje, Kristovo poimanje kraljevskog dostojanstva koje se ostvaruje u služenju braći i sestrama, ostaje izazovno i u ovom trećem tisućljeću kao poticaj i životno nadahnuće svakom kršćaninu.

U vrijeme Isusova zemaljskog života svima je bilo jasno da su i jedni i drugi vladari, ako imaju neograničenu moć, apsolutni

gospodari svojih podložnika, kako kaže Isus: »Znate da vladari gospoduju svojim narodima i velikaši njihovi drže *ih pod vlašću*« (Mt 20, 25). Ta Isusova rečenica u užem smislu odnosi se na careve, kraljeve i druge zemaljske vladare nekad, kao i na mnoge današnje vladare: predsjednike jednopartijskih država, šefove političkih partija bez oporbe, zapovjednike njihovih vojska, ali i na predsjednike i direktore mnogobrojnih multinacionalnih moćnih finansijskih korporacija i kompanija, kao i neformalnih središta moći u sjeni. Rastuće nezadovoljstvo u tzv. bogatom i razvijenom svijetu sjeverozapadne hemisfere, zbog osiromašenja širokih narodnih slojeva, kao i sve brojniji i masovniji prosvjedi protiv nepravde i poziv na dijeljenje dobara to potvrđuju. Naravno, ima i iznimama,

ka, koje nam pokazuju kako i neki silno bogati ljudi uviđaju da svoje bogatstvo treba dijeliti sa siromašnjima.

U današnjem evanđelju Isus se priznaje kraljem, ali odmah naglašava da njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta: »Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta. Kad bi moje kraljevstvo bilo od ovoga svijeta, moje bi se sluge borile da ne budem predan Židovima. Ali kraljevstvo moje nije odavde« (Iv 18, 36). Otcu Antiću je to jasno shvaćao i žarko vjerovao i u toj vjeri druge utvrđivao.

Nakon misnog slavlja o. vicpostulator je predmolio a vjernici ponavljali molitvu za proglašenje blaženim časnoga sluge Božjega oca Antića. Na izlazima iz crkve ministranti su dijelili sličice oca Antića s molitvom za beatifikaciju i za milosti po njegovu zagovoru.

TRODNEVNA DUHOVNA OBNOVA U ZNAKU OCA ANTIĆA, 30. 11. - 2. 12. 2018.

PETAK 30. STUDENOGA 2018. <> SV. ANDRIJA AP.

Sveta misa u 19. sati

U petak 30 studenoga, na svetkovinu sv. Andrije apostola, započela je duhovna obnova, Antićevi dani, euharistijskim slavlјem u 19 sati u punoj crkvi Prečistog Srca Marijina. Prije svete mise vjernici su imali prigodu za svetu ispovijed kod voditelja duhovne obnove fra Josipa Šimića, koji je slavio euharistijsko slavlje. U uvodu u slavlje ukratko je opisao lik časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića. U propovijedi je progovorio o kreposnom životu i duhovnom djelovanju oca Antića kao odgojitelja - magistra bogoslova, ispovjednika i duhovnog vođe brojnih vjernika laika, ali i redovnica, redovnika, svećenika i nekih biskupa. Vodeća misao trodnevnice bila je: »Živjeti zajedno s utjelovljenom vječnom Mudrošću Očevom. Njoj se klanjati i slijediti poništenje, sakrivenost,

poslušnost i siromaštvo Vječne Riječi. Tim svetim osjećajima neka su ispunjene Vaše molitve, Vaša djela i cijeli Vaš život» (AP II/43,10).

Donosimo glavne naglaske u propovijedi. Propovijed je započeo evanđeoskim opisom poziva Andrije, brata mu Šimuna, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana, koji su oni odlučno prihvatali i krenuli za Isusom. Ista knuo je da kao što su oni pozvani, da je pozvan i časni sluga Božji otac fra Ante Antić. Propovjednik je posebno naglasio kako fra Ante 1933. u kratkom tekstu *Bože moj i sve moje*, koji su proučavatelji Antićeve svetosti prozvali »Pravilo života«, a u kojem Časni sluga Božji opisuje kako ga Isus sve jače poziva: »Moja je najveća dužnost da Mu vjerno služim i odgovorim svestoj Njegovoj volji. Njegova sv. volja - to je

za me jedino pravilo i pravi životni program» (AS I/3, 1). Fra Ante priznaje kako na Isusov poziv treba u potpunosti odgovoriti: »Ima nekoliko vremena (dvije godine, ovo je treća), da je Isus posebno jače, silnije na vratima moga srca želeteći da Mu otvorim, Njemu samome i više nikome drugome. Ja sam se odazvao i od tada počinje nova perioda - možda novi, drugi život - u mome življenju. Isus je od tada zauzeo potpuno gospodstvo, vlast, upravu u mome srcu, duši i cijelom biću. I prije je on bio moj otac, moj Učitelj, moj Dobri Pastir i sve moje, ali od onog vremena on se jasnije, življe i većom ljubavlju, vlašću, autoritetom služi u mojoj duši. Od tog doba On pokazuje jače svoju ljubav i svoja prava nada mnom i traži od mene potpunu odgovornost, vjernost i poslušnost svakoj svojoj volji i naredbi. Divan je i nedokučiv u svim svojim postupcima sa mnom. Ne mogu nego se klanjati Njegovoj mudrosti, diviti se Njegovoj očinskoj skrbi i naklonosti prema meni, veličati Njegovu dobrotu i ustrpljivost sa mnom» (AS I/3, 2).

Časni sluga Božji ističe Božje milosrđe kojim ga Bog obasiplje i u kojem nastoji biti trajno s njime i sve učiniti za njega potičući ga da se trudi oko sabranosti, da u svojem srcu trajno osjeća Božju nazočnost. Posebno pazi na njega, potiče ga i pomaže onda kada mu se duša nađe u opasnosti grijeha. Fra Ante ističe da nikada neće moći zahvaliti Isusu za njegovu Božansku susretljivost i pomoć u spoznavanju kakav mora biti: »*On mi daje spoznati i osjetiti kakav moram biti. Otkriva mi što od mene traži. Često čutim veliku težnju i silnu potrebu da mu u svemu ugodim i odgovorim Njegovu Bož. Srcu. Ja sam držao koji put da sam sve učinio i da sam odgovorio što od mene hoće, ali nažalost vidim, da sam se ljuto varao i sebe nepoznavao. Još sam vrio daleko od onoga kakav imam biti i traži me moj dobri Isus. On u mojoj duši neprestano govori, zove, potiče da budem drugi, da On u meni živi. S druge strane moja narav, čud, sklonosti bore se za se, za*

svoju slobodu i nose me k stvorenjima. Trgaju me od Isusa i udaljuju od Njegove ljubavi. Više ne može biti tako. Isus me mora imate svega, i to On sam (pocrtao sam Antić)» (AS I/3, 2).

Te misli časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića trebaju biti putokaz i poticaj i za nas danas da i mi nastojimo da nas Isus i samo on ima u potpunosti. Pripadnost Kristu trebamo ostvarivati u našim obiteljima, u našoj župnoj zajednici, jer on vjernike zove i potiče u svakom njihovom životnom staležu: kako u vlastitoj obitelji, tako isto u redovništvu i svećeništvu. Na kraju mise zavjetna molitva za proglašenje blaženim oca Antića i za milosti po njegovu zagovoru. Potom su dijeljene sličice na hrvatskom, engleskom i talijanskom.

Tribina

Nakon mise u 20 sati upriličena tribina je pod naslovom: *Život, djelovanje fra Ante Antića. I. Karizme odgojitelja, ispovjednika, duhovnog savjetnika i vođe i II. Kanonski postupak za njegovu beatifikaciju.* Donosimo sažetak izrečenog.

Fra Josip je opisao fra Antinu zauzetost za mlade fratre: novake, gimnazijalce i bogoslove koje je odgajao od 1917. do 1956. Bio je strpljiv odgojitelj, poput brižne majke i oca. Gajenje je znao pred braćom profesorima braniti i onda kada bi napravili kakvu nepodopštinu. To su mu čak ponekad neki stariji fratri znali zamjerati. Nisu uspijevali shvatiti da su za fra Antu strpljivost i blagost kreposti koje proizlaze iz vlastite predanosti Bogu u pobožnoj poniznosti.

Kad je u pitanju bilo ispovijedanje, fra Ante je bio neumoran, čak i u posljednjim godinama svojega života, kada je bio jako bolestan. Poglavarji su ga znali opominjati i koriti, on je na prvo mjesto stavljao istinsku potrebu ljudi da se izmire s Bogom u sakramentu ispovijedi i da opremljeni njegovim savjetom nastoje dalje živjeti u milosti Božjoj. Isto je vrijedilo i za one koji su dolazili tražiti savjet, jer su se nalazili u duhovnim krizama,

kako svećenici, redovnici i redovnice, tako i laici, posebno brojni bračni drugovi.

Što se tiče postupka (kauze) za beatifikaciju, fra Josip je protumačio da taj postupak mora biti otvoren i vođen na (nad)biskupskom sudištu, u obliku administrativnog suda. Najprije je 1968. otvorena Vicepostulatura koja ima zadaću prikupljati različite vrste svjedočanstava o mogućem kandidatu za beatifikaciju. Postupak za dokazivanje svetosti fra Antina života, junačkom stupnju kreposti u njegovu životu i smrti na glasu svetosti vođen je na Nadbiskupskom duhov-

nom stolu u Zagrebu, od 1984. do 1995. Kad se otvorio postupak 1984., fra Ante je dobio naslov Sluga Božji, a kada je taj postupak u Rimu 5. svibnja 2015. uspješno završen, dobio je naslov Časni sluga Božji. Još preostaju drugi postupak, a to je dokazivanje čuda po zagovoru Časnoga sluge Božjega.

Na kraju tribine nazočni su imali prigodu postavljati pitanja kako bi im određene stvari, kako o Antićevoj osobi, tako i o postupku za beatifikaciju postale jasnije. Fra Josip je na to strpljivo rado odgovarao.

SUBOTA 1. 12. <> EUHARISTIJSKO KLANJANJE I SV. MISA

U subotu 1. prosinca bio je drugi dan duhovne obnove Antićevi dani u našoj župi koji se sastojao iz dva dijela. Prvi dio bio je euharistijsko klanjanje, od 17 do 18 sati, u ispunjenoj crkvi, s meditacijom o euharistiji temeljenoj na ulomcima iz različitih pisama Časnoga sluge Božjega naslovljeno: »Srce je moje u Presvetom Oltarskom sakramenu« (AP II/6, 33), koju je pripremio i vodio fra Josip Šimić. Prije klanjanja bila je prigoda za sv. isповјед kod fra Josipa. U 18 sati slavljenja je sveta misa. Tema propovijedi bila je: ***Biti trajno duhovno budni i predani volji Božjoj.***

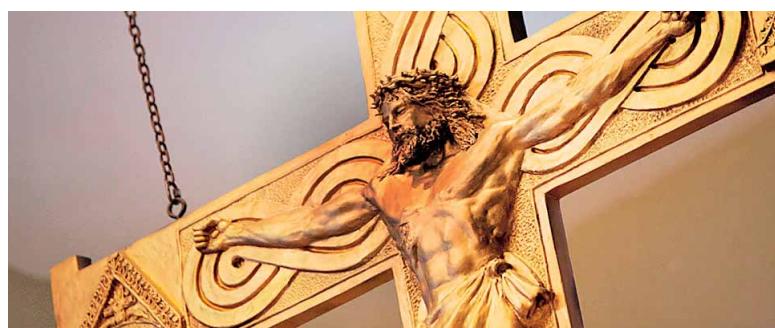
»Srce je moje u Presvetom Oltarskom sakramenu« (AP II/6, 33)

Kao kršćani nastojimo se svakodnevno kajati za svoje propuste, moleći od Boga milost i radeći oko našeg popravka. No, to nam ne polazi uvijek za rukom. Moguće upravo zato što najčešće nastojimo oko svoga popravka samo svojim vlastitim silama. Zaboravljamo da puni pouzdanja trebamo izvesti na pučinu Božje milosti, kako nas uči Evanđelje (usp. Lk 5, 4-5), i da kajući se pred

Bogom za svoje grijeha trebamo moliti jedni za druge, onako kako je Pavao sa svojom pratnjom molio za Kološane (usp. Kol 1, 9-14). U napasti smo da poput Petra od Gospodina zatražimo da se udalji od nas jer smo grešni (usp. Lk 5, 8) zaboravljajući da je Vječni Otac, da je Krist - da su sama ljubav i da sve za nas čine iz ljubavi (usp. AP I/11,7; AP II/24...; AP III/13...;).

Euharistija izvire iz božanske ljubavi Oca i Sina

Najveća tajna kršćanstva jest Presveti Oltarski Sakrament, jer je u njemu sam Bog s nama, koji nam govori: »Evo ja sam s vama do konca svijeta! Sve prolazi, svega nestaje, ali Bog je s nama realan. Za to svjedoči Njegova riječ, njegov autoritet« (AP II/24...). Sam Bogočovjek »Isus Krist više je ljubio svoga Nebeskog Oca, Njegovu slavu i čast,

nas, naše dobro, naše spasenje, nego sebe i svoj vlastiti život. Iz ove velike, jedine prave ljubavi, On je postao čovjekom, uzeo sve ljudske nevolje, trpio siromaštvo, progonstvo, prezir i najsramotniju smrt (...). Sve mu se ovo činilo malo iz prevelike ljubavi kojom je prema nama izgarao. Da udovolji ovoj žarkoj ljubavi, zato je ostao s nama u Sakramenu oltara i svakome se daje u svetoj Pričesti. Što on hoće svim tim? Da On bude u nama, a mi u njemu, da živimo Njegovim božanskim životom. Zato od nas On traži da ga često - svaki dan - primamo i da rastemo u njegovu Božanskom životu. U Ovome ujedinjenju duša nalazi pravi svoj život, ispunjenje sviju svojih svetih težnja i čežnja, pravu radost i mir i konačno blaženstvo» (AP III/13,...). zato promatrajmo ovu božansku ljubav kako nas ljubi, koja je za nas umrla na križu, uskrsnula i uzišla k Ocu, ali i ostaje s nama, za nas na poseban način u obliku kruha i vina.

Euharistija otajstvo i dar Božje ljubavi prema ljudima

Ljubav koju je naš Božanski Spasitelj pokazao prema nama očitovala se u njegovoj muci i patnji, ali i pri ustanovi Euharistije. O. Antić piše o tome jednom svećeniku: »*Mysterium Crucis et Mysterium Eucharistiae tako su usko povezani da jedan prepostavlja i tumači drugoga. Ova presveta Otajstva posvećuju dušu i Boga proslavljavaju. Isus hoće da ih se vazda sjećamo. Po ovim svetim otajstvima mi smo sjedinjeni s Njime i postajemo dionici cijelog Njegova svetog života i svih Njegovih otajstava. Želim te upozoriti na još jedno otajstvo ljubavi, a to je na veliki četvrtak - Natalis calicis - dies natalis et etiam sacerdotici. Tu es sacerdos. Dakle, porođen si iz ljubavi uoči muke Gospodinove. Zamisl se u ovu divnu ljubav božanskog Srca i promišljaj kroz ove dane veličinu ljubavi u muci pri ustanovi Presvetog Sakramenta i pri ustanovi Tvoga svećeništva» (AP I/11, 7). Jednu drugu dušu potiče na ljubav Euharistijskom Isusu: »*Sva je naša snaga Isus. Mi se u Nj uzdamo, na Nj oslanjamo i s Njime, po Njemu, u Njemu**

dolazimo u Duhu Svetom Ocu nebeskomu. Ljubav, koju nam je dragi Bog pokazao po svome Sinu sili nas, da ga ljubimo, da Mu budemo slični. Vi hodajte u svjetlu, u istini, putem, koji nam Isus pokazuje živeći s Njime u Bogu» (AP III/35...).

Isus u Euharistiji - hrana naših duša

»*Mi smo - piše otac Antić jednoj ženskoj osobi - zapanjeni i iznenađeni i kao da se više niti ne pozajemo pred neshvatljivim, čudesnim misterijem: Isus hrana naših duša, kao svjetlo u ovoj tami, kao snaga i utjeha i pomoć u ovoj dolini suza, kao naš dobri Učitelj i Pastir, koji čuva, vodi i pase sve svoje vlastitim Tijelom i Krvi. Kako bismo morali Njega upoznati, ljubiti i nasljedovati! On bi morao biti naše sve! Mi bismo morali neprestano prositi Njegovu ljubav i njome zapaljivati svoje bližnje. Pustite sve, okrenite se sva k Presvetoj Euharistiji, da vas ona rasvjetljuje, uči, vodi, uzdiže nad samu sebe i u tom svetom jedinstvu da živite više sebi nego Bogu. Iz punine Božje da crpite sve ono što Vam je potrebno, da budete goruća svjetiljka koja svakome svijetli, ispravni put pokazuje» (AP II/24...). Jednu učiteljicu potiče: »Koliko Vam bude moguće, svaki se dan hranite Pre-svetom Euharistijom bilo duhovno bilo sakramentalno. Kad ste se osnažila kruhom jakih, onda pouzdano stupajte svaki dan s vašim malenima da im dadete s naukom i Život Vječni - Isusa, koji sam o sebi reče: "Ja sam Život"» (AP III/13...).*

Euharistija predokus vječne gozbe ljubavi

»*Najveća je stvarnost na svijetu - uči nas otac Antić - Presveti Oltarski Sakrament. Bog s nama (...). Budite Andeo tješitelj Presvetе Euharistije, Andeo koji služi Presvetu Euharistiju, andeo koji prati Presvetu Euharistiju. Klanjajte se Isusu u Presvetoj Euharistiji, zahvaljujte Mu, služite Mu, ljubite Ga, nadoknađujte Mu za uvrede, za sav zaborav, za nepri-znanje, za nepoštivanje, za nezahvalnost, za*

prezir i ignoriranje. Tu će vam Isus otkriti svoju ljubav, svoju milinu i svojom utjehom će utješiti što nadilazi sve riječi i osjećaje« (AP III/24...). »On hoće - piše otac Antić - i On nam sve daje da vidimo, da okusimo kako je sladak Gospodin. Moramo sve uložiti da sa sebe bacimo i otresemo sve što smeta, dok Isus ne postane, ne bude sve našek« (AP III/5...). »Kako je uzvišeno i upravo divno u duši - piše otac Antić - kada joj Gospodin iskazuje onu preveliku milost, da joj daje osjećati se Njegovom, sva samo Isusova i sva Božja. Ona živi višim životom, dotiče se, rekao bih, božanskih granica gdje svakom nije dano ni pristupiti ni osjetiti taj božanski utjecaj, taj božanski susret; ne govorim pravo, ne susret, nego jedinstvo i božanski život koji dušu svu prožima i svu ispunja čineći ju sretnom, blaženom, božanskom, sličnom Isusu« (AP II/6,7).

Zaključak

»Isus je vaš cilj i život!
Njegova je ljepota nestvorenja,
Njegova je ljubav božanska,
Njegova je dobrota vječna!
Temelj na kojem ste utemeljeni jest Isus!
On je izvor svega dobra što ovdje vidimo ili zamislimo.
Da vaš duhovni život bude solidan, u svemu vas ima voditi sveta vjera!
U vašim djelima ima vladati svrhunaravna, čista nakana:
Sve za Boga, sve za Krista!«
(AP III/35, 12).

18.00 Misa: BITI TRAJNO BUDNI I BOGU PREDANI

Propovjednik je u svojem promišljanju pošao od ulomka evanđelja dotičnog dana (Lk 21, 34-36) u kojem Isus, u kontekstu njegove eshatološke besjede kojoj je posvećeno cijelo 21. poglavje, opominje apostole i sve ostale koji su ga slušali da budu budni i da im srca ne otežaju u proždrljivosti, pijan-

stvu, u životnim brigama, pa da ih onda »onaj Dan« posve iznenadi i zatekne nespremne. Zato ih poziva: »Budni budite i u svaku dobu molite da uzmognete umaći svemu tomu što se ima zbiti i stati pred Sina Čovječjega« (Lk 21, 36).

Našu vjeru i naše služenje Kristu možemo jedino svjedočiti ako smo trajno okrenuti onomu što Bog od nas očekuje, ako smo, kako kaže današnje evanđelje, budni jer jedino tako možemo izbjegći potonuće u zemaljske zavodljivosti i brige. Isusov poziv stavlja pred nas jaki i teški izazov, a to je da ostavimo sve zemaljsko. To je »rizik« predanja Božjoj ljubavi i prihvatanja Isusova poziva koji moramo prihvati. Toga je bio svjestan i otac Antić. On je taj rizik prihvatio, zato piše: »Isus me mora svega imati, i to on sam« (AS I,3). U istom smjeru on je upućivao i sve one koji su k njemu dolazili da ih izmiri s Bogom i da ih usmjeri Božnjim putem. Prožet dubokom vjerom i ispunjen velikom pobožnošću, koje su bile duboki i neiscrpivi izvor njegova duhovnog osobnog rasta i njegova djelovanja, nastojao je ljudima pojasniti i približiti Božji poziv i uputiti ih prema sigurnosti koju Bog daje u nesigurnom tijeku zemaljskog života. Sve je činio kako bi oni koji su k njemu navraćali shvatili da je sigurnost jedino u Bogu. Zato je mnoge koji su dolazili k njemu savjetovao da se mole Bogu da se on - fra Ante - napuni Duha Svetoga, pa da tako kada dođu k njemu ne slušaju više fra Antu, već Duha Svetoga (usp. V. Čepulić, Lik oca Ante Antića, *Karizme lik i djelo*, Zbornik, Zagreb, 1991. 145). Časni sluga Božji, ne samo da nije težio za zemaljskim dobrima, on nije težio ni za velikim i čudesnim djelima duhovne prirode, nego je išao u susret Gospodinu, sitnim koracima, koji mogu izgledati neznačatima, a to je savjetovao i onima koji su k njemu dolazili i prihvatajući njegove savjete otkrivali kako su ti sitni koraci duhovno jako plodni i učinkoviti.

Bog sebi nikoga ne privlači brutalnom silom, niti veže za sebe. Stvorivši nas na svoju sliku, on želi da i mi po uzoru na njega

- original - budemo posve slobodni i da se iz te slobode i u toj slobodi odlučimo za njega. Taj izbor ostvaruje se jedino budnošću ute-meljenoj na Božjoj milosti iz koje proizlazi trajno predanje Bogu i prihvatanje njegovih zapovijedi i poticaja upravo onako kako nam opisuje knjiga Ponovljenog zakona: »*Ako poslušaš zapovijedi Gospodina, Boga svoga (...) da ljubiš Gospodina, Boga svoga, da hodiš putovima njegovim i vršiš njegove zapovijedi (...) živjet ćeš, i razmnožiti će te Gospodin, Bog tvoj i blagoslovit će te (...)*« (Pnz 30,16).

Fra Ante je u svojem duhovnom vodstvu redovito počinjao od inicijative Božje milosti, a to znači da u svojem svakodnevnom životu budemo duhovno budni i da prihvati-

mo ono što nam Bog daje - na što nas poziva i da to razvijamo. On je shvatio da se Isus svakome čovjeku obraća pojedinačno i osobno i da želi da se svatko osobno odluči za Boga. U tom opredjeljenju za Boga čovjek ostaje trajno budan, trajno ne-zarobljen i ne-navezan na zemaljske stvari bez obzira na izazove i halabuku ovoga svijeta. To za posljedicu ima i trajnu brigu za braću i sestre, posebno one u potrebi. Toga je bio svjestan i o Antić koji je u onima dobrosto-jećima koji su dolazili k njemu trajno nasto-jao probuditi i poticati karitativnu karizmu. Na kraju mise zavjetna molitva za proglašenje blaženim oca Antića i za milosti po nje-govu zagovoru. Potom su dijeljene sličice na hrvatskom, engleskom i talijanskom.

NEDJELJA 2. PROSINCA 2018.: MISE U 10 I 11.15 SATI

ŠTO GOD NAS ZADESILO MORAMO SE BOGU PREDATI

Bogoslužje današnje nedjelje započinje ulaznom pjesmom koja govori o pouzdanju u Boga: »*K tebi Gospodine, uzdižem dušu svoju, u tebe se uzdam, Bože moj (...). Koji se u tebe uzdaju, postidjeti se neće!*« (Ps. 25/24, 1-3). Taj zaziv u zbornoj molitvi ispu-njen pouzdanjem prelazi u predanje Bogu: »*Svemogući Bože, mi s vjerom iščekujemo Kristov dolazak. Udjeli nam da mu idemo u susret pravednim životom (...)*!«.

Pun pouzdanja u Jahvu prorok Jeremija (r. oko 650.) hrabri svoje sunarodnjake u vrijeme babilonske ugroze (597. pr. Kr. Nabukodonozor dolazi na vlast, a 567. zauzima Jeruzalem i Judejsko kraljevstvo, dok je još 721. pr. Kr. pala Samarija i Izraelsko kraljevstvo) koja je prijetila Judejskom kraljevstvu: »*Evo dolaze dani - riječ je Gospodnja - kad ču ispuniti obećanje što ga dадох domu Izraelovu i domu Judinu: u one dane učiniti ču da nikne Davidu izdanak pravedni (...) u one dane Judeja će biti spašena, Jeruzalem će živjeti spokojno (...)*« i bit će »*Gospodin – Pravda naša*« (Jer 33, 14-16).

Da bi Gospodin doista bio pravda naša, trebamo mu se obraćati puni pouzdanja, kako kaže pripjev za psalam (25/24): »*K tebi Gospodine, uzdižem dušu svoju!*« Uzdignuti dušu Gospodinu, znači ići njegovim staza-ma, znači predati mu se u pouzdanju da će nas on izbaviti od svake opasnosti – od onih izvana, ali isto tako - i od onih koje dolaze iz nas samih, naših slabosti, naših zlih nagnuća, naših strasti. Ako su nam propali životni planovi, ako su propali zbog nas samih i još više zbog drugih, nemojmo se predati očajanju, ne gubimo nadu. On koji je pravednost, on će nam pomoći. On će nam oprostiti i izvesti nas na pravi put. No, i mi trebamo nešto doprinijeti, a to je, pokajati se, poniziti se pred Bogom i u potpunosti se pouzdati u njegovu pomoć, moleći: »*Pokaži nam, Gospodine, milosrđe svoje i daj nam svoje spasenje!*« (Ps. 85/84, 8), kako to stoji u retku Aleluja.

Tko se u poniznosti i skrušenosti u pouzdanju preda Jahvi, on se onda mora i promijeniti, te »*prema drugima obilovati u ljubavi*«, kako to sv. Pavao piše Solunjani-ma (1Sol 3, 12 - 4, 2). Apostol potiče Solu-

njane da žive onako kako ih je on riječima poučio i primjerom im pokazao i potaknuo ih, da nastoje da im srca »*budu besprijeckorna i sveta pred Bogom*« (1Sol 3, 13) kako bi ugodili Bogu. On i nas poziva da živimo takvim životom. Da bismo to doista postigli, trebamo raskinuti okove sebičnosti: oholost, srdžbu, zavist, gramzivost i beznade, i to služenjem, ljubavlju, dobrotvornošću, djelotvornošću, odmjerenošću i marljivošću.

Ako i dodu teška vremena, kako to stoji na početku današnjeg odlomka evanđelja (usp. Lk 21, 25), ne treba se bojati, nego postupimo kako to Krist traži od nas: »*Uspravite se i podignite glave, jer se približuje vaše otkupljenje!*« A da bismo to doista i ostvarili, evanđelist nas upućuje: »Budni budite i u svako doba molite (...)« (Lk 21, 35). Ako nas čak zadese i politički progoni, kako je to bilo u Antićevo vrijeme, moramo ostati mirni i svoje pouzdanje staviti u Boga. U pismu jednom svećeniku u teškim poratnim danima piše: »*Što smeta da li ste u mraku ili svjetlosti, miru ili ratu, danu ili noći, najvažnije je da ste vazda u Gospodinu!*« (AP I/34, 21).

Luka piše poslije razaranja hrama i Jeruzalema. Ne treba živjeti u trajnom strahu, jer kako kaže Eduard Schweizer: »*Opijkenost i mamurluk, sjaj i bijeda, znaju do te mjere zatrpati srce, tako da za ono što je doista važno više nema mjesta, a to je da shvatimo da je kraj zapravo početak konačne radosti*« (Das Evangelium nach Lukas, NTD [Das Neue Testament Deutsch, Neues Göttinger Bibelwerk, Göttingen 1932sl., 125]).

Krist nam se u današnjem evanđelju ne prikazuje kao prorok propasti svijeta, nego kao svjedok poslan od pravoga Boga, koji u svakoj nevolji, pa čak i kataklizmi i katastrofi, koja može pogoditi naš svijet, navješćuje novi svijet, a to je kraljevstvo Božje u kojem će doista zasjati Božja moć, ali i Božja ljubav. Krist nam ne navješćuje propast, nego početak i obnovu. Ovaj odlomak evanđelja jest zapravo proročanstvo spaseњa, koje nam Krist navješćuje pozivajući nas da i mi našu nadu postavimo u Boga moleći ga: »*Dodi, Gospodine, nemoj kasniti!*« Zaključimo riječima koje je o. Antić napisao jednoj redovnici: »*Isus neka je središte vaših misli, htijenja, osjećaja, riječi i djela!*« (AP II/38, 1).

Prije sv. misa u nedjelju bila je prigoda za sv. isповijed. Nakon misa u 10 i 11.15 fra Josip je kratko progovorio o svetost oca Antića, o crkvenom postupku za njegovo proglašenje blaženim na temelju dokazivanja njegova svetog života. Na kraju svake mise izmoljena je molitva za Antićevo proglašenje blaženim i za milosti po njegovu zagovoru. Dijeljene su sličice na hrvatskom, engleskom i talijanskom jeziku.

Hrvatin Daleković

ANTIĆEVA NEDJELJA U HRVATSKOJ ŽUPI UZNESENJA MARIJINA

Na drugu nedjelju došašća, 9. prosinca, u San Joséu održana je Antićeva nedjelja, koju je na poziv župnika fra Drage Gverića predvodio fra Josip Šimić, vicepostulator Antićeve kauze. Preko engleske mise u 9 sati fra Josip je bio na raspolaganju za ispovijed. Ispovjedilo se nekoliko osoba. Nakon mise na engleskom jeziku fra Josip je na kavi razgovarao s vjernicima i dijelio sličice Časnoga sluge Božjega s tekstrom na engleskom i španjolskom, odgovarao na njihova pitanja o fra Antinu životu i djelovanju. Vjernici koji se okupljaju na slavljenje mise na engleskom dolaze iz različitih sredina i različitog su nacionalnog i jezičnog podrijetla.

Uvod u euharistijsko slavlje na hrvatskom jeziku u 11 sati

Prije hrvatske mise fra Josip je bio na raspolaganju za ispovijed, što su neki vjernici iskoristili i ispovjedili se.

Neposredno prije početka misnog slavlja fra Josip je kratko iznio život, djelovanje, postupak za proglašenje blaženim Časnog sluge Božjega. Opisao je njegovo odgojiteljsko, njegovo ispovjedničko djelovanje i duhovno vodstvo svećenika, redovnika, redovnica I velikog broja vjernika laika. Fra Josip je opisao fra Antinu zauzetost za mlade

fratre: novake, gimnazijalce i bogoslove koje je odgajao od 1917. do 1956. Godine 1926. fra Ante je napisao *Posvetu života za braću klerike* (AS I/2), iz koje se vidi da je bio je strpljiv odgojitelj, poput brižne majke i oca. Znao ih je braniti pred profesorima i onda kada bi napravili kakvu nepodopštinu. U tom tekstu otkrivamo fra Antinu predanost, strpljivost u odgajanju mlađe braće. U jednom drugom tekstu 1933. naslovljenom *Bog moj i sve moje* (ASI/3), nazvanom *Pravilo života*, fra Ante je opisao svoje predanje Kristu i posvećenje Bogu.

Fra Ante je bio neumoran ispovjednik i duhovni savjetnik, čak i u posljednjim godinama svojega života, kada je bio jako bolestan i kada su ga poglavari znali opominjati i koriti. Za njega je na prvom mjestu bila potreba ljudi različitih staleža da se izmire s Bogom, da riješe svoje krize i da dobiju savjete za život.

Što se tiče postupka (kauze) za beatifikaciju, fra Josip je protumačio da taj postupak bio

otvoren i vođen na nadbiskupskom sudištu. Najprije je 1968. otvoren ured Vicepostulatura koji je imao i ima zadaću prikupljati različite vrste svjedočanstava o kandidatu za beatifikaciju. Postupak za dokazivanje svetosti fra Antina života, junačkom stupnju kreposti u njegovu životu i smrti na glasu svetosti vođen je na Nadbiskupskom duhovnom stolu u Zagrebu, od 1984. do 1995. Kad se otvorio postupak 1984., fra Ante je dobio naslov Sluga Božji, a kada je taj postupak u Rimu 5. svibnja 2015. uspješno završen, dobio je naslov Časni sluga Božji. Još preostaju drugi postupak, a to je dokazivanje čuda po zagovoru Časnoga sluge Božjega.

Homilia

Cijelo današnje bogoslužje druge nedjelje došašća liturgijske godine "C", a posebno čitanja govore o obraćenju, koje tumače kao okretanje budućnosti koja mora biti prednost Jahvi i pouzdanje u njega. Židovski narod se i u vrijeme proroka Baruha i u vrijeme Ivana Krstitelja nalazio u ropstvu, zato oni obojica naviještaju oslobođenje i potiču narod na pouzdanje u Boga. U tom smislu trebamo se prisjetiti poziva proroka Izajije, koji donosi ulazna pjesma: »Puče sionski, evo, Gospodin dolazi spasiti narode (...)« (Iz 30, 19. 30).

U tom smislu treba shvatiti i prvo čitanje u kojem prorok Baruh poziva Jeruzalem da obuče haljinu radosti, da se ogrne plaštem slave Božje. Prorok Baruh tješi narod u babilonskom sužanjstvu ističući da ga Bog nije zaboravio i da će ga vratiti u domovinu, samo treba vjerovati da će Bog izvršiti svoje obećanje. Poziva narod da zaboravi prošlost i da se okreće budućnosti. Obraćenje znači napuštanje ropstva prošlosti i okretanje Bogu u sadašnjosti i u budućnosti. Obraćenje uvek podrazumijeva moralno oslobođenje, a oslobođenje može ostvariti samo onaj tko u potpunosti prekine s ropstvom.

Časni sluga Božji otac Antić bio je svjestan da se obratiti i postati duhovno plodan može jedino predanjem Bogu i pripuštanjem

da nas vodi Duh Božji. On je to lijepo opisao u svojem tekstu *Bože moj i sve moje napisanom 1933.: »Gospodin me je ljubio od vijeka i vodio me je u mome životu kao Dobri Pastir čuvajući me i bdijući na svim stazama moga života. Neprestano Mu imam zahvaljivati i blagoslivljati Njegovu očinsku dobrotu, ljubav i milosrđe. Moja je najveća dužnost da Mu vjerno služim i odgovorim svetoj Njegovoj volji. Njegova sv. volja - to je za me jedino pravilo i pravi životni program. Osjećam se tako malenim i bijednim, nevrijednim, a On hoće da vas budem Njegovo dijete i savršeno, sveto dijete. U meni ima mnogo opreka, protivnosti i naginjanja, odricanja od onoga što Bog od mene traži« (AS I/3).*

Prorok je čovjek pozvan od Boga bez vlastite zasluge, da ljudima naviješta poruku spasenja. Obojica proroka navješćuju oslobođenje iz ropstva, i to najprije iz moralnog ropstva, što znači da su za njih oslobođenje i obraćenje neraskidivo povezani. Oni to naviještaju i nama ističući zapravo da povijest i pojedinca i naroda mora biti povijest spaseњa. Grijeh, krivnja, moralno ropstvo i na koncu obraćenje središnje su teme došašća. Prorok Baruh zahtijeva od naroda da ostvari moralno obraćenje, da se zaogrnu plaštem pravednosti (usp. Bar 5, 2). On govori o skromom oslobođenju iz ropstva i radosnom i sretnom vremenu u kojem će se pojavit Mesija, kada će se narod sabrati, kada će se visoke gore i klisure sniziti.

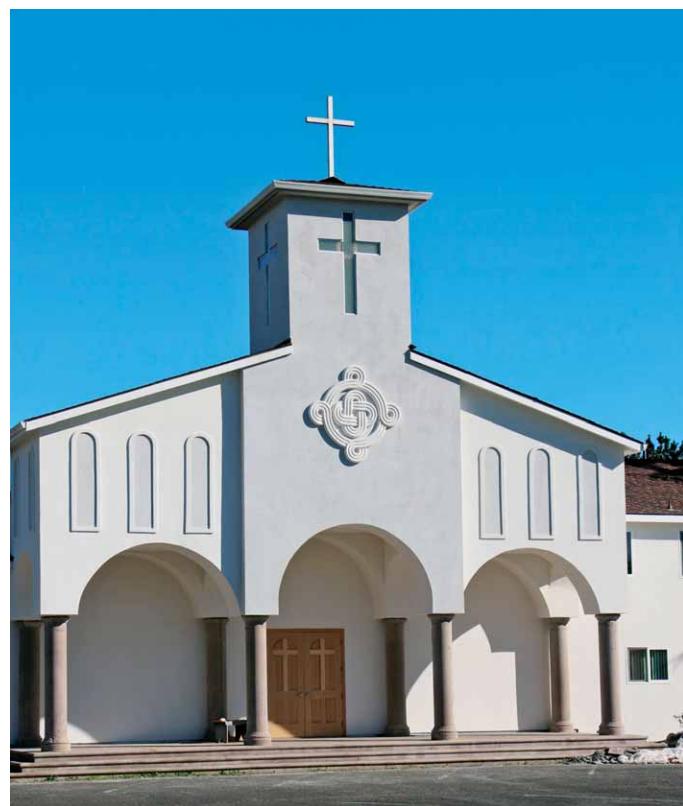
Luka opisuje povijesnu sredinu i okolnosti u kojima se pojавio Ivan Krstitelj i započeo svoje propovijedanje obraćenja. Evanđelja nam tumače da Mesija ne dolazi samo židovskom narodu, nego cijelom svijetu. Ivan Krstitelj iz pustinje poziva na obraćenje. Pustinja po njegovu propovijedanju postaje plodonosna, cvjeta obraćenjem. Dakle, događa se nešto što je protivno naravi pustinje. Mnogi starozavjetni proroci, Ivan Krstitelj, apostoli, ali i mnogi novozavjetni propovjednici, posebno utemeljitelji redova, počeli su svoje djelovanje upravo u pustinji.

Naše spasenje počinje ovdje i sada, zato prihvatimo poziv na obraćenje, oslobođimo se naše sebičnosti, našeg sebeljubivog individualizma i pretjeranog subjektivizma, našeg hedonizma i svega onoga što prijeći put dolasku Kristovu. U životu nismo ostavljeni sami. Bog nas prati i pomaže. Tko u Boga ima pouzdanja, nepokolebljivo i odvažno u pouzdanju ide naprijed, oslobođajući se ropstva grijeha. Kristova Radosna vijest i danas traži svoje proroke i preteče, svoje navjesteštice. Kao kršćani pozvani smo da pripravimo put, da poravnamo staze Kristovu dolasku, to trebamo učiniti ponajprije vlastitim obraćenjem, a onda to obraćenje naviještati i širiti oko sebe (kroz pravednost, ljubav, radost i mir).

Obraćenje nije promjena ideologije, ideje, mišljenja, već je promjena života. To je ono što naviješta i od svojih slušatelja zahtjeva Ivan Krstitelj. On to traži i od mene i od tebe danas. »Bez obraćenja srca i istinske vjere čovječanstvo ne može izbjegći sukobe, ratove,

niti postići mir« (Benedikt XVI.). Ne gledajmo kako smo jučer živjeli, što smo radili, i koliko smo zakazali, kako smo sami činili zlo ili kako su nas drugi na to navodili, nego se obratimo i okrenimo budućnosti, promatrajući velika djela koja je Bog činio i čini za svoj narod, dakle i za nas danas. U našim obiteljima često se vode raspre – tko je što komu učinio, i u kojoj je mjeri to bilo zlo. Tako se onda međusobno razdremo, sve do iskravljenoosti. Ostavimo se toga, okrenimo se budućnosti, tj. Bogu i nastojmo jedni drugima činiti dobro, slijedeći poticajni primjer oca Antića, koji u gore spomenutom tekstu iznosi da ga Bog zove i da mu daje milosti da taj njegov poziv ostvari: »*On mi daje spoznati i osjetiti kakav moram biti. Otkriva mi što od mene traži. Često čutim veliku težnju i silnu potrebu da mu u svemu ugodim i odgovorim Njegovu Bož. Srcu. Ja sam držao koji put da sam sve učinio i da sam odgovorio što od mene hoće, ali nažalost vidim, da sam se ljuto varao i sebe nepoznavao. Još sam vrio daleko od onoga kakav imam biti i*

traži me moj dobar Isus. On u mojoj duši neprestano govori, zove, potiče da budem drugi, da On u meni živi. S druge strane moja narav, čud, sklonosti bore se za se, za svoju slobodu i nose me k stvorenjima. Trguju me od Isusa i udaljuju od Njegove ljubavi. Više ne može biti tako. Isus me mora imati svega i to On sam» (AS I/3).

Fra Josip je nakon mise protumačio još neke stvari o postupku za proglašenje blaženim, a onda je nakon toga izmoljena molitva za proglašenje blaženim časnoga sluge Bož-

jega fra Ante Antića i za milosti po njegovu zagovoru. Nakon mise ministranti su dijelili sličice sa životopisom i molitvom za proglašenje blaženim na hrvatskom i engleskom. Nakon slavlja fra Josip je s fra Dragom pošao na Nikolinjsko slavlje, koje su pripremila djeca hrvatske škole, koja se okupljaju u župnim prostorijama, sa svojim učiteljicama i nekim zauzetim roditeljima. Fra Drago i fra Josip tamo su počašćeni ručkom.

J. Š. Ivanov

Pismo napisano strojopisom, br. str. 50 [Nastavak sa str. 21]

Makarska 11. III. 1937.

S ovom nedjeljom počinje vrijeme koje je na poseban način određeno da se u njemu spominjemo Muke Gospodinove. Dobro je promišljati Njegovu svetu Muku. To nas promišljanje uči kako ćemo nositi svoj vlastiti križ i kako ćemo što savršenije slijediti i u svemu naslijedovati trpećega Krista.

Promišljanje Muke isusove odcjepljuje nas od grijeha, od svjetskih stvari i njegovih ispraznosti, a usađuje nam u pamet vječne istine po kojima moramo urediti svoj život. Sjećanje Njegovih svetih boli čini nas da svoju dušu uresimo krepostima i da se neprestano sjedinjujemo s Bogom. Uči nas trpjeti i mirno nositi sve križeve i težine koje nas u životu snalaze.

[Nastavak na str. 42]

Piše: dr, fra Vicko Kapitanović

POMOĆNIK U NOVICIJATU (1)

Antićevi češći odlasci iz Makarske u novicijat na Visovac, koji su uslijedili 1939., čini se da su bili potaknuti nekim odgojnim problemima. po provincijalovu nalogu pošao je Antić 22. siječnja 1939. na Visovac da razgovara s meštom novaka fra Bernardinom Bebićem, i da mu pomogne u nekim odgojnim problemima, te da se susretne s novacima i da ih ispita u zvanju. Antić je razgovarao sa svakim novakom i dao Bebiću neke upute. Raspravljali su o jedinstvenom odgoju u provinciji, ali nisu donijeli nikakvih zaključaka.

Oko Duhova 1939. Antić je ponovno počeo osjećati slabost. Čini se da ga je fra Nikola Gabrić nagovarao da obavi na Čitluku Sinjskom duhovne vježbe časnim sestrama, ali se Antić, iako je i sam želio duhovne vježbe i zbog susreta s fra Nikolom, za to nije osjećao zdravstveno sposoban. Možda zbog opetovanog traženja časnih sestara, ili zbog toga što se zdravstveno osjećao bolje, čini se da je htio prihvati te duhovne vježbe. Kad je to priopćio provincijalu, koji je već vjerojatno računao na njegovu pomoć u novicijatu, on nije bio baš oduševljen. Ogovorio mu je da pusti da to učine drugi a on neka čuva zdravlje »radi službe i klerika«. Tako je Antić odbio te duhovne vježbe. No čini se da njegovo zdravstveno stanje ipak nije bilo previše slabo ili se oporavio jer se čini da je ipak držao duhovne vježbe u Splitu. Prije zavjetovanja novaka opet je pošao na Visovac, najvjerojatnije zbog duhovnog vodstva novaka ili kao izvanredni isповjednik. Vjerojatno mu je upravo provincijal predložio da izabere mjesto gdje bi se mogao oporaviti, pa je Antić 29. srpnja 1939. pošao s Visovca preko Drniša u Sinj, a odatle u Vrliku gdje su se nalazili neki studenti. Odatle je bez zadržavanja preko Splita pošao u

Makarsku i 4. kolovoza se zaputio u Zavod sv. Josipa i na imanje Betanija kod Sarajeva koje su vodile časne sestre Kćeri Božje ljubavi, gdje je prispio na podne 5. kolovoza. Odatle je vjerojatno zbog zdravstvenih razloga pošao u Zagreb, a odatle se vratio u Bogošloviju gdje je obavljao svoje magistarske poslove i ispmagao po župama.

Čini se da su kroz to uslijedili razgovori između njega i provincijala fra Petra Grabića o pomoći u novicijatu. Kad je Grabić 1. studenoga 1939. došao u službeni pohod makarskom samostanu, vjerojatno je o tom i opet razgovarao s Antićem. Dnevnik Milovana, dva dana kasnije, bilježi da je Antić pošao obaviti izvanrednu isповijed novaka. No nije se vraćao u Makarsku jer ga je provincijal uskoro odredio za privremenog magistra novaka na Visovcu, umjesto dotadašnjeg magistra far Bernardina Bebića.

Na Visovcu je Antić proboravio kratko vrijeme. Odmah je od početka uznastojao da se preurede prostorije novicijata u jedinstvenu cjelinu. Zauzeo se da se uredi kapelica za novake, ukoliko u planiranom preuređenju crkva ne bi bila izravno povezana, na prikidan način, s prostorijama za novake. Pokušao je što svrhovitije urediti namještaj i slike po sobama i hodnicima kako bi sve to pripomoglo duhovnoj izgradnji novaka. Namjerao je poboljšati higijenske uvjete izgradnjom jednog tuša za novake i pridonijeti njihovu zdravstvenom stanju zapošljavajući novake u različitim fizičkim poslovima.

U svom izvještaju naročito se založio da novicijat kao »duhovno rodilište« Provincije ostane na ubavom visovačkom otočiću posred Krke, u tom svetom, kako ga on naziva, samostanu pod okriljem Majke od Milosti.

Piše: Matej Kuhar

ČOVJEKOLJUBLJE ILI LJUBAV

Upita li netko nije li se njegova ljubav katkada i sama i bez volje i razuma vježbala zbog opasnosti da padne u čovjekoljublje, filantropiju? Uvijek je dobro voljeti sve ljudi, jer su ljudi. Čovjekoljublje je samo po sebi dobro. On je dobro i za onoga koji nije kršćanin a kršćanin na poseban način treba voljeti svoga bližnjega »iz ljubavi prema Bogu«, vidjeti Boga u bližnjemu i za njega činiti sve što bi učinio za svoga Boga, to je kod o. Ante bio život u ljubavi - u Bogu. U njemu jedinome ljubav doseže svoj vrhunac, što se slaže i sa zapovijedi: »*Tko ljubi Boga, neka ljubi i svoga brata*«, kako je prekrasno pisao Isusov ljubljeni učenik Ivan.

Eto, nije dosta na zemlji samo činiti dobro, nije dosta dobro činiti samo zbog ljubavi prema čovjeku, nego uvijek i neprestano treba sve činiti iz ljubav prema Bogu. Samo je tada i tako punina i vrhunac prave kršćanske ljubavi.

Isto tako nije uvijek lako vidjeti Boga u ljudima. Tko tvrdi da je lako, taj doista mora živjeti kako je Isus živio. Trebalo bi se do toga žrtvovati cijelim bićem. Samo tako čovjek-kršćanin postaje jednak Isusu i jednak sa svima. Naprotiv, grijesi se mnogo pristranošću, ako ne baš izvana, onda sigurno iznutra. S potpunom ljubavlju nismo nikada u redu.

Je li u savršenoj ljubavi istinski bio u redu »*dobri otac Antić*«? Pa i »dobili« se radi istinske ljubavi imaju isповједati i svaki dan. A tko ide na isповijed jedanput godišnje, već ne zna što ima i što može reći kod sv. isповijedi.

Iako se, možda, ponekad govorilo da o. Ante nije bio heroj u svim krepostima, ipak

je on u nekim vrlinama sigurno obilovao. Može se vjerovati da samo jedna herojska krepstva čini heroja, dok stotinu osrednjih krepstava uvijek čine osrednjaka koji nikada ne može postići herojski život krepstvi.

Jedna herojska krepstva, koja se kod Ante preobilno iskazivala, bila je upravo njegova težnja prema savršenosti. To je krepstvo njegova svakodnevног isповједanja, što jasno i potpuno pokazuje i svjedoči da on nije nikad bio sa sobom savršeno zadovoljan. Priznavao je da je uvijek trebalo učiniti više i bolje, da je trebalo svaki dan slijediti Isusa što savršenije, svim mogućnostima i sredstvima.

Svaki dan sve svoje mogućnosti i sva životna sredstva treba iskoristiti za Isusa, a u tome je o. Ante, doista, neprestano živio, govorio i stalno mislio i pisao.

Svaki dan bijaše produžena molitva, sjajnije duhovno štivo, spremniji česti pokloni Otajstvu, pobožnija sv. isповјед - pokora. I ovo herojsko traganje i život slijedila je neprestana herojska ustrajnost koja će kod o. Ante trajati čitav njegov život. Zato bijaše cijelog života kod njega ona glavna i jedina misao, ideja, odluka i želja: spojiti se s vječnom stvarnošću - postati svet! Nikakva druga zabrinutost nije bila kod njega osim ono da ljubi Boga i vjerno mu služi u braći ljudima i u Franjevačkom svetom redu, pozivu.

Koji se drugi heroizmi mogu uzdići ili povezati s ovim? Dobri otac Antić sigurno je bio u svemu izraziti herojski sin sv. Franje i živa slika serafa vječne Ljubavi. Tko to meni ne vjeruje, taj će, doista, vjerovati Crkvi.

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

SAVJETNK VJERNICIMA

Uz odgoj klerika Antić se već kao mladi misnik počeo baviti i duhovnim vodstvom vjernika nastojeći u Crkvi odgojiti produhovljene kršćane. U početku je okupljaо učiteljice željne dubljeg duhovnog života i djevojke iz Makarskog primorja, a zatim, od dolaska u Zagreb 1946., uz vodstvo svećenika i redovnika odnosno njihovih pripravnika, sve više se posvećivao i vodstvu vjernika laika. Tome su pridonosile i pobožnosti koje je predvodio i s kojima su vjernici ostajali oduševljeni. Tek jedan manji dio vjernika, koji su u Antiću otkrili prijatelja, održavao je s njim pismene veze, a prikupljeni podaci upućuju na Antićevu karitativnu pomoć i posebno duhovno vodstvo.

Učiteljice

Prvo Antićovo zanimanje za učiteljice čini se da počinje još iz vremena kad je kao mladi svećenik boravio na oporavku u Imotskom. Tu je upoznao učiteljicu Korneliju Murvar, koja je pod njegovim utjecajem stupila u samostan klarisa kao sestra Stefana od sv. Križa, a kasnije će postati jedna od utemeljiteljica samostana klarisa u Samoboru i Zagrebu. Iz Antićeva pisma provincijalu Cikojeviću vidi se da je već godine 1931. pozvao katoličke učiteljice na duhovne vježbe. Čini se da je to bio početak rada s učiteljicama. Sljedeće godine namjeravao je ponovno održati duhovne vježbe učiteljica ma u Splitu kod sestara službenica milosrđa. Zamolio je fra Stanka Petrova da bi im on održao te duhovne vježbe. Vjerojatno zbog svojih planova, fra Stanko nije bio odušev-

ljen pozivom, pa se Antić obratio provincijalu ne bi li ga on svojim autoritetom pripomo-gao nagovoriti. Cikojević je doduše preporu-čio Petrovu Antićevu molbu, ali on nije mijenjao odluku.

Posao učiteljica Antić je promatrao kao uzvišenu službu, jer njima je povjereni da vječno pomlađuju stablo naroda, da od djece stvore »uzdanicu naroda i domovine«. Upućivao ih je da ne rade samo oko umnog uzdizanja već i oko oplemenjivanja srca, da usađuju djeci plemenite osjećaje i ljubav prema Bogu, bližnjemu i domovini. U neku ruku njihov je rad promatrao kao nastavak Kristova učiteljskog djelovanja među dje-icom. Zbog toga ih je poticao da rade oko obnove Kristova kraljevstva, posebno kod djece, ali i kod svih onih s kojima dolaze u doticaj. Učiteljicama je naglašavao da u školi trebaju »prema svakomu pokazivati iskrenu ljubav, dobrotu, ustrpljivost i želju svakome koristiti, pomoći koliko se može« (iz pisma M. Baturić). Hrabrio ih je i jačao da ne klonu zbog težine i koji put možda dosade svakodnevno teškog zadatka i poti-cao da, s predanjem u Božju volju, vrše svoje dužnosti krijepeći se molitvom i sakramentima. Postajao je i njihov kućni prijatelj i uskoro pridobivao i njihove uku-ćane.

Pripremao im je čak i predavanja koja bi se mogla preureediti i izreći za početak škol-ske godine, ili za neke druge zgode tražeći da ih prilagode djeci. Pokazivao se širok s obzi-rom na stjecanje obrazovnih i životnih isku-stava pa je ne samo odobravao već i savjetova-vao sudjelovanje na različitim katoličkim skupovima.

Premda u službenom dopisu 1938. Antić iznosi kako je s Leonardom Bajićem nakano držati duhovne vježbe za pučke učitelje u sjemeništu u Sinju, pa je zato tražio dopuštenje od provincijala i kustoda, što je ovaj nazvao znamenitim i hvalevrijednim pothvatom, najvjerojatnije se radi o samim učiteljicama. Takvu pretpostavku, čini se, potvrđuju Antićevi daljnji koraci u organiziranju učiteljica. Da bi naime što bolje organizirao učiteljice, Antić je zatražio obavijesti od Velikog vijeća ženske mlađeži Talijanske katoličke akcije (Consiglio superiore gioventù femminile di Azione cattolica italiana), na što mu je Maria Carosi poslala tražene obavijesti. Najvjerojatnije su se učiteljice sastale negdje potkraj godine 1938.. Antić tu skupinu spominje kao društvo koje je imalo cilj promicati kršćanske poglede na svijet i osjećaj kršćanskog poslanja, te očuvanje učiteljica od razornog utjecaja protuckvenih načela. »Društvo« je djelovalo u širokom okviru evanđeoskih načela i očito nije dobilo nikakva posebna pravila. Trebalo je »živjeti u svijetu i snalaziti se, ali samo ne okljati se njegovom rugobom«, kako Antić piše učiteljicama iz Makarske 20. siječnja 1939.

S kakvim je osjećajima, čak i s nekom vrstom zanosa, Antić pristupao duhovnom vodstvu učiteljica može se vidjeti iz njegova pisma koje je uputio učiteljicama za korizmu 1940., gdje u duhu gleda obnavljanje Kristove muke, a učiteljice kao jeruzalemske žene koje se ne plaše pogrda koje neprijatelji upućuju Isusu. One smjelo idu za božanskim učiteljem premda ih drugi, pa čak i neke kolegice prezirno gledaju i rugaju im se te ih hrabri da poput Veronike nastave svaki dan brisati Kristovo znojno lice i okrvavljeni lice na braći ljudima, kako piše Katici Jukić 16. ožujka 1940.

Kad je II. svjetski rat zahvatio i Antićevu domovinu, on nije ispustio iz vida učiteljice

koje je uputio za Kristom. Slao im je razmatranja i pouke kako se naći u općoj klaonici u kojoj se ljudi međusobno mrze i ubijaju. Hrabrio ih je i bodrio da se osline na Boga koji ostaje dovijeka i na Crkvu, jer nju ni vrata paklena neće nadvladati. Poučavao ih je da životom vrše apostolat, naročito kod djece i u okolini gdje žive, da molitvom pružaju Bogu zadovoljštinu za grijehu naroda, da mole za umiruće na bojištima da se spase, za gladne i siromašne da ne izgube pouzdanje u Boga, za zavedene bezbožnim načelima da se obrate te za vlastiti narod da ostane vjeran Bogu i Crkvi (piše Katici Jukić), ali se zanimalo i za živežne namirnice koje bi im mogle ustrebati.

I kad je u razdoblju komunističke vlادavine vjernicima postajalo sve teže, Antić se nastavlja skrbiti za svoje duhovne kćeri. I premda poratno vrijeme u komunističkoj zemlji nije bilo prikladno za vjerske skupove, videći opasnosti kojima su izloženi mlađi naraštaji, organizirao je 1946. trodnevne duhovne vježbe za učiteljice u Makarskoj na trošak samostana. Do odlaska iz Makarske u Zagreb nastavio je osobno i pismenim putem voditi učiteljice. Slao im je prijevode duhovnih spisa, a pomagao im je i različitim preporukama. I kad se učiteljica Katica Jukić, zbog komunističkih ideoloških pritisaka koji su na nju vršeni, već umorila, Antić je zahtijevao da ostane i dalje u službi, sokoleći je da joj neće nitko nauditi i uvjeravajući je da Bog hoće da svjedoči za njega, a u borbi će se očeličiti. Pa i kad se kroz duže razdoblje problemi, čini se, oko njezina stana nisu sredili, Antić je ponovno hrabri da trpi s Kristom, Blaženom Djenicom i s Crkvom. No, on ne ostaje samo na pukim riječima i ohrabrenjima već djelotvorno traži u Zagrebu vezu kako bi pomogao dotičnoj učiteljici za pristojan smještaj.

DUHOVNA SKRB ZA SESTRE POHODA MARIJINA (5)

Donosimo peti duhovni nagovor časnoga sluge Božjega o. fra Ante Antića koji je on održao 24.veljače 1955. u samostanu Sestara Pohoda Marijina, Mošćenička 3, HR - 10000 Zagreb. Časni sluga Božji održao je ove nagovore od 4. rujna 1954. do 21. srpnja 1956. Tekst su zabilježile i na strojopis prepisale same sestre, a za tisak ga je uredio o. vicepostulator dr. fra Josip Šimić.

Drage moje sestre!

Uvod: Korizma sveto vrijeme obraćenja

Jučer smo eto započeli sv. korizmeno vrijeme. Korizma je vrijeme sveto i dragocjeno. Cijela Crkva nastoji pratiti Božanskog Spasitelja na njegovom mukotrpnom putu. Sveta Crkva poziva vjernike na propovijedi, na klečanje (adoraciju) k svetim Sakramentima, na križni put, na pokoru, itd., a svemu tome je cilj da se u ovom svetom korizmennom vremenu srca vjernika očiste, da čistim srcem mogu slaviti uskrsne tajne.

Tko hoće biti moj učenik (...), neka uzme svoj križ i neka me slijedi

A koja je dužnost u ovome sv. vremenu vas kao redovnica? Vi kao kćeri Pohođenja Marijina, kao kćeri Srca Isusova, vi ste prve pozvane da slijedite Spasitelja na njegovom mukotrpnom putu, da uniđete u duh trpljenja njegova. To je vaša zadaća po vašem sv. zvanju, jer po vašem sv. zvanju vi ste pozvane da uniđete u tajne Presvetog Srca Isusova. Dragi Bog, vas je odabrao, pozvao iz svijeta da mu služite, ne po svojoj volji i čudi, ne po sklonostima i raspoloženjima, nego po nje-

govoj sv. Volji. Isus je rekao: »*Tko hoće da bude moj učenik, neka se odreće sam sebe, neka uzme svoj križ i neka slijedi mene.*« Dakle vidite, najprije: »Neka se odreće sam sebe«, a kad se vi odreknete same sebe, onda ste duhovne. Ne živite više po svojoj volji. Nego po volji Božjoj.

A što je vaš križ? Vaš križ je vaše zvanje! Vaše dužnosti što ih opetovano morate obavljati iz dana dan. Npr. koja je sestra u kuhinji to je njezin križ, koja je kod rublja, to je njezin križ, koja je u sakristiji, to je njezin križ, i tako, redom. Jedna sestra npr. nema uopće dužnosti, nego gdje stigne. Kud god treba, časna Majka je šalje u pomoć. Eto, to je njezin križ. Svaki čovjek po svojoj naravi voli imati svoje dužnosti. Ali kad časna Majka hoće ovako, mora tako biti. Mora se slušati, pa bilo što bilo. Jer časna Majka je iznad svih. Iznad isповједnika, pa čak i iznad samog duhovnog Oca. Ako npr. duhovni otac ili isповједnik nalaže kojoj sestri kakovu pokoru ili nešto slično, a časna Majka kaže »ne«, sestra je dužna slušati časnu Majku a ne duhovnog oca ili isповјednika. Idemo dalje.

Na pr. teško vam je slušati kritike. Eto, to je vaš križ. Npr. sestra kuvarica skuhalo ručak. Poslala ga u blagovaonicu, a ono sve sestre po njoj: »Joj, kako je danas slab ručak, nije dosta kuhan, preslano je, slabo masno itd.«. A sestra kuvarica znade da je učinila sve što je mogla da ručak bude dobar. I onda se počne sama sebi tužiti: »Pa što ja mogu, ja sam učinila sve da bude dobro, da se dovoljno skuha itd.« I onda počne plakati. Eto sestre, to je njezin križ. Ili tužimo se na sestru kod rublja: »Oh, što je ta sestra

nespretna, kako nam rublje redi, pogledajte kako samo hoda ili kako govoris, itd.«. Njoj je teško slušati tu kritiku - eto to je njezin križ. Ali ni vani nije bolje. Nemojte misliti da vi u samostanu samo trpite. Svi ljudi vani trpe.

U svetom korizmenom vremenu shvatiti duh svoga svetog zvanja

Drage moje sestre! Nastojte, da kroz ovo sv. korizmeno vrijeme postanete duhovne. A. kako će te to postići? Nastojte da uniđete u duh svog sv. zvanja. Sestre! Vi niste došle u Red zato da vam bude lijepo, da u miru proživite svoj život, da čuvate zdravlje, da osigurate svoju starost. Ne sestre! Vi ste došle da služite Bogu, po svome sv. zvanju, vršeći svoje sv. Pravilo držeći i obdržavajući točno dnevni red. Npr. zvono zvoni - zove na meditaciju. Sve sestre polaze. I sad, tamo se čitaju točke za meditaciju. Sve je lijepo, sve oduševljava. Samo kad dođe riječ o svladavanju, o mrtvenju, o odricanju, o križu, o, tada se rado ne sluša. Ima takvih duša, koje to ne vole. Koja odviše voli udobnost, ta ne voli slušati o mrtvenju. Samo kad je njoj dobro, za slavu Božju se ne brine puno. Takve duše su egoisti, sebičnjaci, koje služe sebi a ne Bogu. Vi ne smijete takove biti. U ovom sv. vremenu nastoji sv. Crkva da vjernici dignu srce gore, da misle samo na Boga i na vječnost. Na to nas podsjeća i Pepelnica. Svećenik, kad je sipao pepeo na glave vjernika, kao da im je govorio smrtnu osudu: »Sjeti se da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti.« Vi morate, sestre drage, ozbiljno shvatiti, svoje zvanje. U ovom svetom vremenu, nastojte, sestre, da budete ozbiljne. Sveta ozbiljnost mora vladati u samostanu. Za vrijeme rekreacije zabavljajte se, ali i u toj zabavi neka u vašem duhu vlada ozbiljnost. Za vrijeme šutnje šutite, sestre, i budite ozbiljne. Ozbiljnost neka počiva na vašem licu, bilo kod posla, bilo kod molitve. u duhu pratite Isusa u njegovoj pregorkoj Muci. A onda nastojte da kroz ovo vrijeme proučite sv. Pravila. Nastojte, sestre, da sebe izgradite prema Uzoru koji imate u Presv. Srcu Isusovu. A onda nastojte, sestre drage,

da zadržite ravnotežu u jeziku, tj. u govoru! A znate li vi što je to ravnoteža u govoru? Eto, ja ću vam reći. Ravnoteža u govoru sastoji se u tome da ne govorimo ni previše ni pre malo, nego upravo onoliko koliko je potrebno u određeno vrijeme. Npr. kad je rekreacija, govoris se, smije se, zabavlja se, a kad je opet šutnja, šuti se. Za vrijeme šutnje govoris se samo onoliko koliko je zaista potrebno i ništa više. Ili kad s nekim govorite, pustite također i njega do riječi. Neka i bližnji kaže svoje što ima za reći, a ne da mu vi upadate u riječ. Eto - to je ravnoteža, u jeziku, tj. u govoru.

Držati ravnotežu u čuvstvima

Zatim, sestre drage, držite ravnotežu u čuvstvima. Znate li što je to? Ja ću vam reći. Npr. netko vam pokloni nekakav dar. I naravno, vi se obradujete. I onda počnu u vama raditi čuvstva, pa vi mislite: »Joj, kako je ta osoba dobra, kako me voli, vidi se da misli na mene« i vama je to draga. I sad se prelivate iz čuvstva u čuvstvo. Ne znate kako da ljepše o njoj mislite i govorite. To ne smije biti, to je prekomjerno, tu mora vladati (kao i svuda) ravnoteža. Ili, netko drugi vas malo pohvali: »Kako je ova sestra pametna, kako je sposobna za svaki posao«, a vama to draga. I sad opet nabujaju čuvstva i vi plivate u radosti. Ne sestre, ne smijete se predati toj radosti, nego ako vas tko pohvali radi vaše sposobnosti, dajte Bogu slavu: »Sve što imam, sve što jesam, sve što znam od Boga mi je dano, nije moja zasluga, nego čisto Božji dar.«

Ili opet: obavlja jedna sestra neki posao, ali falila je, i časna Majka je ukori, a ona se odmah preda malodušnosti. Da, ja znam, časna Majka mene ne voli, zato me uvijek samo kara, samo mene, druge ne, itd. I jedna sestra drugo ništa ne misli nego se predaje toj žalosti. Ne sestro, ne tako. Nego ako te časna Majka ukori, a ti pomisli: pravo je tako, posve pravo, zasluzila sam. Drugi put ću paziti da bolje uradim, pa će i časna Majka biti zadowoljna. Eto sestre moje, to vam je ravnoteža u čuvstvima, kada ne dopuštate da vas posve obuzme čuvstvo, bilo radosti, bilo žalosti,

nego da ga pametno suzbijete. Zatim, sestre drage, svaka kušnja, koja vas snađe, jest barometar kakova ste. Npr. idem kod časne Majke da molim neku stvar. I ona čim me ugleda, prije nego sam je zamolila potrebnu stvar, okefa me poštено. I sad pazite dobro, kako sam ja primila taj ukor, takova jesam. Primam li ponizno i bez jedne riječi i isprike, ponizna sam, naprotiv, reagiram li, ispričavam li se, ja nisam, to je druga itd., nisam ponizna. U svakoj kušnji nastojte, sestre, da upoznate same sebe. Da li ste ponizne, ili ne i to će vam puno pomoći do toga da budete duhovne, a takove morate postati kroz ovu korizmu.

Zahvalujte Isusu i Mariji za primljene milosti

Čuvajte, sestre, svoje srce čisto od svega, da čistim srcem primate Isusa u sv. Pricači. Molite Bl. Djevicu Mariju za njezina čuvstva da možete što ljepše i dostojanstvenije dočekati Isusa kada dolazi u vaše srce. Poslije sv. Pricači zahvalite se Isusu. Sestre, budite vječno sa Isusom. Ljubite ga svim srcem, dajte mu čitavo svoje srce, nemojte da vam ga otmu stvorovi, čuvajte ga za Isusa. Ispitujte svoje srce, da li je unišla u njega kakva zemaljska ljubav.

Ako vidite da vam je drago, ako vam netko laska, znak je da još niste unišle u otajstvo Križa. U ovoj sv. Korizmi nastojte, sestre, mrtviti se što je više moguće. Odrecite se svake udobnosti iz ljubavi prema Isusu. Kad sjedite, nemojte se udobno smještati. Isto tako kod ležanja. Odrecite se svih tih udobnosti iz ljubavi prema trpećem Isusu. Ni Isus nije tražio udobnosti kad je živio na ovoj zemlji, nego samo volju svoga Oca, koji je na nebesima. Isus je bio ranjen iz ljubavi prema nama, mi ćemo trpjeti njemu za Ljubav. Budite duše koje čine pokoru. Kad budete mislile na trpećeg Isusa, bit ćete zadovoljne sa svim što god vam časna Majka naloži, da li vam to prija ili ne. A onda mislite na Isusa preko dana. Sjedinite se s njim. Živite u njegovoj nazočnosti. On vas ljubi. Vratite mu ljubav

Gledajte svijet vani. Tko misli na Boga, na dušu, na vječnost? Malo ih je. Zato, sestre, mislite tim više vi. Dajte Mu zadovoljštinu za sve uvrede koje mu ljudi vani nanose. Budite duše žrtve i zadovoljštine. S tim mislima, sestre, ja završavam i želim da u ovoj sv. Korizmi što više napredujete na putu savršenstva u ljubavi Božjoj. Tu milost neka vam udije Isus i Marija i vaši sv. Utetitelji. Amen.

Pismo pisano strojopisom, br. str. 510 [Nastavak sa str. 35]

Makarska 11. III. 1937.

Promišljajte, dakle, Kristovu Muku i pristupite ovih svetih dana što ćešće na svete sakramente. Uđite u Njegovo Bož. Srce i tu ćete naći pravi razlog svim Njegovim bolima, poniženjima, i svemu trpljenju: »Ljubio me je i predao je sebe za mene«, piše sv. Pavao Galaćanima (Gal 2, 20). A Efežanima veli: »Krist nas je ljubio i predao sebe za nas kao prinos i žrtvu Bogu na ugodan miris« (Ef 5, 2).

Pomislite i na boli Bl. Djevice Marije. Ovih svetih dana ćešće joj recite: Rane drage, Majko sveta, Spasa za me razapeta tisnu usred srca mog. Preporučite se njoj i njezinom Sinu da s Vama neprestano upravljuju onako kako će sve biti na veću slavu Božju, a na Vaše osobno posvećenje i spasenje.

Sa Isusom i Marijom blagosivam Vas, sve vaše, Vaše trude, napore i križeve, Vašu djecu u školi.

HODOČAŠĆE IZ KNINA

U subotu 27. listopada župni vikar fra Mario Lemo doveo je iz Knina 40 hodočasnika. Hodočastili su u Krašić i tamo slavili misu. Nakon mise i okrepe stigli su u Zagreb u katedralu na grob blaženog Alojzija Stepinca, gdje su se pomoli za svoje potrebe, za svoj grad, za crkvu i hrvatsku domovinu. Iz katedrale su došli pomoliti se i na grob časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića. Tu ih je dočekao fra Nikica Ajdučić koji im je progovorio o župi. Nakon njega vicepostulator Antićeve kauze dr. fra Josip Šimić pro-

tumačio je nastanak i povijest samostana i župe. Nakon toga protumačio im je život i djelovanje oca Antića od njegova dolaska 1946. pa do smrti 4. ožujka 1965., zatim i postupak (kauzu) za njegovo proglašenje blaženim. Na Antićevu grobu izmolili su molitvu za njegovo proglašenje blaženim i za milosti po njegovu zagovoru. Nakon zajedničkog fotografiranja pošli su u kapelu MBL i u sobu oca Antića. Potom su nakon osvježenja krenuli za Knin.

Pismo pisano strojopisom, br. str. 511 [Nastavak sa str. 43]

(Nadnevak nečitak)

Vrijeme u kojem se nalazimo jest sveto i spasonosno. U njemu Bog dijeli posebne milosti. Sve uložite i pobožno se pripravite da i Vi budete dostojni te milosti primiti. U tu svrhu budite vjerni svojim krš. dužnostima. Postojano vršite svoje duhovne vježbe. Ako ne možete prisustvovati pobožnosti Križnog puta, a Vi pred blagoslovljenim križem, u Vašem stanu obavite ovu sv. pobožnost. Kada možete pristupite na sv. sakramente i svaki se dan sjetite barem kratko muke Isusove i boli bl. Dj. Marije.

S Isusom, Marijom i sv. Josipom blagosivlje Vas i Vaše

Fra Ante Antić

MILJEVAČKI DAN

U nedjelju 11. studenoga 2018. okupilo oko 140 Miljevčana u svetištu MBL na svom jesenskom susretu. Sv. misu predvodio je fra Josip Šimić, vicepostulator kauze o. Antića, koji je govorio o služenju Časnoga sluge Božjega braći klericima u redovničkom rastu

i vjernicima u isповijedi, savjetu i karitativnoj pomoći, preko svojih dobro stojеćih penitenata. Na kraju mise izmolili su molitvu za fra Antinu beatifikaciju i za pomoć po zagovoru Časnoga sluge Božjega.

Antićevac

Pismo pisano strojopisom, br. str. 511 [Nastavak sa str. 43]

(Nadnevak nečitak)

Vrijeme u kojem se nalazimo jest sveto i spasonosno. U njemu Bog dijeli posebne milosti. Sve uložite i pobožno se pripravite da i Vi budete dostojni te milosti primiti. U tu svrhu budite vjerni svojim krš. dužnostima. Postojano vršite svoje duhovne vježbe. Ako ne možete prisustvovati pobožnosti Križnog puta, a Vi pred blagoslovljenim križem, u Vašem stanu obavite ovu sv. pobožnost. Kada možete pristupite na sv. sakramente i svaki se dan sjetite barem kratko muke Isusove i boli bl. Dj. Marije.

S Isusom, Marijom i sv. Josipom blagosivlje Vas i Vaše

Fra Ante Antić

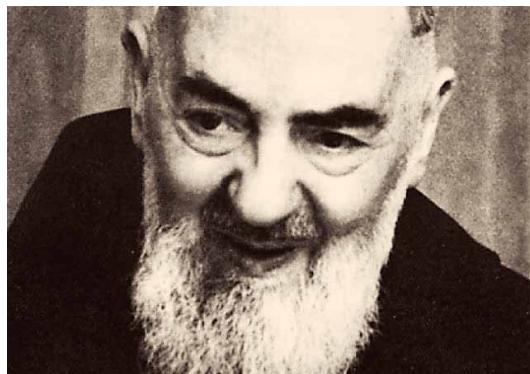
1. PADRE PIO IZ PIETRALCINE ZAGREPČANKAMA OTKRILO OCA ANTIĆA

PORTAL DNEVNO <> u srijeda, 7. studeni 2018. donosi tekst je napisao otac Vinko Pulišić, OFM trećoredac (1920. – 2006.), a koji je objavljen 1989. u listu **Dobri otac Antić, XIX (1989.)** br 3. Prenosimo ga u cijelosti:

Nekoliko godina poslije rata moj stric svećenik pričao mi je da su kod njega bile dvije profesorice, onda još u službi, a danas pokojne. One su se inače redovito isповijedale kod isusovaca u Palmotičevoj ulici u Zagrebu. Jednog ljeta bile su na praznicima u Italiji. Kako su čule za glasovitog isповjednika oca Pija iz Pietralcine, kapucina, pošle su u San Giovanni Rotondo, blizu Foggie, gdje je boravio o. Pio. Došle su sa željom da se i one pred njim isповjede. Kako je broj penitenata koji su dolazili o. Piju iz dana u dan bivao sve veći, trebalo je na vrijeme tražiti cedulju na temelju koje se po redu išlo na svetu isповijed ili duhovni razgovor k spomenutom patru.

Bile su sretne da su na vrijeme dobile potrebne cedulje. Kako su obje znale talijanski, jedna za drugom pošle su k njemu. Nisu mu ni spomenule da su iz Zagreba. Samo su rekle: Želimo kod vas obaviti svetu isповijed.« On je i jednoj i drugoj na to odgovorio: »Što ste k meni došle? Pa Vi u Zagrebu imate isповjednika franjevca patra Antonia!« Obje su ostale iznenadene tim riječima, jer nisu ni znale da i u Zagrebu postoji glasoviti isповjednik – otac Ante Antić.

Po povratku u Zagreb, obje su prvom prilikom pošle na isповijed k ocu Antu Antiću i ostale su izvanredno zadovoljne. Dapače, ostale su frapirane kad im je nešto u pitanju savjesti rekao o. Ante, na što ni jednu ni drugu nikad nije podsjetio njihov redoviti

ispovjednik. Sa svoje strane mogu i ovo posvjedočiti: od tolikih koji su dobro poznavali o. Antića čuo sam ovo: »*Istina, on nije nadaleko bio poznat kao isповjednik, kao što su npr. u Italiji bili poznati o. Pio i naš zemljak o. Leopold, ali tko je imao sreću da ga upozna, bio je sretan, jer je od tada bio vođen u duhovnom životu po rukama o. Antića.*« Jedna je duša usporedila o. Antića s ljubičicom. Iako je taj cvijet za oči gotovo neprimjetljiv, primjetljiv je po mirisu što ga daje. O. Ante je bio neprimjetljiv, nepoznat, ali kad se nađeš u blizini crkve i samostana Gospe Lurdske, osjetiš neki nutarnji miris nepoznatog, a sada dobro poznatog o. Ante Antića.

2. JOSIP BRATULIĆ, *Svetost i čovječnost - rasprave o hrvatskoj hagiografiji*, Književni krug, Split 2018., str. 28.

U ovoj knjizi akademik Josip Bratulić spominje fra Antu Antića na dva mesta:

1. U poglavljju **Hagiografija i historiografija**, podnaslov: *Životi i čudesa svetaca kao povijesni izvor*, na str. 28, piše: »... *Hagiografije prate najčešće i čudesu, te su i opisane kao posebna književna vrsta. Hrvatski hagiografi, stariji i noviji, istraživali su život i djelovanje ranokršćanskih i srednjo-*

vjekovnih svetaca i blaženika (Mauro, Eleuterije, Dujam, Feliks, Stošija - Anastazija, Četvorica okrunjenih, Dimitrije za rano kršćanstvo, Nikola Tavelić i Augustin Kažotić za srednjovjekovlje, Marko Križevčanin za razdoblje vjerskih sukoba u reformaciji, Leopold Bogdan Mandić, Alojzije Stepinac, Ante Antić za novije razdoblje), ali onaj dio njihova posmrtnog života, čudesa - bilo da je riječ o ozdravljenju osoba, čudesnim izbavljениma od ropstva, posebice pak o obrani gradova od neprijatelja, gusara, razbojnika ili razbojničkih hordi, koje su zaštitnici gradova, sveci, odbili - kao da je bio nekako manje zanimljiv hagiografima, jer su ta čudesa na granici apokrifa, bajke i zbilje...»

2. U poglavljiju **Hagiografija kao kršćanski identitet kod Hrvata**, podnaslov: *Hagiografske teme u hrvatskoj književnosti u XIX. i XX. stoljeću*, na str.205, piše: »... Franjevac trećoredac fra Ignacije Radić izdao je 1940. knjigu o krčkom biskupu Antunu Mahniću kao uzornom biskupu, vođi Katoličkog pokreta i mučeniku za pravedna politička uvjerenja, te posebice branitelju glagoljice i slavenskog bogoslužja (...). I o Ivanu Merzu, iznimnom intelektualcu, napisao je nekoliko knjiga u kojima je prikazan njegov život zauzetoga katoličkog intelektualca (autori D. Kniewald, J. Vrbanek i dr.). Slično i o služi Božjem, franjevcu Anti Antiću...«.

3. ŠIBENSKI DUHOVNI VELIKANI PREDSTAVLJENI U BRUXELLESU

Hrvatska zastupnica u Europskom parlamentu Ivana Maletić organizirala je 4. prosinca 2018. u okviru europskog molitvenog doručka u Europskom parlamentu, koji je ove godine organiziran pod sloganom »Isus, prepun milosti i istine« i na kojem se okupilo pko 400-tinjak sudionika, pod naslovom »Sveci i službenici Božji podrijetlom iz Šibenske biskupije: sv. Nikola Tavelić, službenica Božja majka Klara Žižić i sluga Božji fra Ante Antić«.

Susretu je nazičilo tridesetak sudionika uz šestero novinara. Susret je započeo euha-

rističkim slavljem koje je predvodio generalni vikar Šibenske biskupije don Marinko Mlakić s kojim su suslavili fra Ivan Bradarić, rektor nacionalnog svetišta sv. Nikole Tavelić u Šibeniku, fra Ivan Maletić i fra Ivan Režić, članovi Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja i još neki. U misi su sudjelovali svećenici i bogoslovi Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja, vrhovna uprava Družbe sestara franjevki od Bezgrješne predvodene časnom majkom s. Zdravkom Gverić, direktorica katoličke osnovne škole u Šibeniku s. Mandica Starčević, europarlamentarke organizatorica gospođa Ivana Maletić i gospođa Ruža Tomašić. Vlč. Mlakić je u propovijedi istaknuo da je poziv na svetost upućen svakom vjerniku, i da je ona zapravo jedini ispravan način življena našega čovještva i odgovor na najdublju potrebu našega bića.

Nakon euharistijskog slavlja slijedila je konferencija. U uvodnoj riječi na konferenciji organizatorica gospođa Maletić podsjetila je da se prvi tjedan u Europskom parlamentu naziva molitvenim ili religijskim tjednom. Iznijela je da je skup organiziran u susret proslavi 50. obljetnice proglašenja svetim prvoga hrvatskog sveca i mučenika sv. Nikole Tavelića. Naglasila je da je uz sv. Nikolu Tavelića predstavila i drugo duhovno blago Šibenske biskupije službenicu Božju Majku Klaru Žižić i časnoga slугa Božjega oca fra Antu Antića. Vlč. Mlakić istaknuo je svjedočanstvo vjere krvlju sv. Nikole Tavelića. Meštar novaka na Visovcu fra Ivan Režić naglasio je kako je časni sluga Božji otac fra Ante Antića gledao Krista u bližnjemu apostrofirajući posebno karitativno nastojanje Časnoga sluge Božjega koji je kao posrednik

tuđe dobrote pomagao potrebnima. Vicepostulatorica kauze službenice Božje majke Klare Žižić s. Terezija Zemljić govorila je o njenoj providnosnoj pojavi.

O ovom važnom događaju pisali su: *Šibenski list*, »Šibenska molitva odzvanjala Bruxellesom«, iz pera Milene Budimir. 13. prosinca str. 4-5, *Glas Koncila*, Šibenski velikani predstavljeni Europi iz pera Tomislava Šovagovića, 16. prosinca 2018., str. 15, gospođa Ivana Maletić na svojoj internetskoj stranici i neki drugi mediji.

4. SUSRET S KATARINOM ISKROM, MEDICINSKOM SESTROM I UMJETNICOM IKEBANE (koja četrdesetak godina živi u Stuttgartu)

Razgovor objavljen u Hrvatskom slovu, petak, 12. travnja 2019., str. 7 i 2. Razgovor vodila Anka Krstić-Legović.

Na 28. str. na pitanje: Dok ste živjeli u Zagrebu, bili ste svjedokinja žalosnih događanja, kao što je bila smrt kardinala Stepinac i kasnije velečasnog Vranekovića, koji je nakon Kardinala preminuo u istoj sobi u kojoj je i Kardinal umro. Vi ste bili na svoj način svjedokinja tog teškog vremena.

Odgovara: »Dok sam živjela u Zagrebu, bila sam svjedokinja mnogim događanjima. Doživjela sam rastanak od našeg bl. kardina-

la Stepinca, na mojim rukama je umro kраški župnik g. Vraneković. Dežurala sam i kod smrti velike umjetnice Mile Wood, koja je napravila posmrtnu masku našega dragog Stepinca. U to vrijeme umro je i Ante Antić, sveti čovjek, pokopan u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu. Njemu sam održala oproštajni govor. A bilo je još događanja...«

5. GLAS KONCILA O PROSLAVI ANTIĆEVA 2019.

Glas Koncila (br. 10, 2019., str. 13) od 10. ožujka donosi izvještaj o svečanoj proslavi Antićeva 2019. popraćen fotografijom pod naslovom *O. Antić služio je vjernicima*, koji potpisuje Marino Erceg.

6. LIST BRAT FRANJO O PROSLAVI ANTIĆEVA 2019.

List franjevačkih zajednica *Brat Franjo*, u uskrsnom broju (br. 2, 2019., str. 30-31) donosi opširan izvještaj na pune dvije stranice o proslavi Antićeva 2019. naslovljen: *U Zagrebu svečano proslavljeno Antićovo 2019.* Izvještaj opisuje trodnevnicu, predstavljanje knjige s. Asumpte Strukar Milosrda djelitelj i samu proslavu Antićeva - 54. obljetnice smrti Časnoga sluge Božjega.

Priredio: fra Josip Šimić

Pismo pisano strojopisom, br. 512

(Bez nadnevka)

Kad je jednom Mala Terezija promatrala šarenilo i raznolikost prirode, podigla je svoje biserne oči k nebu i izrekla: »O, kako je dobri Bog tako lijepo uredio svijet. Kako li bi bile siromašne sve naše livade kad na njima ne bi bilo svakovrsnog cvijeća i trava. Ali On se pobrinuo da je zaodjene bijelim tratinčicama, kao i žurim jaglacima, ponosnim šafranima, kao i poniznim visibabama...«

Ove riječi Male Lizijejske svetice tako su lijepе pa i dražesne kao i istinite (...) Gospodin Bog se nije zadovoljio da naprsto stvori samo jedno godišnje doba. On se pobrinuo da svojoj djeci pruži raznolikost u svemu.

[Nastavak na str. 51.]

UVOD U IZNESENA SVJEDOČanstva

Donosimo 6 svjedočanstava Antićevih štovateljica i štovatelja u kojima iznose svoja iskustva zagovora Časnoga sluge Božjega.

Sva ova i moguća druga svjedočanstva trebamo shvatiti, prema crkvenom stavu, kao osobne stavove određenih osoba koje iznose svoje duboka uvjerenja o čudesnoj Božjoj pomoći po zagovoru oca Antića. Zato ih takvima trebamo razumjeti i shvatiti.

1. E-poruka stigao u Vicepostulaturu 3. studenoga 2018.

Hvaljen Isus i Marija!

Moj doživljaj duhovnog ozdravljenja s o. A. Antićem

Zbog duhovnih problema koje sam imala, zatražila sam pomoć egzorciste P. Petera Vrabeca u Sloveniji. Oslobođenje je išlo glatko i bile su potrebne 3 molitve. Na molitvama sam bila potpuno prisutna i suradivala sam sa Paterom i moliteljima. Nakon treće molitve većina problema je nestala no po noći sam imala strašne snove, zlo me počelo napadati po noći, više nego ikada prije.

Iako me Bog i prije tješio, upozoravao me i bio uz mene kroz snove, tako mi je i sada dao poruku da su moje molitve kod Patera završile, kada sam se čula s njim on je to i potvrdio, te mi rekao da će napadi noću i ometanja na misi proći samo da treba vremena.

Do sada sam znala imati ružne snove s ubojsvima i sličnim zločinima.

Pojavila bi mi se Gospa u snovima i nestala i nakon toga bi normalo nastavila spavati, nekada i Isus. Prije spavanja zazovem pomoć svetaca i svetica Božjih. Prvo kada sam tonula u san pojавio mi se lik sv. Josipa, no kako je moje krsno ime Josipa tako se i utječem zagovoru sv. Josipa. Sv.

Faustina bi isto došla na početku sna, uvidjela sam tada da imam miran san nakon toga, vidjela sam i Padre Pia tako, no svi oni kao da ih gledam na slici.

Moram naglasiti da oca Antu Antića nisam nikada vidjela ni na slici, tek sam pročitala negdje prije da ga je Padre Pio spomenuo jednom. Te večeri sam brzo usnula jer sam bila jako umorna i sanjala sam da me progone demoni, bježala sam i pobegla sam u samostan (to sam tek poslije zaključila da je to bio samostan) bio je to dugačak hodnik, pokušala sam ući u nekoliko soba no sva su vrata bila zaključana a negdje već na kraju tog hodnika sam otvorila vrata i ušla u sobu, u toj sobi je sjedio na stolici jedan čovjek kojeg nikada prije nisam vidjela (Otač Ante, kako mi se taj lik urezao u sjećanje), šutio je i gledao me tada je prevladao mir i sigurnost i tog sna više nije bilo.

Razmišljala sam poslije tko bi to bio, tražila među svećima no nisam našla. Nakon par dana sam nešto vidjela na Facebooku, a to je da je netko objavio sliku iznad koje je pisalo o. Ante Antiću molite za nas, te sam po slici vidjela da je to čovjek koji se pojavio u mom snu i tako sam počela čitati o njemu. Nakon toga više nisam imala takve snove gdje me progone demoni.

Imala sam poslije u snovima lik sotone no jednom kada mi se pojavljivao lik sotone i to me budilo nekoliko puta, jer me zvao imenom kao umiljati glas: *Tihanaa, Tihanaaa*, uspjela sam nekako zaspati i odjednom prodorao i jeziv muški glas više: *Majka Terezza, Majka Terezaaa*. I tada sam se probudila no nisam vidjela Majku Terezu ali bilo mi je jasno da me došla oslobođiti od sotone, i tada sam usnula mirno i bez noćnih mora.

Sve svece sam vidjela kao na slici osim o. A. Antića njega sam vidjela živog i tek nakon slučaja sa Majkom Terezom sam

shvatila da me brane i štite sveci i svetice, no među njima jedino o. Ante Antić nije proglašen ni blaženim ni svetim.

Moja borba još traje, sada je puno lakše i slabije nego prije iako osjećam još neke napade ponekad. Zahvalna sam o. Ante Antiću na njegovoj pomoći, jer do tada sam često imala takve snove koji su me cijelu noć mučili i uvijek bi bježala a nisam imala kamo od tih demona i uvijek su mi sva vrata u tim snovima bila zatvorena sve dok mi se njegova nisu otvorila i takvi snovi su nestali.

To je bilo u 8. mjesecu ove godine (2018.).

Ovih dana kada se obilježavaju Svi sveti dobila sam potrebu ispričati kako sam upoznala lik i djelo oca Ante Antića na meni potpuno neobičan način.

Svako dobro i pozdrav u Gospodinu!

T. H.

Pismo i podaci nalaze se u Vicepostulaturi.

2. Pismo stiglo u Vicepostulaturu 12. prosinca 2018.

Poštovani fra Josipe!

Danas je sv. Nikola. Koristim priliku da Vam zahvalim za sve dobro koje molite za nas. Otac Antić zaista pomaže u mome životu. Nemam riječi da se to stavi na papir. To su duhovne stvari - imam stalnu borbu dobra i zla u sebi. Otac Antić mi sve okrene na dobro. Mnogo trpim kao frontu, na prvoj crti - prsa u prsa. Duša me boli. Majka mi je bolesna, pa svećenik dođe do nas da je ispovjedi na prvi petak.

Radosna sam i vesela uza sve nevolje. Vidim kako se pojedini naši hlade od molitve. Molim Vas pomolite se za nas (za mene) da mi Isus da duševnu snagu, da mogu živjeti i križ nositi. Hvala vam što postojite i šaljete mi list.

Neka Vas mali Isus obraduje onom radošti iz djetinjstva iz obiteljskih dana. Neka Vam sveto Porodjenje donese zdravlje i mir u duši i sa svima s kojima radite i dijelite

kruh. Poživite nam! Neka vam naš dobri otac Antić u 2019. donese obilje Božjega blagoslova i veliki urod tako da možete reći. »Dobar sam boj izvojevao, trku završio, a sada me čeka nova radost - proglašenje našega oca Ante Antića.« Majka i ja molićemo za Vas. Gospa naša Međugorska je tu i zalaže se za sve naše, za naše potrebe. Ne bojte se! Vi ste svećenici na udaru, ali znajte da je Isus sa Vama. On drži kormilo u rukama i mi nećemo potonuti.

Na dobro Vam došao Božić i sveto Porodjenje Isusovo. Sretna i blagoslovljena Nova 2019. godina. Hvala za Vašu ljubav. Pozdrav od mojih sestara Mirjane i Darije i od moje majke Cecilije.

Bog! M.

Pismo i podaci nalaze se u Vicepostulaturi.

3. Pismo napisano 4. veljače 2019.

Poštovani Vicepostulatore, dragi fra Josipe!

Najprije Vas srdačno pozdravljam kao svećenik i franjevac iz grada B. Djelujem i živim u župi ... Ovdje sam od 2017. i vršim kapelansku službu. Godine brzo lete i već je došla i 80 godina moga života. Teško je povjerovati samom sebi.

U tim godinama života svaki čovjek ima lijepih i nelijepih uspomena. Zapamtio sam jednu neizbrisivu uspomenu koja će ostati do smrti u mom životu.

Kao mladić sa 15 godina otišao sam iz Hrvatskog zagorja u grad Samobor. Bio sam u franjevačkom samostanu od 1955. do 1959., gdje sam završio osmogodišnju školu. U samostan su dolazili različiti gosti, a među njima redovnici i svećenici. Među njima sam primijetio i uočio jednog redovnika, malo pognut tijelom, nasmijan i tihim korakom je hodao u habitu, a njegove oči su prodorno svjetlucale, a to je bio poznati redovnik i svećenik: Otac Ante Antić iz Zagreba.

U više navrata kroz godinu je posjećivao naš samostan u Samoboru. U jednom krilu samostana živjele su strogog reda časne sestre

klarise. O. Ante Antić bio je njihov duhovnik i isповједник i njima je držao duhovne vježbe.

U zimi sam u njegovoj sobi ložio peć. Jednog dana pozove on mene da dođem u njegovu sobu. Došao sam i sjeo. On najednom poče govoriti blagim riječima meni moje pogreške i mane - jednom riječju moje grijehe. »*Nastoj grijeh mrziti da omiliš Bogu i Presvetoj Bogorodici Djevici Mariji.*« Njegov zaključak je bio: »*Biti ćeš franjevac i svećenik, ali ćeš proći Put križa u školstvu i u pastoralnom životu kao svećenik.*« Nakon 49 godina svećeništva mogu kazati da su se njegove riječi obistinile.

Ovim pismom želio bih biti mali svjedok njegove velike svetosti života. Dao Bog i Bogorodica da bude što prije proglašen blaženim.

Od srca pozdrav F. P.

Pismo i svi podaci nalaze se u Vicepostulaturi.

4. Pismo napisano 2. ožujka 2019.

Dobri oče Antiću!

Sretna sam kao žena, majka i baka od kada sam tebe upoznala. Uvijek sam bila uz dragoga Boga, ali od kada sam tebe upoznala, tvoj sveti lik je uvijek pred mojim očima, svaki dan, još sam sretnija jer si ti moj posrednik kod dragoga Boga.

Ne mogu da ti zahvalim koliko si mi pomogao u mojim teškim prošlim danima.

I dalje mi budi moj pomoćnik i zaštitnik i mojoj brojnoj obitelji, a ja ču nastojati što više moliti i zahvaljivati.

Sretna O. J. A. G.

Pismo i podaci nalaze se u Vicepostulaturi.

5. Pismo napisano i predano isti dan, na Antićevo 4. ožujka 2019.

Poštovani!

Potaknuta snagom Duha svetoga, uslišana po zagovoru dobrog oca Ante Antića upućujem Vam sljedeće svjedočanstvo.

Bilo je to davne ratne godine 1993. baš na današnji dan 4. ožujka u ranu zoru, dok sam Bogu prikazivala dolazeći dan i svoju djecu, u sobu mi je tiho ušao neznanac, pokrivenе glave s kapuljačom u habitu. Pomislila sam da je to moj stari susjed Lulić, zvali smo ga deda Lula. Pitala sam ga kako je ušao, kad su vrata zaključana?!

A, on mi je čitajući moje misli odgovorio: »*Ja nisam deda Lula, kome ja dolazm ne trebam ključa. Približio se mojoj postelji, vadeći iz džepa malu zapaljenu svjećicu tiho mi šapuno: "Da li još išta želiš?!"*« U međuvremenu sam pomislila sigurno ču dobiti neki dar, novac, jer sam uvijek bila u potrebi. Samo sam kimnula glavom: *Ne!*

Osjetila sam radost, toliko veliku, koju ne može svijet dati. (Još osjećam tu radost.) Neznanac je nestao, pomislila sam to je san. Otišla sam na posao, sve novine su javljale da je poginuo Tomislav Ivčić, da na taj dan 4. ožujka 1993.

Neznanac mi je na krevetu ostavio svoju originalnu fotografiju. To sam tek kasnije saznala, jer sam opet pomislila da su to djeca izvukla iz kakvog starog albuma. Nisam obraćala pažnju na fotografiju i stavila sam je među ostale slike. Ali, dobri otac Ante Antić je htio da me iznenadi. Moja sestra iz Sinja došla je na neki seminar u Zagreb i molila me da je odvedem do Zvonimirove ulice, do Gospe Lurdske. I tu se dogadaju mali mozaici, slagalice. Pogledam na desnu stranu crkve na grob i na sliku iznad njega i prepoznajem moga neznanca. Velika slika (reljef op. urednika) iznad njegova groba ista je koja se nalazi u mojoj kući. Ista ona radost, onaj sjaj svijeće gorio je u mom srcu. Ljubav, neopisiva ljubav, kada sam položila svoju ruku na njegov hladni grob. Shvatila sam da se nebo otvorilo, suze su okupale moje lice. Polagano smo sestra i ja otišle do sobe, do male skrivene sobice u kojoj se nalazi skroman krevet, ormar i slika Žalosne Gospe.

Spustila sam se na koljena i nagnula glavu na njegov krevet, baš onako kako je

ušao u moju sobu i primaknuo svoju glavu sa upaljenom svjećicom (...) nad moj krevet.

Suze su natopile taj krevet na kojem je moj dragi otac Ante Antić izdahnuo i posljednji put poljubio svoj jastuk. Nijemo sam promatrala Žalosnu Gospu na zidu. Sve je umuknulo.

Tu noć sam dugo ostala budna i »poklonila sam« jednu pjesmicu mom dragom Antu Antiću, ne više neznancu:

Ulazeći u tvoju sobu, zanijemim
Dok promatram i gledam sliku Tvoju
Na koljena se bacam i padam
I šuteći duboko, tako duboko
Sva Ti govorim, ponavljam i molim ...
Mislim, da si mi Ti najbolji čitač misli
I ništa Ti ne trebam reći
I tvoji mi odgovori svi na pamet slete!

Mnoge oluje i nevremena gasile su moj svjećicu, ali moj »djedica« budno je pazio da se ona ne ugasi i da u njoj ne ponestane ulja. Zrake te svijeće imale su svoja imena: radoš, ljubav, istina... Te zrake su mi omogućile da u pustinji svojega srca čujem glas: pokora, post, molitva.

Kad me moja prijateljica kroz plač nazvala da je u bolnici, da je stanje ozbiljno. Utjerala sam je riječima: D., budi mirna, naš dobri Otac Antić sve će to riješiti. I riješio je. Bila sam sigurna: Samo trebamo vjerovati. D. je brzo ozdravila...

Moja kuma Ivanka također je povjerovala riječima oca Ante Antića, da trebamo poslati

devet žena, devet četvrtaka, i to je naš dobri otac Antić odradio sa svojom nebeskom četom anđela. Oni su molili i zagovarali kod Nebeskog Oca. Čuda su se dogodila. Ali prije svakog zaziva i zavjeta trebamo se iskreno ispovjediti i primiti bolesničko pomazanje, a onda Isus odradi svoje, lijeći preko svojih miljenika, a posebno preko onih koji jedva čekaju da ih zamolimo da bi nas obradovali, a to je naš ljubljeni otac Ante Antić.

S poštovanjem M.

P.S.: D. I P. imaju svu dokumentaciju liječnika i svjedočanstvo bolesničkog pomazanja našega fratra P.

6. Kratko pismo stiglo krajem ožujka u Vicepostulaturu

Časni slugo Božji oče Ante Antiću!

Zahvaljujem ti tisuću puta za sve uslišane molitve i molbe... I nadalje ti preporučujem svoju obitelj u tvoj zagovor kod Svevišnjeg... Priteci nam uvjek u pomoć svojim moćnim zagovorom i kod Blažene Djevice Marije... Providi nam, oče Ante Antiću, uvjek brzo i učinkovito rješenja u svim našim potrebama i problemima...

Sve preporučujem u tvoj zagovor, i djecu i profesore!

N. N.

Pismo i podaci nalaze se u Vicepostulaturi.

Priredio: fra Josip Šimić

Pismo pisano strojopisom, br. str. 512 [Nastavak sa str. 47.]

(Bez nadnevka)

Kako li bi bilo - da tako rečem - dosadno da nam je dragi Bog dao samo jedno godišnje doba: jednu vječnu zimu ili jedno vječno ljeto. Ali u svojoj dobroti prema nama On je učinio tako se možemo diviti proljeću kao i ljetu, jeseni i zimi.

Fra Šimun Čugura

Jasensko (kod Sinja), 17. travnja 1936. <> Omiš, 31. prosinca 2018.

Život i djelovanje

Fra Šimun (Ivan) Čugura rođen je 17. travnja 1936. u Jasenskom, u župi Čud. Gospe Sinjske od oca Šimuna i majke Ane r. Žanko. Na krštenju je dobio ime Ivan. Osnovnu školu pohađao je u Čitluku (1945. – 1949.). Franjevačku klasičnu gimnaziju pohađao je, zbog zabrane rada, na Visovcu, u Makarskoj, Sinju i Zagrebu (1949. – 1959.). U novicijat je stupio 13. kolovoza 1954., gdje je položio prve jednostavne zavjete 14. kolovoza 1955. God. 1956./57. odslužio je dvogodišnji vojni rok. Na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj studira filozofsko-teološki studij (1959.-1964.).

Svećane zavjete položio je 26. travnja 1961. u Makarskoj. Za đakona ga je zaredio biskup Frane Franić 15. prosinca 1963. u Makarskoj, koji ga je 30. ožujka 1964. zaredio za svećenika. Mladu misu proslavio je u Sinju 5. travnja 1964. godine.

Fra Šimuna je već u dječačkim danima zadesila gorka sudska. Vrlo je rano ostao bez oba roditelja. Najprije mu je umrla majka, a potom i otac u četrdeset i kojoj godini života. Može li čovjek zamisliti išta traumatičnije? Između ostalih najveću brigu za njega, za sestre i braću preuzima teta Ivka. Ona im je bila i otac i majka. Fra Šimun je to znao cijeniti. Možda je upravo teta Ivka najviše utjecala na malog Ivana da podje u sjemenište. Nemojmo smetnuti s uma poslijeratno vrijeme i kontekst u kojem se ta odluka događa. Nije to bila tek osobna odluka jednog djeteta, to je bio korak koji će

obilježiti i njega samoga i cijelu njegovu obitelj. Ali znao je i koje će to imati posljedice kad je u pitanju životna perspektiva njegovih bližnjih. Propitkivanjem o tome što bi mu mogla donijeti budućnost, ukoliko se doista odazove u crkvenu službu, nije mogao ne vidjeti ili zanemariti tadašnje nepovoljne društvene prilike, kao i ne osjetili duh nesretnog vremena u kojem je proveo većinu života a u kojem se mладог čovjeka tako lako moglo zastrašiti, zavesti i obeshrabriti.

Kao svećenik-franjevac, fra Šimun je vršio sljedeće crkvene i redovničke službe. Kao mladomisnik fra Šimun je imenovan župnikom ravnokotarske župe Banjevci, gdje ostaje tri godine. Nakon Banjevaca fra Šimun preuzima 1967. župu Piramatovci. Tu će ostati do 1974. kada ga uprava Provincije imenuje gvardijanom samostana u Karinu. U toj službi fra Šimun ostaje do 1979., kada u svojstvu župnika preuzima župu Bajagić. Nakon tri godine provedene u Bajagiću, 1982. fra Šimun postaje gvardijanom franjevačkog samostana u Živogošću, te župnik istoimene župe. Tu će ostati do 1988., nakon čega preseljava u samostan u Makarsku gdje vrši službe samostanskog vikara, ekonoma i ispovjednika bogoslova. U isto je vrijeme tri godine posluživao župe Kozica i Zavojane. Iako je smatrao da je njegova karinska epizoda završila, provincijal ga je zamolio 1991. da još jednom preuzme gvardijanstvo u Karinu. U okolnostima rata i uz činjenicu da su fratri u to vrijeme bili protjerani iz svog samostana u Karinu, fra Šimun je četiri godine bio samo gvardijan na papiru. Samostan je najprije opljačkan i devastiran a potom i do temelja srušen. Godine 1994. fra Šimun je imenovan samostanskim vikarom i ispovjed-

nikom u Omišu, a od 1996. do 2003., vršio je i službu gvardijana omiškog samostana. Omiški samostan u to vrijeme bio je mjesto gdje su odlazili naši stari i nemoćni fratri jer im je tu pružana bolja medicinska i druga potrebna skrb. Može se reći da je fra Šimun, s izuzetkom dvije godine koje je proveo kao domeštar na Visovcu (od 2004. do 2006.), od ranih devešetih do svoje smrti proveo u Omišu, koji je očito zavolio i gdje se dobro osjećao. On je zavolio Omiš i Omiš je zavolio njega. Tome u prilog govori i činjenica da je na ispraćaj stiglo čak devedesetak prijatelja i poznanika iz Omiša.

U ponedjeljak 31. prosinca 2018., okrijepljen svetim sakramentima, u franjevačkom samostanu u Omišu u 83. godini života, 65. redovništva i 55. svećeništva preminuo je blago u Gospodinu.

Euharistijsko slavlje i oproštaj

Oproštajno euharistijsko slavlje predslavio je splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić. U propovijedi je o. nadbiskup, na temelju misnih čitanja, govorio o otajstvima kršćanske nade te naglasio kako je fra Šimun bio djelitelj kršćanske nade u župama gdje je pastoralno djelovao. O. nadbiskup je zahvalio Bogu za redovnički i svećenički život i služenje fra Šimuna koji je živio svoje poslanje u otvorenosti prema budućem životu i susretu s nebeskim Ocem.

Rodbina, bogoslovi, sjemeništari, časne sestre, vjernici iz Omiša, Jasenskog, Sinja i drugih župa, te osobni prijatelji došli su se također oprostiti od fra Šimuna. Pjevanje je predvodio mo. fra Jure Župić. Sprovodne obrede, nakon završetka mise zadušnice, na groblju sv. Frane u Sinju predvodio je sinjski gvardijan fra Petar Klapež.

Oproštaj mnp. o. provincijala fra Joška Kodžomana

Nakon euharistijskog slavlja od fra Šimuna se oprostio mnp. o. provincijal. Donosimo sažetak njegova govora. Na početku oproštajnog govora zahvalio je o. nadbiskupu što je prihvatio predvoditi misu zadušnicu i na izrazima sućuti koje je uputio Provinciji, rodbini i prijateljima. Nakon toga je pozdravio braću svećenike, redovnice, bogoslove, rodbinu, prijatelje i znance pokojnog fra Šimuna. Naglasio je da kršćani kao vjernici imaju u sebi iskustvo Božje blizine i božanskog života koji u njima struji i ispunja nadom dok isčeckuju prijelaz iz ovozemaljskog i ljudskog u ono vječno i Božje. Naglasio je da se opraštaju od jednog dobrog i vrijednog fratra, koji na svoj način obilježio vrijeme i mjesta u kojima je živio i djelovao. Istaknuo je da se od pokojnika tjelesno rastaju, ali ostaju duhovno povezani do blaženog trenutka zajedništva s Bogom i dragim ljudima, ispunjeni vjerom da iza svakog ljudskog života stoji nedokučivi Božji promisao. Naglasio je da fra Šimunov život prelijepi mozaik svega ljudskog, redovničkog i svećeničkog.

Fra Šimun je znao da će ako ustraje na svećeničkom putu biti radost svojih pokojnika, posebno svojih roditelja. Život ga nije mazio pa je prerano morao odrasti. Kolege svjedoče da je uvijek bio čvrst, snažan, fizički i psihički i nadasve hrabar i posebno čovjek izrazite pobožnosti. Iстicao se ljubavljу prema svojoj redovničkoj zajednici,

prema Crkvi i svome hrvatskom narodu. U pozivu na proslavu 20. obljetnice misništva, 30. redovništva i 35. dolaska u sjemenište piše svojim kolegama: » (...) nismo bili ni najpametniji ni najbolji, ali smo bili najsložniji«, misleći pritom na njihovo odrastanje. Bio je dobro prihvaćen od ljudi na župama koje je služio. Nije se dao smesti niti zaplašiti od neprijatelja, čak ni onda kada su mu postavili stupicu da vozeći motor zapne na žicu rastegnutu metar iznad zemlje. Iako je pao i ozlijedio se, ustao je ponosno i prkosno. U mjestima gdje je živo i služio trudio se ostaviti i graditeljski trag, gradeći, popravljujući, uljepšavajući od Banjevaca do Koziće, Zavojana i dugih njiva.

Volio je igrati bolote i bio u tome pravi majstor. Volio je ribariti i rado dijeliti ulov drugima. To su mu bila sredstva i prigode da kao svećenik bude s ljudima. Iako mu je kopnila snaga, nije se predavao, naprotiv bio je uporan, pun optimizma, uporan, nije posustajao. Nije tražio sažaljenje, već je uvijek bio spreman tjesiti druge. Nakon toliko godina rasta u vjeri fra Šimun je kao ponizni sin sv. Franje pošao spremno ususret Onome kojemu je cijeli svoj život posvetio i vjerno mu služio, ostajući daleko od svega onoga što narušava čast i dostojanstvo službenika Evanđelja na zemlji.

Na kraju oproštaja mnp. o. provincial je fra Šimunu: »U ime cijele naše provincije, izražavam Ti iskrenu zahvalnost za Tvoje vjerno i predano svećeničko služenje za dobrobit vjernika, kojima si bio poslan, za povjerenje vjerodostojnosti i ugleda Crkve u našem narodu i u svijetu.« Potom je zahvalio obitelji i rodbini. Završio je riječima: »Neka Ti, dragi fra Šimune, dobri Bog bude vječna nagrada a sve koji iskreno tuguju zbog privremenog rastanka s Tobom neka ispunij svojom snagom i utjehom vjere u ponovni susret s Tobom i sa svima svetima.«

Od fra Šimuna su se još oprostili: gvardijan omiškog samostana fra Stipe Bešlić uime samostanske obitelji, fra Andelko Domazet uime obitelji i rodbine, gospoda Blaženka Utrobičić uime Franjevačkog svjetovnog reda u Omišu. Pismenu sućut su izrazili gosp. Rino Čapin i gosp. Ivo Aleksić.

Omiški samostan oprostio se od svog dugogodišnjeg člana misom zadušnicom 5. siječnja, koju je u zajedništvu sa fra Milantom Lapićem, fra Stjepandom Poljakom, fra Andelkom Domazetom i don Matom Čulićem, župnikom Omiša, predslavio gvardijan fra Stipe Bešlić.

*Priredio: fra Josip Šimić, vicepostulator
Podaci preuzeti s Portala
Provincije Presvetog Otkupitelja*

Fra Branko Mijić

Prugovo, 14. siječnja 1952. <> Knin, 11. siječnja 2019.

Život i djelovanje

Fra Branko Mijić rođen je 14. siječnja 1952. u Prugovu od oca Luke i majke Mandere Bezina. Osnovnu je školu pohađao u rodnom mjestu od 1958. do 1966. godine. Potom

pohađa Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju od 1966. do 1971. godine. U međuvremenu je 5. rujna 1968. stupio u franjevački novicijat na La Verni u Italiji, gdje je 24. kolovoza 1969. položio i prve jednostavne zavjete. Filozofsko-teološki studij, kao student Franjevačke visoke bogoslovije, pohađa u Dubrovniku, Makarskoj i Zagrebu, gdje je 8. veljače 1977. i diplomirao.

Svečane redovničke zavjete fra Branko je položio na Visovcu 29. studenoga 1975. Red đakonata primio je u Zagrebu 14. prosinca 1975. po rukama Josipa Salača, pomoćnog biskupa zagrebačkog. Za svećenika zaredio ga je nadbiskup Frane Franić u Solinu 27. lipnja 1976. godine. Mladu je misu fra Branko proslavio u rodnom Prugovu 11. srpnja 1976.

Za života fra Branko je vršio sljedeće svećeničke i redovničke službe: kao mladomisniku prva mu je služba bila u župi Gospe van Grada u Šibeniku, gdje je kao župni vikar boravio godinu dana. Kao svećenik, fra Branko je iz Šibenika pozvan na odsluženje vojnog roka u Tetovo u Makedoniji. Vrativši se iz vojske, fra Branko je 1978. godine kao župnik preuzeo župu Slivno i tu je ostao do 1982. Nakon Slivna postaje župnikom Miljevaca. Tu ostaje tri godine, kada je 1985. godine imenovan gvardijanom samostana na Visovcu. Tu je službu obnašao do početka

Domovinskog rata 1991., nakon čega je, kao župnik, preuzeo župu Stankovci. Kao stankovački župnik, fra Branko je velik dio vremena proživio u ratnim nedaćama, izložen životnim pogiblima, strahu, užasima razne vrste. Nakon Stankovaca, fra Branko je preuzeo župu Perković u kojoj ostaje do 2016. godine, kada je na vlastitu molbu, izmučen kroničnom bolešću, razriješen te službe i od tada je boravio u samostanu u Kninu, pomažući kao isповjednik ali i u svim drugim pastoralnim potrebama. Treba napomenuti da se fra Brankovo zdravstveno stanje posebno 2008. godine pogoršalo, te je zbog liječenja neko vrijeme proboravio i u samostanu Gospe od Zdravlja. Kao dugogodišnji župnik Perkovića, fra Branko je tri godine bio i dekan Unešićkog dekanata, a uz to je tri puta biran i za člana svećeničkog vijeća Šibenske biskupije. Ujedno je bio i definitior Provincije u razdoblju od 1991. do 1994., te član različitih provincijalnih vijeća.

Dana 11. siječnja 2019., okrijepljen sestim sakramentima, fra Branko je, zbog zdravstvenih komplikacija, oko dva sata poslije ponosi, preminuo u 67. godini života, 51. godini redovništva i 43. godini svećeništva.

Euharistijsko slavlje

Sprovodne obrede na groblju Lovrinac u Splitu predvodio je splitski gvardijan fra Jakov Begonja. Neki svećenici su bili na oproštaju na Lovrincu, ali nisu mogli biti na misi zadušnici. Osim svećenika na oproštaju su bili obitelj i rodbina pok. fra Branka, bogoslovi, novaci, časne sestre, vjernici osobito iz župa Prugovo, Knin i Stankovci te osobni prijatelji. Pjevanje je predvodio fra Stipica Grgat, a služili su bogoslovi. Na kraju je gvar-

dijan fra Jakov Begonja pozvao svećenike, rodbinu i časne sestre na domjenak.

Nakon oproštaja na groblju Lovrinac u franjevačkoj crkvi Gospe od Zdravlja u Splitu, u ponedjeljak 14. siječnja 2019., mons. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski, služio je misu zadušnicu za redovnika-svećenika fra Branka Mijića koji je preminuo u bolnici u Kninu u petak 11. siječnja 2019., u 67. godini života, 51. redovništva i 43. svećeništva. Homiliju je održao mons. Tomislav Rogić, biskup šibenski. U koncelebraciji su bili mons. Ante Ivas, biskup šibenski u miru, provincijal fra Joško Kodžoman, gvardijani fra Marko Duran i fra Jakov Begonja s još 84 svećenika.

Na početku euharistijskog slavlja - zadušnice za pok. fra Branka mons. Barišić pozdravio je nazočne i izrazio iskrenu sućut: »*Draga braće i sestre, srdačno vas pozdravljam povodom oproštaja fratra-svećenika fra Branka. Iskrenu sućut izražavam provincijalu fra Jošku, braći franjevcima, rodbini, prijateljima, župljanima rodne župe Prugovo kao i župljanima župa u kojima je fra Branko djelovao.*« Zatim je pozdravio šibenskog biskupa mons. Tomislava Rogića i mons. Antu Ivase u čijoj je biskupiji pokojni fra Branko većinu svoga svećeničkog

života djelovao. »*Naš ljudski život ograničen je datumima, osobito datumom rođenja i smrti. Isus Krist, svojim rođenjem, smrću i uskrsnućem, prihvatio je i naš život i našu smrt koju je usmjerio prema uskrsnuću. Fra Branko je bio svjedok Očeve ljubavi prema nama ljudima i želim da fra Branko doživi tu Očevu ljubav u punini. Možda za vrijeme života nismo dovoljno rekli 'hvala' i 'oprosti' pa to činimo sada u ovoj molitvi zahvaljujući za svako dobro koje nam je došlo od fra Branka i tražeći oproštenje ne samo od njega nego i od nebeskog Oca, moleći svi zajedno Ispovijedam se (...).*«

U homiliji mons. Rogić, nakon što je pozdravio braću biskupe, mnp. o. provincijala, braću franjevce i rodbinu izrazio je iskrenu kršćansku sućut. Iz njegove homilije donosimo sljedeće misli: »*Okupljeni smo danas po tužnoj vijesti da nas je napustio revni svećenik i franjevac, fra Brank Mijić. Njegovi zemaljski dani došli su kraju. Ispunio je mjeru dana koju mu je Gospodin namijenio. Zaprimio je od Uskrsloga svoj posljednji dekret za put do Očeve kuće na nebesima, u vječnosti. Oprastamo se od njega svetom misom - euharistijom - zahvalnicom Bogu, što nam ga je dao: Franjevačkoj provinciji Presvetog Otkupitelja, Crkvi kojoj je služio, većim dijelom svoga života u Šibenskoj biskupiji u više župa i službi. U teškim vremenima Domovinskog rata vjerno je stajao s pukom Božnjim i u pogibeljnim trenucima. Posljednjih godina, usprkos narušenom zdravlju, davao se do kraja i na posljednjoj službi isповједnika u Kninu, gdje smo se više puta susreli (...). Život kršćanina, svećenika - redovnika jest trajno došašće - iščekivanje Susreta. Redovnički život fra Branka - kroz 51 godinu, preslika je došašća. Ići u susret Onome koji je već došao k nama da bude Bog s nama. Tek na koncu ljudskog*

života u potpunosti se ostvari da i mi budemo s Njim, s onu stranu stvorenoga svijeta (...).

Vjera u ljubav Božju za čovjeka, vjera u uskrsnuće i vječni život s Bogom najveća je životna snaga i jedini istinski cilj ljudskog postojanja. Samo vječnost u Bogu može dati smisao i cilj svim našim naporima, molitvama i žrtvama ljudskog, vjerničkog, svećeničkog i redovničkog života.

Dok se opraštamo od fra Branka, dok se molimo da mu Bog u svome beskonačnom milosrdju milostivo oprosti svaku ljudsku slabost i nedostatak, i sami smo pozvani svjesnije živjeti naše životno Došašće. Jasnije usmjeriti svoje zemaljske dane i korake, darovano nam vrijeme i sposobnosti - da pripravimo put Gospodinu, da i nas može povesti k sebi kad ispunimo mjeru svoga služenja i predanja. Amen.«

Oproštaj mnp. o. provincijala fra Joška Kodžomana

Mnp o. provincijal pozdravio je sve sabrane: »Preuzvišeni o. nadbiskupe, poštovani oci biskupi, cijenjena braća svećenici, časne sestre, dragi bogoslovi, novaci, tužna rodbina, prijatelji i znanci pokojnog fra Branka Mijića!«

U oproštajnom govoru mnp. o. provincijal je istaknuo kako je fra Branko prerano otišao. Istaknuo je kako u svakom čovjeku postoji težnja za većom životnom jasnoćom u odnosu na sama sebe, na svijet, na sve one koji nas okružuju, pače i na samoga Boga. Živimo svoje živote iščekujući trenutak rastanka od zemaljskog života u kojem se na vratima smrti nadamo i veselimo susretu s

Bogom. Pokojni fra Branko, naglasio je, ostavljao je dojam čovjeka koji smireno iščekuje taj trenutak.

Već u svojoj mladosti fra Branko je imao neke zdravstvene probleme, tako je za vrijeme vojnog roka odležao mjesec dana u bolnici. U pismima se žalio na glavobolje tadašnjem provincijalu fra S. Vučemilu. Dok je još bio u Perkovcu često je naglašavao kako ga bolest sputava u organizaciji života., ali je jednakako tako pokazivao izvanrednu strpljivost i disciplinu. Dragovoljno je otišao u Knin, ne na odmor, nego da bi se osjećao korisnim. Tamo je nekoliko puta bio hospitaliziran. Provincijal je zahvalio svima koji su pomagali fra Branku. Potom se prisjetio kako je fra Branko u vrijeme Domovinskog rata bio župnik u Stankovcima, gdje ga jedan pijani čovjek umalo nije ubio. Fra Branko je bio čovjek izuzetno blage naravi i sve je probleme nastojao riješiti razgovorom i dogовором. Živio je zajedništvo i duhovno jedinstvo s braćom, a Provinciji i Crkvi pripadao je nepodijeljena srca. Na kraju je provincijal zahvalio fra Branku za vjerno i predano svećeničko služenje na dobrobit vjernicima i ugledu Crkve. Zahvalio je i fra Brankovoj obitelji i rodbini i završio riječima: »Neka Ti, dragi fra Branko, dobri Bog bude vječna nagrada, a sve koji iskreno tuguju zbog privremenog rastanka s Tobom neka ispuni svojom snagom i utjehom vjere u ponovni susret s Tobom i sa svima svetima. Počivao u miru Božjem!«

<><>

Od fra Branka su se oprostili fra Marko Duran, kninski gvardijan, fra Ante Jurić-Brčić, uime svećenika iz Prugova. Opatica S. M. Dolores Mandić, OSC i sestre klarise poslale su pismenu sućut.

U fra Brankovoj rodnoj župi Prugovo u nedjelju 20. siječnja slavljenja je župna misa zadušnica za njega, koju je predvodio župnik fra Miroslav Modrić.

*Priredio: fra Josip Šimić, vicepostulator
Podaci preuzeti s Portala
Provincije presvetog Otkupitelja*

Fra Ivan Buljević

Gradac Drniški, 17. lipnja 1952. <> Kijevo, 20. siječnja 2019.

Život i djelovanje

Fra Ivan rođen je 17. lipnja 1952. u župi Gradac Drniški od oca Jakova i majke Terezije-Aner Vidović. Osnovnu školu pohađao je u Gracu Drniškom (1959. – 1967.). Franjevačku klasičnu gimnaziju pohađao je u Sinju (1967. – 1972.), a Franjevačku visoku bogosloviju u Makarskoj (1972.-1976.) i u Zagrebu (1976. - 1978.). U novicijat je stupio 1. srpnja 1969. u Sinju, a prve jednostavne zavjete položio 29. lipnja 1970. na La Verni (Italija). Svečane zavjete položio je 4. listopada 1974. u Makarskoj.

Za đakona je zaređen 4. srpnja 1976. u Stankovcima, a za svećenika 3. srpnja 1977. u Splitu. Mladu misu proslavio je u župi Gradac Drniški 17. srpnja 1977. godine.

Obnašao je sljedeće službe: Službu župnog vikara u Vrlici obnašao je od 1977. do 1979. Godine 1979. imenovan je župnikom župe Čvrljevo i tu je službu obnašao do 1985. Od godine 1985. do 1997. vršio je službu ekonoma Provincije. Kao ekonom Provincije osniva Provincijski Caritas, i postaje njegov trogodišnji voditelj. Od 1988. do 1991. obnaša službu definitora Provincije. Godine 1997. imenovan je gvardijanom samostana Visovac i tu je službu obnašao do 2006. Od 2006. do 2012. obnašao je službu župnika Kruševa. Za vrijeme te službe od 2006. do 2009. obnašao je službu vikara i ekonoma samostana Karin, a od 2009. do 2012. službu vikara samostana Karin. Godine 2012. imenovan je župnikom župe Kijevo i tu službu obavlja do svoje smrti 2019.

Euharistijsko slavlje i oproštaj

U franjevačkoj crkvi Gospe od Milosti na Visovcu, u četvrtak 24. siječnja 2019. u 14 sati mons. Tomislav Rogić, biskup šibenski, služio je misu zadušnicu za fra Ivana Buljevića koji je preminuo u Kijevo u nedjelju 20. siječnja 2019., u 67. godini života, 50. redovništva i 42. svećeništva.

U koncelebraciji su bili mons. Ante Ivas, biskup u miru, vikar Provincije fra Ante Udovičić, gvardijani fra Marko Duran i fra Božo Duvnjak te još 78 svećenika. Na oproštaju su bili đakoni, bogoslovi, novaci, časne sestre, braća i sestre pok. fra Ivana te članovi rodbine, župljani Kijeva i osobni prijatelji. Za orguljama je svirala s. Zorislava Radić, a pjevanje je predvodio fra Marko Duran.

U uvodu u euharistijsko slavlje šibenski biskup Tomislav Rogić pozdravio je i pozvao okupljene: »*Draga braćo i sestre, okupljeni smo u vjeri Kristovoj na ispraćaju pok. fra Ivana. Iskrenu sućut, u svoje osobno ime i u ime biskupa Ante, izražavam članovima obitelji i članovima Provincije. U ovoj misi molimo da Otac nebeski nagradi pok. fra Ivana za svako dobro i žrtvu koju je učinio, i isto tako preporučimo ga milosrdnu Božjem moleći za oproštenje grijeha.*«

Na početku homilije o. biskup je naveo riječi pjesnika: »*Ni život ni smrt ne pripada meni - Ja sam samo onaj koji je u sjeni - Onog što mu smrt ne moguše ništa - Onog što pretoči se u stub (...) sunčani. / Ja sam samo onaj što iz svoje jeseni - Iz zatoka tvari iz te tvarne muke / U ona daleka sunčana počivališta - Pruža - Ruke.*« Tako piše pjesnik razmišljajući o uskrsnuću Kristovu, nastavio je mons. Rogić, i naglasio kako nas »*iste nas misli obuzimaju dok se ovom misnom žrtvom opraćamo i za dušu fra*

Ivana molimo, a za njegov život i svećeničko - redovničko služenje Bogu zahvaljujemo». Zatim je o. biskup rekao kako je svakom čovjeku stati i suočiti se sa činjenicom smrti bez obzira na koji način ona došla. »Smrt je nepodnosit teret koji pritišće dušu. Kršćanin se suočava sa smrću po vjeri u uskrsnuće, u vječni život s Bogom. To su posve dva različita pogleda. Vjera u uskrsnuće predstavlja najveću životnu snagu jer u životu računamo s Bogom. Vjera u uskrsnuće daje novo svjetlo i na iznenadne rastanke od ljudi s kojima smo dijelili život, koji su nas oplemenili, koji su nas zadužili. S tim pouzdanjem i u toj vjeri opravštamo se od pokojnog fra Ivana koji je svojim redovničkim i svećeničkim služenjem ostavio traga u mnogim župama naše Šibenske biskupije i svoje Franjevačke provincije. Molimo se svemogüćem Bogu da se i na njega odnose Isusove riječi iz evanđelja: Idem pripraviti vam mjesto. Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja! Neka mu dobri Bog podari mjesto u kući Oca nebeskog«, završio je mons. Rogić.

Oproštaj fra Ante Udovičića, vikara Provincije.

»Preuzvišeni o. biskupe, poštovani o. gvardijane, cijenjena braćo i sestre u Kristu!

Svi koji su pozvani i koji se odazivaju širiti prostore slobode za širenje ljubavi u svijetu kakav jest, trebaju računati s velikim poteškoćama i zato im treba znatna hrabrost. Raditi među ljudima i s ljudima uvijek sa sobom nosi i poteškoće. Poteškoće se na poseban način javljaju u trenucima kad netko širi, navješta poruke koje "preobražavaju čovjeka i društvo" pozivajući ih na žrtvu, koja izvire jedino i isključivo iz ljubavi.

Zrijući u teškoćama i sve bolje spoznavajući volju Božju, svi oni doživljavaju razočaranje, jer ih ljudi prečesto dočekaju s prezironom i prate klevetama. No, u svemu ih tome jača svijest Božje prisutnosti i iskustvo kako Bog svoje ne ostavlja. Vođeni ovim riječima,

danas smo se sabrali u vjeri kako bismo se oprostili od brata Ivana, člana franjevačke obitelji Provincije Presvetoga Otkupitelja, od Boga pozvanog da širi prostore slobode za širenje ljubavi u ovom vremenu i na ovim prostorima.

Trojedini Bog, stvarajući čovjeka na svoju sliku i priliku, utisnuo mu je i osjećaj za susret. Upravo po njima, susretima, s pogledom u prošlost pamtimos ljudi, a s pogledom u budućnost očekujemo ponovni susret.

U tom smislu mogu progovoriti o mom osobnom susretu s bratom Ivanom. Gledajući prošlost ispred sebe, vidim čovjeka-fratra nasmijana, kad se trebalo smijati; vidim čovjeka radišna-puna entuzijazma, kad je trebalo obrisati kapi znoja sa čela; vidim čovjeka zamišljena i odgovorna, kad je to Provincija od njega tražila i vidim nadasve starijega brata koji je imao istančan bratski i skrbnički osjećaj za nas mladu braću - studente! Uistinu se sa zahvalnošću sjećam svih dobročinstava proizišlih iz susreta s njim.

A pogledom usmjerjenim prema budućnosti nakon 20. siječnja ove godine u Kijevu, kad se dogodio susret između Stvoritelja i djela ruku njegovih, nakon 67. godina ovozemaljskoga života, 50. redovništva i 42. svećeništva očekujem ponovni susret s tobom, dragi brate Ivane, u svjetlu Vječnoga.«

◇ ◇ ◇

Od fra Ivana su se oprostili fra Marko Duran, kninski gvardijan koji je započeo riječima: »Preuzvišeni oče biskupe, poštovani o. vikaru Provincije, braćo svećenici, braćo i sestre pok. fra Ivana, dragi bogoslovi, novaci, časne sestre, braćo i sestre. Dopustite mi da kažem ljudski zbogom našem fra Ivanu s kojim me vežu mnoge godine od djetinjstva do danas.«

Na kraju oproštaja pročitao je zapis koji je pok. fra Ivan zapisaо 2. veljače 2018.: »Čovjek nije slučaj. On je smisljeni projekt. Bog ga je stvorio kao svoje ljubljeno stvorenje i utisnuo mu besmrtnu dušu. Čovjek se ne rađa slučajno niti umire slučajno. Sve je to u promislu Božjem. Ljudsku smrt ne možemo promatrati kao kraj jedne prolazne epizode. Ona ima svoj smisao i ona je sastavni dio ove kratke avanture na zemlji. Na svoju sliku Bog je stvorio čovjeka. Udario mu je neizbrisivi pečat pripadnosti. Bog je vječan. I ljudska duša je vječna. Premda je čovjek sličan Bogu, on nije Bog nego ograničeno biće kome je suđeno da umre.«

Uime župljana Kijeva od fra Ivana se oprostio, gosp. Cvitko Teskera, fra Ivanov

kolega iz sjemeništa. Sprovodne obrede, nakon mise zadušnice, predvodio je kninski gvardijan fra Marko Duran.

*Priredio: fra Josip Šimić, vicepostulator
Podaci preuzeti s Portala
Provincije Presvetog Otkupitelja*

Antun Živković

Zagreb, 27. siječnja 1927. -
Zagreb, 23. ožujka 2019.

Antun Živković rođen je 27. 1. 1929. godine u Zagrebu. Rodbinska povezanost s časnim slugom Božnjim ocem fra Antonom Antićem: Otac Časnoga sluge Božjega Toma i Antunova baka Šimaka, rođena Antić jesu brat i sestra. Antunova supruga pokojna Dagmar Živković rođena Sučić bila je u braku s Antunom 55 godina. Iz tog braka rodile se tri kćeri: Dubravka, Lovorka i Hrvожka.

Knjiga vicepostulatura fra Josipa Šimića:

PUČKA POBOŽNOST u kršćanskoj misli i nauku nakon Drugoga vatikanskog koncila

Dvadeset drugog ožujka ove godine iz tiska je izišla knjiga *Pučka pobožnost u kršćanskoj misli i nauku nakon Drugoga vatikanskog koncila* vicepostulatora Josipa Šimića u izdanju Kršćanske sadašnjosti, u nizu Teološki radovi sv. 89, 305 str. Knjiga se sastoji od predgovora, popisa kratica, uvodnih misli, tumačenja ciljeva istraživanja, dvanaest poglavlja, bibliografije - popisa svih upotrijebljenih izvora (dokumenti i izjave učiteljstva od 1962. [od *Konstitucije o liturgiji Drugog vatikanskog koncila*] pa do 2002. [*Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji*]) i popisa sve upotrijebljene literature, kazala imena, kazala pojmova i bilješke o autoru.

U ovom istraživanju autor nastoji u četrdesetogodišnjem pokoncilskom razdoblju ispitati *doktrinarne temelje pučke pobožnosti* u različitim dokumentima i izjavama crkvenog učiteljstva. Nakana autora jest interdisciplinarna analiza svih navedenih dokumenata i izjava. U prvih devet poglavlja autor analizira saborske, papinske, sinodalne, diškasterijalne dokumente i izjave, kao i dokumente CELAM-a i nekih nacionalnih biskupskih konferencija.

U 10. i 11. poglavlju autor analizira nazivlje, vrednovanje, oblike, značajke i različite definicije i opise pučke pobožnosti. U 12. poglavlju autor iznosi originalnu teološku sintezu, u kojoj na temelji različitih dokumenata i raznih pokoncilskih autora tumači da je narod Božji (Crkva) *locus theologicus* pučke pobožnosti. Autor pučku pobožnost povezuje sa *sensus fidei*, *consensus fidelium*, *christian people sense*, *sabiduria popularis* i *faith full-intuition*.

Ovo istraživanje imalo je nakanu ostvariti više ciljeva koje otkrivamo u dokumentima i izjavama crkvenog učiteljstva u pokoncilskom razdoblju. Autor postavlja 6 ciljeva istraživanja. *Prvi cilj* istraživanja jest vidjeti koncilске stavove izražene u *Konstituciji o svetoj liturgiji*, kako bismo vidjeli je li moguće govoriti o pučkoj pobožnosti pošavši, barem posredno, od koncilskih stavova. *Drugi cilj*

istraživanja jest istražiti i analizirati u pokoncilskom razdoblju međusobne doticaje i prožimanja između papinskog učiteljstva i drugih subjekata crkvenog učiteljstva: sinodalnog, diškasterijalnog i biskupskih konferencija, pa i nekih mjesnih biskupa. *Treći cilj* istraživanja jest detaljna analiza apostolske pobudnice *Marialis cultus* pomoću koje autor nastoji otkriti kako je papa Pavao VI. odlučio provesti reformu i obnovu pučke pobožnosti, posebno one marijanske. Kada povežemo stavove iznesene u pobudnici *Marialis cultus* sa brojem 48 pobudnica *Evangelii nuntiandi* i mnogim stavovima sinodalnih otaca na trećem zasjedanju Sinode biskupa 1974., otkrivamo svu važnost problematike, koja u prvom desetljeću poslije koncila prati pučku pobožnost. *Četvrti cilj* istraživanja jest analiza brojnih dokumenta Ivana Pavla II. i nekih njegovih homilija i nagovora. Isto tako autor analizira dokumente vatikanskih kongregacija i drugih vatikanskih ustanova u vrijeme papinstva Ivana Pavla II., zaključno sa *Direktorijem o pučkoj pobožnosti i liturgiji* 2002. *Peti cilj* istraživanja jest istražiti *nazivlje* upotrebljavanu u različitim dokumentima i izjavama; pokušati potražiti definiciju stvarnosti koju Crkva naziva *pučka pobožnost*. U ovom pokušaju autor otkriva različite opise i pokušaje definiranja. Analizira različite oblike pučke pobožnosti, iznosi sve pozitivne elemente, ne zaboravljujući podvrći kritici one negativne. *Šesti i završni cilj* istraživanja jest pokušaj teološke analize nastanka različitih oblika pučke pobožnosti. U tom smislu autor polazi od naroda Božjega, koji je *locus theologicus* vjere i svakog bogoštovљa, pa tako i pučke pobožnosti, i pokušava vidjeti da li ovdje možemo govoriti o stoljetnom načelu Crkve *sensus fidei* - *consensus fidelium*, tj. da li ga susrećemo – da li se može govoriti o tome da li se on javlja i u kojoj se mjeri pokazuje i ostvaruje u narodu Božjem - kod nastajanja raznih oblika pučke pobožnosti.

MILODRI U FOND VICEPOSTULATURE, PRETPLATE NA LIST, HONORARI OD 21. 10. 2018. DO 31. 3. 2019.

Gosp Tomislav Antić i obitelj, Zagrebačka c. 183/III, HR - 10000 Zagreb \diamond 600 kn (milodar); gđa Karmela Antulov, 26 Grebe St., 6021 Stirling, West Australia \diamond 150 Aus\$ (milodar); mons. Matija Berljak, HR - 10000 Zagreb \diamond 2000 kn (milodar potpore). gospoda Divna i Jure Bolanča, 46 Maxim St., West Ryde 2114, Sydney, N.S.W., Australia \diamond 400 kn (milodar i preplata); gđa Kate Boljat, Brajde 1, HR - 21215 Kaštel Lukšić \diamond 100 kn (milodar i preplata); gospoda Vlado i Barka Bunoza, Einsteinweg 38/1, D - 72622 Nürtingen \diamond 50 € (milodar i preplata) gosp Milan Cvitanović, Hrvatska Župa Uznesenja Marijina, San Jose, California, SAD \diamond 100 \$; gđa Anica Dorčić, Velebitska 2, HR - 51523 Baška \diamond 200 kn (milodar i preplata); gospoda Jozica i Ante Gilić, HR - 21242 Grab \diamond 500 kn (milodar); Gospoda Zlatko i Mara Gongola, Lektrščica 7, HR - 10040, \diamond 200 (milodar); 2019.; gđica Inana Grossi, HR - 10000 Zagreb \diamond 100 kn (milodar); gosp Vjeran Ivošević, Am Borsdorfer 60, D - 60435 Frankfurt/M \diamond 30 € (milodar i preplata); gđa Anka Joković, Vukovarska 77, HR - 21000 Split \diamond 200 kn (milodar i preplata); s. Vitomira Jurić, Držiceva 31, HR - 10000 Zagreb \diamond 200 kn (milodar); sestre Kéeri milosrđa; 3042 Gravely St, Vancouver B. C. V5K 3K4, Canada \diamond 100 Cad\$; gospoda Niko i Nevenka Kikić, Weileräcker-Str. 31, D - 72230 Kirchheim/T \diamond 20 € (milodar i preplata); gđa Marija Koncul, S. Radić 96, HR- 20350 Metković, Hrvatska \diamond 100 kn (milodar); gđa Biserka Kranjec, Vukovarska 9, HR - 49282 Konjščina \diamond 300 kn (milodar i preplata); gđa Slavica Lelanović, Gupčeva 1/A, HR - 21000 Split \diamond 50 kn (milodar); gđa Vesna Liović, Put Kuka38, HR - 21230 Sinj \diamond 150 (milodar i preplata); gospoda Dino i Mandy Lupetin, 118 N Grosvenor Avenue, Burnaby B. C. V5B 1J2, Canada \diamond 100 Cad \$; Obitelj Matijević, Aleja pomoraca 19, HR - 10020 Zagreb \diamond 3.000 kn (milodar); fra Slaven Milanović Litre, Hrvatska župa Srca Marijina, 3105 E. 1st Avenue, Vancouver - B.C. V5M 1B6, Canada \diamond 1000 Cad. \$ [plus povratne avionske karte Zagreb-Vancouver i Vancouver-San Jose]; gosp Ivan Mužić, Čiovska 2, HR -21000 Split \diamond 150 (preplata, knjiga i milodar); N. N., HR - 31326 Darda \diamond 60 kn (milodar); N. N., HR -10000 Zagreb \diamond 50 kn (milodar); gđa Ana Odak p. Ivana, Put Vile 9, HR - 22321 Siverić \diamond 50 (preplata); gđa Katica Osredečki, Kušlanova 25, HR - 10000 Zagreb \diamond 300 kn (milodar); fra Ferdo Posavec, Trg A. Mihanovića 6, 43000 Bjelovar \diamond 150 kn (milodari preplata); gđa Irena Pudar, Medveščak 51, HR - 10000 Zagreb \diamond 400 kn (milodar); gđica Šima Samardžić, HR -10000 Zagreb \diamond 200 kn (milodar); gosp Z. Š., HR - 10000 Zagreb \diamond 50 kn; gđa Anica Šarić, Perunika 21, HR - 10040 Zagreb-Dubrava, 100 kn (milodar i preplata); gosp Dinko Šebečić i obitelj, Širinečka 21/A, HR - 10000 Zagreb \diamond 300 kn (milodar i preplata); fra Nediljko Tabak, žk. Ugljane, Ugljane 14b, HR - 21240 Trilj \diamond 1000 kn (milodar); gospoda Tomo i Mira Tadić, Immanuel Kant Str. 144, D - 72574 Bad Urach \diamond 50 € (milodar i preplata); fra Ivan Vidović, Župa Imena Isusova, Dr. Franje Tuđmana 20, Drinovci, Miljevci, HR - 22320 Drniš \diamond 1000 kn (milodar); gospoda Boran i Kata Vigurić, Kralja Zvonimira 86, HR - 10000 Zagreb \diamond 1000 kn (milodar); fra Marinko Vukman, HKM, Schwanthalerstr. 96/98, D - 80336 München \diamond 400 kn (milodar); gđa. Dina Vuletin Borčić, Duvanjska 7, HR - 21000 Split \diamond 200 kn (milodar); obitelj Nick i Lucy Zeba 5470 Fowler Rd, Victoria B. C. V8Y 1Y3, Canada \diamond 50 Cad \$; gđa Nada Žamić (Bracina), Frankopanska 8, HR - 21322 Brela \diamond 100 kn (milodar i preplata).

**MILODARE, NOVČANE PRILOGE I PRETPLATE ZA LIST SLATI NA RAČUN:
HPB – HRVATSKA POŠTANSKA BANKA 2390001-1100028072
IBAN HR 22 23900011100028072 SWIFT HPBZHR2X**

PRIMILI SMO I PREPORUČAMO

JOSIP ŠIMIĆ, *Pučka pobožnost, u kršćanskoj misli i nauku nakon Drugog vatikanskog koncila*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 2019. Kupnja u knjižarama Kršćanske sadašnjosti. Narudžbe: Kršćanska sadašnjost, Marulićev trg 14, HR-10000 Zagreb.

IZDANJA VICEPOSTULATURE O OCU ANTIĆU

S. M. ASUMPTA STRUKAR, *Milosrđa djelitelj*, Vicepostulatura DOA, Zagreb 2019. ◊ 60 kn.
SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Na svetost pozvane*, Pisma redovnicama (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2015. ◊ 60 kn.

SERVANT OF GOD FATHER ANTE ANTIĆ, *I am a Priest of Christ*, Letters to Priests (Prepared by Sister Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2011. ◊ 80 kn.

SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Svećenik sam Kristov*, Pisma svećenicima (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2010. ◊ 80 kn.

VICKO KAPITANOVIĆ, *Kristu suobličen*, Život i vrline fra Ante Antića (1893.-1965.), Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Splitu i Vicepostulatura DOA, Split-Zagreb 2004. ◊ 100 kn.

FRA MATEJ KUHAR – CUCCARI, *Dobri i vjerni sluga*, Život i duhovni rast sluge Božjega fra Ante Antića (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1998. ◊ 20 kn.

Posvećeni život i sluga Božji o. fra Ante Antić, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1996. ◊ 30 kn.

Antićevo duhovna baština u duhovnoj obnovi Hrvatske, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1994. ◊ 30 kn.

MONS. ŽIVKO KUSTIĆ, *Tješitelj čudotvorni*, Životni put fra Ante Antića (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1989. ◊ 15 kn.

Kupnjom knjiga pomažete rad Vicepostulature.

SLIČICE I PROSPEKT O OCU ANTIĆU

DVOLISNE SLIČICE SA ŽIVOTOPISOM I MOLITVOM ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM ČASNOGA SLUGE BOŽJEGA OCA FRA ANTE ANTIĆA MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPNE SU NA ČEŠKOM, ENGLESKOM, HRVATSKOM, NJEMAČKOM, ŠPANJOLSKOM I TALIJANSKOM JEZIKU.

DESETOSTRANIČNI PREKLOPNI PROSPEKT O OCU FRA ANTE ANTIĆU MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPAN JE NA HRVATSKOM, ENGLESKOM I NJEMAČKOM JEZIKU.

ANTIĆEVE NEDJELJE, ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE I ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE

POZIVAMO SVU BRAĆU ŽUPNIKE I GVARDIJANE,

KAO I ČASNE SESTRE, KOJI U SVOJIM ŽUPAMA

ILI SAMOSTANSKIM CRKVAMA ŽELE IMATI ANTIĆEVE NEDJELJE,

VIŠEDNEVNE ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE ILI

ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE DA NAM SE JAVE RADI DOGOVORA

